

Številka: 423-149/2009/
Datum: 8. 6. 2009
EVA: 2008-1611-0062

**GENERALNI SEKRETARIAT VLADE
REPUBLIKE SLOVENIJE**
Gp.gs@gov.si

ZADEVA: Predlog Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – REDNI POSTOPEK - predlog za obravnavo na seji Vlade RS

1. Predlog sklepov vlade:

Na podlagi drugega odstavka 2. člena Zakona o Vladi Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 24/05 – uradno prečiščeno besedilo) je Vlada Republike Slovenije na seji dne pod točko sprejela naslednji sklep:

Vlada Republike Slovenije je določila besedilo predloga Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost (EVA 2008-1611-0051) in ga pošlje v obravnavo in sprejetje Državnemu zboru Republike Slovenije po rednem postopku.

2. Osebe, odgovorne za strokovno pripravo in usklajenost gradiva:

-Irena Erjavec, generalna direktorica

Predstavniki vlade, ki bodo sodelovali pri delu Državnega zbora RS:

- dr. Franc Križanič, minister za finance
- mag. Helena Kamnar, državna sekretarka
- Irena Erjavec, generalna direktorica
- Mateja Vraničar, sekretarka

3. Gradivo se sme objaviti na svetovnem spletu: DA

4. Obrazložitev predlaganega nujnega oz. skrajšanega postopka obravnave predloga zakona v Državnem zboru RS: /

Predlog in obrazložitev razlogov, zaradi katerih se predlaga skrajšanje poslovnih rokov (tretji odstavek 17. člena Poslovnika Vlade RS): /

5. Kratek povzetek gradiva:

S sprejetjem Direktive Sveta 2008/8/ES z dne 12. februarja 2008 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede kraja opravljanja storitev, so bila uvedena nova pravila v zvezi s krajem opravljanja storitev, ki jih morajo države članice prenesti v nacionalne zakonodaje. Predvidena je postopna uveljavitev sprejetih sprememb v zakonodajah držav članic. Večina sprememb mora biti uveljavljena s 1. januarjem 2010, nekatere s 1. januarjem 2011 oziroma s 1. januarjem 2013 ter zadnje s 1. januarjem 2015. S tem predlogom zakona se v slovensko zakonodajo prenašajo spremembe v zvezi s krajem opravljanja storitev, ki morajo biti uveljavljene s 1. januarjem 2010.

Z Direktivo Sveta 2008/9/ES z dne 12. februarja 2008 o podrobnih pravilih za vračilo davka na dodano vrednost, opredeljenih v Direktivi 2006/112/ES, davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici vračila, ampak v drugi državi članici, se je obstoječi postopek vračil DDV, določen z Osmo direktivo posodobil, brez spreminjanja njegovih osnovnih načel.

Z Direktivo Sveta 2008/117/ES z dne 16. decembra 2008 o spremembi Direktive Sveta 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost za boj proti davčnim goljufijam, povezanim s transakcijami znotraj Skupnosti je bil tako skrajšan rok za pošiljanje rekapitulacijskih poročil za transakcije znotraj Skupnosti iz treh mesecev na en mesec.

Spremembe Zakona o davku na dodano vrednost narekuje tudi potreba po reševanju oziroma blaženju negativnih učinkov in preprečitvi nastanka novih posledic finančne krize. Predlog se nanaša na uvedbo nekaterih ukrepov za preprečevanje goljufij na področju DDV z namenom zaščite nacionalnega proračuna in zagotovitve konkurenčnih pogojev poslovanja gospodarskim subjektom.

V predlogu zakona so predvideni naslednji dodatni ukrepi za preprečevanje goljufij na področju DDV: določitev tržne vrednosti kot davčne osnove pri povezanih osebah; uvedba mehanizma obrnjene davčne obveznosti v določenih sektorjih; uvedba solidarne odgovornosti in zavarovanja izpolnitve davčne obveznosti; določitev davčnega obdobja in roka za predložitev obračuna DDV in plačila DDV v postopku davčno inšpekcijskega nadzora in ukrepi na področju prenehanja identifikacije za namene DDV.

6. Izjava o presoji učinkov in usklajenosti vladnega gradiva:

I. Izjavljam, da predlagano gradivo:

a)	<i>ima učinek</i>	na javnofinančna sredstva v višini 100 mio EUR
b)	<i>ima učinek</i>	na usklajenost slovenskega pravnega reda s pravnim redom Evropske unije
c)	<i>ima učinek</i>	na postopke oziroma poslovanje javne uprave/pravosodnih organov s strankami (državljeni in pravnimi osebami) oziroma na obveznosti strank do javne uprave (administrativna bremena)
d)	<i>nima učinka</i>	na gospodarstvo, na obseg državnih pomoči
e)	<i>nima učinka</i>	na okolje

f)	<i>nima učinka</i>	na socialni položaj posameznikov
----	--------------------	----------------------------------

7.	g)	je bilo predhodno objavljeno na spletni strani predlagatelja in so bile v razpravo vključene nevladne organizacije oziroma predstavniki zainteresirane javnosti. V razpravo so bile vključene tudi občine in združenja občin oziroma jih gradivo ne zadeva. Datum objave: Vključene organizacije oz. predstavniki: Svoje mnenje so podale naslednje organizacije, predstavniki:	NE
	h)	so bile v celoti upoštevane vse prejete pripombe, predlogi civilne družbe oziroma te niso bile prejete /	NE
	i)	je bilo lektorirano	NE
	j)	je medresorsko usklajeno oziroma medresorsko usklajevanje ni potrebno	DA s SVZ

Vključenost v delovni program Vlade Republike Slovenije za leto 2009.

Predlagani zakon je vključen v program dela Vlade RS za leto 2009.

dr. FRANC KRIŽANIČ
MINISTER

Priloge:

- Predlog Sklepa Vlade
- Ocena finančnih posledic
- Izjava o odpravi administrativnih ovir in sodelovanje zainteresirane javnosti
- Predlog zakona
- Izjava o skladnosti s korelacijsko tabelo

VLADA REPUBLIKE SLOVENIJE

Na podlagi drugega odstavka 2. člena Zakona o Vladi Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 24/05 – uradno prečiščeno besedilo) je Vlada Republike Slovenije na ... seji pod točko ... dne ... sprejela

S K L E P

Vlada Republike Slovenije določa besedilo predloga Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost, EVA 2008-1611-0051, in ga posreduje Državnemu zboru Republike Slovenije v obravnavo po rednem zakonodajnem postopku.

Številka:
Datum:

mag. Milan Martin CVIKL
GENERALNI SEKRETAR

I. Ocena finančnih posledic				
	Tekoče leto (t)	t+1	t+2	t+3
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (-) prihodkov državnega proračuna				
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (-) odhodkov državnega proračuna				
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (-) obveznosti za druga javna finančna sredstva				
II. Pravice porabe za izvedbo vladnega gradiva so zagotovljene po naslednjih proračunskih postavkah (PP) s predvidenimi zneski:				
Šifra PP	Ime proračunske postavke	Ime proračunskega uporabnika	Znesek za tekoče leto (t)	Znesek za t+1
SKUPAJ:				
Predlog za zagotovitev manjkajočih pravic porabe s prerazporeditvijo iz naslednjih PP:				
Šifra PP	Ime proračunske postavke	Ime proračunskega uporabnika	Znesek za tekoče leto (t)	Znesek za t+1
SKUPAJ:				
Predlog za nadomestitev zmanjšanih prihodkov proračuna:				
	Novi prihodki	Znesek za tekoče leto (t)	Znesek za t+1	
SKUPAJ:				

PRILOGA 3: Izjava o odpravi administrativnih ovir in sodelovanje zainteresirane javnosti

<p>Razlogi, zakaj je postopek ali druga administrativna obveznost nujno potrebna, in javni interes, ki se s tem dosega. Dokazi, da javnega interesa ni mogoče doseči na drug, za stranke enostavnejši način.</p>	<p>Pred izvršitvijo vračila DDV na podlagi obračuna DDV lahko davčni organ od davčnega zavezanca zahteva predložitev ustreznega zavarovanja za zavarovanje izpolnitve obveznosti. Ukrep je potreben zaradi skrajšanja roka za vračilo (iz 60 oziroma 30 dni na 21 dni) in je potreben le v določenih primerih, ko mora davčni organ dodatno raziskati dejansko stanje.</p> <p>V primeru suma davčne utaje davčni organ lahko zahteva predložitev zavarovanja izpolnitve davčne obveznosti v postopku izdaje identifikacijske številke za DDV in pri prijavi pridobitve prevoznega sredstva iz druge države članice EU še pred vpisom v evidenco davčnega organa. Ukrepa se zahtevata le v določenih primerih in sta sorazmerna s preprečevanjem davčnih utaj in vplivom na proračun RS.</p> <p>Davčni zavezanci, ki opravljajo transakcije znotraj Skupnosti, morajo poročati o dobavah teh transakcij v rekapitulacijskem poročilu za koledarski mesec. Ti davčni zavezanci bodo po novem vsi mesečni davčni zavezanci, za katere je predviden krajši rok za predložitev obračuna DDV (cca. 10 dni pri mesečni davčnih zavezancih in cca. 2 meseca in 10 dni za trimesečne davčne zavezance). Ukrep je potreben zaradi hitrejšega poročanja podatkov o dobavah blaga in storitev znotraj Skupnosti v VIES sistem na podlagi Uredbe Sveta št. 37/2009 (upravno sodelovanje na področju DDV zaradi boja proti davčnim goljufijam, povezanim s transakcijami znotraj Skupnosti).</p>
<p>Spoštovanje načela "vse na enem mestu" (načelo, da stranki ni treba opravljati zadev, ki se nanašajo na en življenjski oziroma poslovni dogodek, na več mestih). Kraj izvedene storitve oziroma obveznosti.</p>	<p>/</p>
<p>Poraba časa in stroški (upravna taksa, plačilo storitve ...), ki jih stranki povzročajo postopek ali obveznost.</p>	<p>/</p>
<p>Dokumentacija, ki jo bo morala predložiti stranka za izvedbo postopka. Zmanjšanje obsega dokumentov, ki jih mora predložiti, oziroma obrazložitev, zakaj zmanjšanja ni.</p>	<p>/</p>

Način plačevanja storitve, upravne takse ... (z gotovino, s kreditnimi in plačilnimi karticami, po e-moneti, drugo).	/
Področje in življenjski oziroma poslovni dogodek na portalu e-uprave, na katerega se postopek nanaša, oziroma predlog za uvedbo drugega dogodka.	/
Obseg postopka, ki ga bo mogoče opraviti po elektronski in drugih sodobnih poteh, oziroma obrazložitev, zakaj to ne bo mogoče.	<p>Davčni zavezanec bo moral obračun DDV in rekapitulacijsko poročilo predložiti izključno po elektronski poti za mesečno obdobje poročanja, saj se obdobje poročanja skrajšuje iz treh na en mesec..</p> <p>Postopek vračila davka na dodano vrednost davčnim zavezancem s sedežem v drugi državi članici se bo izvajal elektronsko. Zahtevek za vračilo DDV bo davčni zavezanec poslal v Slovenijo preko elektronskega portala, ki je vzpostavljen v državi članici, kjer ima svoj sedež. Slovenski davčni zavezanec pa bo vložil zahtevo za vračilo DDV v drugi državi članici, preko elektronskega portala pri pristojnem davčnem uradu v Sloveniji. Osnovno preverjanje podatkov o upravičenosti do vračila DDV se bo opravilo po elektronski poti. To začetno preverjanje bo nadomestilo sedanje potrdilo, s katerim država članica, kjer ima davčni zavezanec sedež, potrdi status davčnega zavezanca.</p>
Podatki, potrebni za izvedbo postopka, ki jih bo pristojni organ pridobil sam iz uradnih evidenc, in način pridobivanja teh podatkov.	/

ZAKON
O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O DAVKU NA DODANO VREDNOST
(EVA 2008-1611-0051) – redni postopek

I. UVOD

1. Ocena stanja in razlogi za sprejem zakona

V Republiki Sloveniji je bil sistem obdavčevanja dobav blaga in storitev z davkom na dodano vrednost uveden s 1. julijem 1999. V okviru davčne reforme je bil v letu 2006 uveljavljen nov Zakon o davku na dodano vrednost (ZDDV-1), ki se uporablja od 1. januarja 2007. ZDDV-1 temelji na rešitvah, ki jih za države članice Evropske unije enotno predpisuje Direktiva Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost, vključno z Direktivo Sveta 2006/138/ES z dne 19. december 2006 o spremembi Direktivi Sveta 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost glede obdobja uporabe ureditve davka na dodano vrednost, ki se uporabljajo za storitve radijskega in televizijskega oddajanja ter za določene elektronsko opravljane storitve. S sprejetjem Direktive Sveta 2008/8/ES z dne 12. februarja 2008 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede kraja opravljanja storitev, so bila uvedena nova pravila v zvezi s krajem opravljanja storitev, ki jih morajo države članice prenesti v nacionalne zakonodaje. Predvidena je postopna uveljavitev sprejetih sprememb v zakonodajah držav članic. Večina sprememb mora biti uveljavljena s 1. januarjem 2010, nekatere s 1. januarjem 2011 oziroma s 1. januarjem 2013 ter zadnje s 1. januarjem 2015.

Od 1. januarja 2010 bodo storitve, opravljene davčnim zavezancem, obdavčene po kraju sedeža naročnika in ne več po kraju sedeža izvajalca storitev. Za storitve, opravljene osebam, ki niso davčni zavezanci, bo kraj obdavčitve še nadalje kraj, kjer ima sedež izvajalec storitev. V določenih primerih se ti dve splošni pravili ne bosta mogli uporabiti, in se bodo uporabljala posebna pravila, ki bodo odražala načelo obdavčevanja po kraju potrošnje. Posebna pravila se bodo uporabljala za storitve, kot so restavracijske storitve in storitve cateringa, najem prevoznih sredstev, storitve s področja kulture, športa, znanosti, izobraževanja ter telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronsko opravljene storitve.

Od 1. januarja 2011 bo kraj opravljanja glavnih in pomožnih storitev s področja kulture, umetnosti, športa, znanosti, izobraževanja, zabavnih in podobnih prireditelj, kot so sejmi in razstave, vključno s storitvami organizatorjev teh dejavnosti, ki bodo opravljene davčnim zavezancem spremenjen, in sicer bo uveljavljeno posebno pravilo v zvezi z vstopninami.

S 1. januarjem 2013 bo spremenjen kraj najema, razen kratkoročnega najema, prevoznih sredstev in zasebnih čolnov.

Spremembe v zvezi s telekomunikacijskimi storitvami, storitvami oddajanja ter elektronskimi storitvami pa bodo uveljavljene s 1. januarjem 2015.

S tem predlogom zakona se v slovensko zakonodajo prenašajo spremembe v zvezi s krajem opravljanja storitev, ki morajo biti uveljavljene s 1. januarjem 2010.

Sedanji postopek vračil po Osmi direktivi Sveta 79/1072/EGS z dne 6. decembra 1979 o uskladitvi zakonov držav članic o prometnih davkih – postopki za vračilo davka na dodano vrednost davčnim zavezancem, katerih sedež ni na ozemlju države, predstavlja težave tako davčnim zavezancem kot davčnim administracijam, saj nastajajo velike zamude pri vračilih DDV. Z Direktivo Sveta 2008/9/ES z dne 12. februarja 2008 o podrobnih pravilih za vračilo davka na dodano vrednost, opredeljenih v Direktivi 2006/112/ES, se je davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici vračila, ampak v drugi državi članici, obstoječi postopek vračil DDV, določen z Osmo direktivo posodobil, brez spreminjanja njegovih osnovnih načel.

Z Direktivo Sveta 2008/117/ES z dne 16. decembra 2008 o spremembi Direktive Sveta 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost za boj proti davčnim goljufijam, povezanim s transakcijami znotraj Skupnosti je bil skrajšan rok za pošiljanje rekapitulacijskih poročil za transakcije znotraj Skupnosti iz treh mesecev na en mesec.

Z Uredbo Sveta (ES) št. 37/09 z dne 16. decembra o spremembi Uredbe (ES) št. 1798/2003 o upravnem sodelovanju na področju davka na dodano vrednost zaradi boja proti davčnim goljufijam, povezanim s transakcijami znotraj Skupnosti pa je bil hkrati skrajšan rok za izmenjavo informacij med davčnimi upravami iz treh mesecev na en mesec.

Spremembe, ki so bile sprejete z Direktivo Sveta 2008/117/ES, morajo biti prenesene v slovensko zakonodajo najpozneje do konca tega leta, saj morajo začeti veljati 1. januarja 2010. Spremembe, ki so bile sprejete z Uredbo Sveta (ES) št. 37/09, pa se bodo od 1. januarja 2010 neposredno uporabljale v vseh državah članicah na podlagi Uredbe, in jih ni potrebno prenesti v nacionalne zakonodaje držav članic.

Obsežne utaje davka na dodano vrednost in goljufije v vseh državah članicah izkrivljajo delovanje enotnega trga in vplivajo na finančne interese držav članic ter na prihodke nacionalnih proračunov in s tem na financiranje proračuna Skupnosti. Države članice si morajo prizadevati za zmanjšanje davčnih utaj oziroma goljufij in v te namene sprejeti vse ukrepe v okviru obstoječe nacionalne zakonodaje in zakonodaje Skupnosti.

Analize davčnih utaj v Skupnosti so pokazale, da je večina davčnih utaj vezana na posebno ureditev trgovanja znotraj Skupnosti, po kateri je dobavljeno blago v drugo državo članico oproščeno plačila DDV. Dolgovani DDV plača davčni zavezanec, prejemnik blaga v državi članici, v katero blago prispe in v tej državi članici uveljavlja odbitek DDV. Do velike izgube prihodkov iz naslova DDV prihaja s tako imenovano davčno utajo tipa »davčni vrtiljak«. Gre za sistemsko utajo DDV z načinom pogostih nakupov in prodaj (resničnih ali fiktivnih) med sodelujočimi zavezanci. Deluje na principu zahtevkov za vračilo DDV, ki v verigi dobav ni bil plačan v proračun. V verigi pa sodelujejo tako prava kot fiktivna podjetja, t.im. neplačujoči gospodarski subjekti (ang. missing trader). Značilno za te subjekte je, da ne plačajo DDV proračunu v zvezi z zaračunano dobavo. Prejemnik takšne dobave pa od države zahteva vračilo DDV (odbitek vstopnega DDV), ki nikoli ni bil vplačan v proračun.

Tovrstne utaje je možno preprečevati ali zaustaviti z uvedbo inštituta solidarne odgovornosti in uvedbo inštituta zavarovanja plačila davčne obveznosti.

Do vse večjih goljufij, v katerih so udeležena fiktivna podjetja oziroma se izdajajo fiktivni računi, pa prihaja v določenih rizičnih sektorjih. V teh primerih je državam članicam z Direktivo Sveta 2006/112/ES omogočena uporaba mehanizma obrnjene davčne obveznosti.

DURS ugotavlja pojave tovrstnih goljufij tudi v Sloveniji. Še posebej obsežne so na področju trgovanja z motornimi vozili, kjer DURS ugotavlja primere utaje davkov, ki močno vplivajo na prihodke proračuna in na drugi strani predstavljajo nelojalno konkurenco subjektom v gospodarski sferi dejavnosti prodaje motornih vozil.

V davčnem inšpekcijskem nadzoru se ugotavlja, da postaja problematika zlorab oziroma nezakonite uporabe identifikacijskih števil za namene DDV vse večja. Vse pogosteje se dogaja, da se v postopkih naleti na neplačujoče gospodarske subjekte, ki so registrirani zavezanci za DDV, ki z goljufivim namenom pridobivajo blago ali storitve ali to simulirajo, brez plačila DDV (znotraj EU) in dobavljajo to blago ali storitve z obračunanim DDV, vendar pa dolgovanega DDV ne vplačajo v proračun.

Predlagatelj ugotavlja, da so zaradi učinkovitega boja proti davčnim goljufijam nujne dodatne spremembe in dopolnitve ZDDV-1, zato so v predlog zakona vključeni tudi ukrepi za boj proti davčnim goljufijam, ki so se v Sloveniji izkazale za najpogostejše (na področju trgovanja z motornimi vozili, izdaja fiktivnih računov, zloraba oziroma nezakonita uporabe identifikacijskih števil za namene DDV).

2. Cilji, načela in poglobitve rešitve zakona

2.1. Cilji predlaganega zakona so naslednji:

- prenos Direktive Sveta 2008/8/EC z dne 12. februarja 2008 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede kraja opravljanja storitev v delu, ki mora biti uveljavljena s 1. januarjem 2010;
- prenos Direktive Sveta 2008/9/ES z dne 12. februarja 2008 o podrobnih pravilih za vračilo davka na dodano vrednost, opredeljenih v Direktivi 2006/112/ES, davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici vračila, ampak v drugi državi članici;
- prenos Direktive Sveta 2008/117/ES z dne 16. decembra 2008 o spremembi Direktive Sveta 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost za boj proti davčnim goljufijam, povezanim s transakcijami znotraj Skupnosti;
- uveljavitev dodatnih ukrepov, potrebnih za boj proti davčnim goljufijam;
- odprava določenih nejasnosti in nedoslednosti zakona.

2.2 Načela predlaganega zakona

Nova pravila v zvezi s krajem opravljanja storitev davčnim zavezancem sledijo uveljavitvi načela obdavčitve po namembnem kraju. Storitve, opravljene davčnemu zavezancu, so po splošnem pravilu sicer obdavčene tam, kjer ima prejemnik storitve svoj sedež.

Sprememba pravil v zvezi z vračilom DDV davčnim zavezancem s sedežem v drugi državi članici predstavlja posodobitev obstoječega postopka vračil.

Ukrepi proti davčnim goljufijam so skladni z načelom sorazmernosti glede na zastavljene cilje preprečevanja utaj DDV.

2.3. Poglobitve rešitve zakona glede kraja opravljanja storitev

S predlogom zakona se spreminjajo določbe v zvezi s krajem opravljanja storitev oziroma krajem obdavčevanja storitev. Spremenjena pravila so v skladu s temeljnim načelom sistema DDV, to je obdavčitev po kraju potrošnje, kot tudi z zavezo po nadaljnji poenostavitvi izvajanja obveznosti iz naslova DDV za davčne zavezance v skladu s cilji lizbonske strategije.

Predlog zakona spreminja pravila o kraju opravljanja storitev davčnim zavezancem tako, da določa, da so takšne storitve načeloma obdavčene v državi članici, kjer ima sedež naročnik storitev, in hkrati povečuje obseg uporabe mehanizma obrnjene davčne obveznosti.

Nadaljnji cilj predloga zakona je, da se za storitve, opravljene osebam, ki niso davčni zavezanci, določbe o kraju opravljanja storitev, kolikor je le mogoče, prilagodijo tistim, ki so predlagane za obdavčitev podobnih storitev, ki se opravijo davčnim zavezancem. Z obdavčitvijo storitev v kraju potrošnje, ki se opravijo osebam, ki niso davčni zavezanci, bo vpliv stopenj DDV na kraj opravljanja storitev, vedno nevtralen. Storitve bo obdavčena v državi članici potrošnje po stopnji, ki jo uporablja država članica potrošnje, pri čemer ne bo pomembno, kje ima izvajalec storitve svoj sedež, lahko tudi zunaj EU.

Cilj predloga zakona v zvezi s krajem opravljanja storitev je tudi poenostaviti izvajanje obveznosti iz naslova DDV. Zato se bodo davčni zavezanci, ki opravljajo tudi neobdavčljive dejavnosti, šteli za davčne zavezance za vse storitve, ki so jim opravljene. Za davčne zavezance se bodo šteli tudi pravne osebe, ki niso davčni zavezanci, vendar le tiste, ki so identificirane za namene DDV.

Za določene storitve se splošna pravila v zvezi s krajem opravljanja storitev ne bodo mogla uporabiti, zato predlog zakona določa posebna pravila. Ta pravila temeljijo predvsem na obstoječih merilih in upoštevajo načelo obdavčitve v kraju potrošnje, pri čemer se zasleduje cilj, da se davčnim zavezancem ne nalaga nesorazmernih administrativnih bremen.

Zaradi novih pravil v zvezi s krajem opravljanja storitev, bo moral vsak davčni zavezanec, identificiran za DDV, predložiti rekapitulacijsko poročilo o davčnih zavezancih ter pravnih osebah, ki niso davčni zavezanci, so pa identificirane za namene DDV, za katere je opravil obdavčljive storitve v okviru mehanizma obrnjene davčne obveznosti.

2.3.1. Splošno pravilo

Temeljna sprememba se nanaša na splošno pravilo glede kraja storitev, ki se opravijo davčnim zavezancem. Za vse storitve, ki se opravijo davčnim zavezancem, bo kraj obdavčitve kraj, kjer ima naročnik storitve svoj sedež. Po veljavnih določbah se za kraj obdavčitve storitev, ki se opravijo davčnim zavezancem, uporablja kraj, kjer ima sedež izvajalec storitev. Za določene storitve pa so predpisane izjeme, po katerih so te storitve obdavčene v kraju, kjer ima sedež naročnik storitve. Na podlagi spremenjenega splošnega pravila se davčnemu zavezancu ne bo treba identificirati za namene DDV v drugi državi članici, če bo tam opravljal storitve za druge zavezance za DDV. Po drugi strani pa bo povečana uporaba mehanizma obrnjene davčne obveznosti v primerih, ko bo davčni zavezanec prejel storitve od osebe, ki nima sedeža v isti državi članici.

2.3.2. Posebna pravila

Še vedno pa bo zadržano veliko izjem od splošnega pravila, ki temeljijo večinoma na obstoječih kriterijih. Posebna pravila glede kraja opravljanja storitev se nanašajo na: storitve posrednikov; storitve v zvezi z nepremičninami; prevozne storitve; storitve s področja kulture, umetnosti, športa, znanosti, izobraževanja, zabavnih in podobnih prireditev, kot so sejmi in razstave, vključno s storitvami organizatorjev teh dejavnosti; restavracijske storitve in storitve cateringa; najem prevoznih sredstev in elektronske storitve.

Storitve posrednikov

Storitve, ki jih opravijo posredniki v imenu in za račun druge osebe, so opravljene v kraju, kjer je opravljena glavna transakcija. To pravilo ostaja nespremenjeno, saj zagotavlja obdavčitev v kraju potrošnje, čeprav ga je včasih težko uporabiti.

Storitve v zvezi z nepremičninami

Storitve v zvezi z nepremičninami so obdavčene v kraju, kjer se nepremičnina nahaja. Predlog zakona tega pravila ne spreminja. Pravilo se nanaša na storitve, ki so opravljene tako davčnim zavezancem kot osebam, ki niso davčni zavezanci. Obstoječe pravilo je enostavno za uporabo, storitev pa je načeloma obdavčena v kraju potrošnje.

Opravljanje prevoza

Kraj opravljanja prevoza, razen prevoza blaga znotraj Skupnosti, je kraj, kjer se opravi prevoz, pri čemer se upošteva prevožena razdalja, kar je opredeljeno v 27. členu ZDDV-1. Pravilo v zvezi s krajem opravljanja prevoza ostaja nespremenjeno. Prevoz potnikov bo še nadalje obdavčen v odvisnosti od prevožene razdalje, saj to pravilo omogoča, da DDV pripada državi članici potrošnje.

Opravljanje prevoza blaga znotraj Skupnosti

Po obstoječem pravilu je kraj opravljanja prevoza blaga znotraj Skupnosti osebam, ki niso identificirane za namene DDV, kraj začetka prevoza. Čeprav je takšna določba precej obremenjujoča za podjetja, za tovrstne prevoze ne bi bilo primerno uporabiti splošnega pravila niti pravila, ki določa kraj obdavčitve v odvisnosti od prevožene razdalje. Obdavčitev teh storitev po kraju sedeža izvajalca, bi lahko vplivala na izvajalce, da prenesejo sedež v državo članico, ki uporablja nižjo stopnjo DDV ali pa celo v državo, ki ni članica EU. Zaradi tega bo zadržana sedanja ureditev, na katero so izvajalci storitev navajeni. Glavna slabost tega pravila je v tem, da morajo prevozniki izpolnjevati obveznosti iz naslova DDV v vsaki državi članici, od koder začnejo prevažati blago.

Storitve s področja kulture, umetnosti, znanosti, izobraževanja, razvedrila in podobne storitve, pomožne prevozne storitve ter cenitve in dela na premičninah

Po sedanjem pravilu je kraj opravljanja glavnih in pomožnih storitev s področja kulture, umetnosti, športa, znanosti, izobraževanja, zabavnih in podobnih prireditev, kot so sejmi in razstave, vključno s storitvami organizatorjev teh dejavnosti, kraj, kjer so te storitve oziroma dejavnosti dejansko opravljene. Predlog zakona tega pravila ne spreminja, saj obstoječe pravilo, ki temelji na kraju, kjer so navedene storitve dejansko opravljene, omogoča obdavčitev v kraju potrošnje.

Restavracijske storitve in storitve cateringa

Predlog zakona določa, da je kraj opravljanja restavracijskih storitev in storitev cateringa (razen na ladjah, zrakoplovih ali na vlakih med delom prevoza potnikov znotraj Skupnosti) kraj, kjer se te storitve dejansko opravijo. Če se te storitve opravijo na ladji, zrakoplovu ali na vlakcu med delom prevoza potnikov znotraj Skupnosti, je kraj opravljanja teh storitev kraj, kjer se prevoz potnikov začne.

Restavracijske storitve vključujejo raznovrstne aktivnosti, med katerimi je nudenje hrane le ena izmed komponent, in pri katerih storitve prevladujejo. Tovrstne storitve se opravijo za takojšnjo potrošnjo na pripravljenem mestu, in bi morale biti obdavčene v kraju, kjer se dejansko opravijo. To je pogosto na istem kraju kot je kraj sedeža izvajalca, ni pa vedno tako, še posebej v primeru storitev cateringa. V takšnih primerih pravilo, da je kraj opravljanja storitev kraj, kjer je storitev dejansko opravljena, bolje odraža kraj dejanske potrošnje.

Najem prevoznih sredstev

Predlog zakona določa posebno pravilo v zvezi s krajem opravljanja storitev za dajanje prevoznih sredstev v kratkoročni najem, to je za obdobje, ki ni daljše od 30 dni, oziroma 90

dni v primeru dajanja v najem plovil. V tem primeru je kraj opravljanja storitev kraj, kjer je prevozno sredstvo dano najemniku na razpolago.

Elektronske storitve

Kraj opravljanja elektronskih storitev osebam, ki niso davčni zavezanci, če te storitve opravi davčni zavezanec, ki ima sedež zunaj Skupnosti je kraj, kjer ima oseba, ki prejme te storitve sedež ali stalno ali običajno prebivališče. Pravilo ostaja enako kot je v sedanjem 30. členu zakona.

2.4. Poglavitne rešitve zakona v zvezi z vračili DDV

Glavni cilj predloga zakona v tem delu je, da se zmanjša administrativno breme davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici, v kateri so nabavljali blago oziroma storitve s plačilom DDV.

Po predlogu zakona bo zahtevek za vračilo DDV še nadalje obravnavala država članica, kjer je bil DDV plačan, vračljiv znesek se bo določal po predpisih o odbitkih v državi članici, kjer so stroški nastali, plačila oziroma vračila DDV pa bo ta država izvedla neposredno davčnemu zavezancu, ki bo zahteval vračilo.

Predlagane spremembe se v prvi vrsti nanašajo na uporabo sodobne tehnologije za predložitev zahtevkov za vračilo DDV. Davčni zavezanec bo svoj zahtevek za vračilo predložil elektronsko preko spletnega portala, ki ga upravlja davčni organ države članice, kjer ima davčni zavezanec sedež. Načeloma ne bo več potrebno predložiti originalnih računov ali uvoznih dokumentov, temveč se bodo elektronsko posredovali le potrebni podatki glede teh dokumentov.

Spletni portal bo zagotavljal, da se bo zahtevek poslal državi članici, ki mora izvršiti vračilo DDV. Država članica, kjer ima davčni zavezanec sedež, bo izvedla začetno preverjanje podatkov o davčnih zavezancih v svoji bazi podatkov. To začetno preverjanje bo dejansko nadomestilo sedanje potrdilo, s katerim država članica, kjer ima davčni zavezanec sedež, potrdi status davčnega zavezanca. Prenos podatkov od države članice, kjer ima davčni zavezanec sedež, v državo članico vračila, bo predstavljal potrditev, da je zahtevek predložil »aktivni« davčni zavezanec.

Pomembna sprememba se nanaša na plačilo obresti, ki tečejo od dne, ko je vračilo zapadlo, do dne, ko je bilo dejansko izplačano davčnemu zavezancu.

2.5. Poglavitne rešitve zakona v zvezi z davčnimi goljufijami

Predlog zakona predvideva hitrejše zbiranje informacij o transakcijah znotraj Skupnosti. Po sedanji ureditvi rekapitulacijska poročila vsebujejo informacije o dobavah blaga znotraj Skupnosti, davčni zavezanci pa jih morajo oddajati davčnemu organu vsako četrletje. Od 1. januarja 2010 bodo rekapitulacijska poročila vsebovala tudi informacije o storitvah v državi članici prejemnika, za katere bo prejemnik dolžan plačati DDV. Trenutno traja obdobje med trenutkom, ko se transakcija izvede in trenutkom, ko je informacija na voljo državi članici pridobitelja, od tri do šest mesecev. Po predlogu zakona pa se bo ta razpon skrajšal na en do dva meseca.

S predlogom zakona se tako skrajšuje davčno obdobje in rok za predložitev obračuna DDV ter hkrati rok za predložitev rekapitulacijskega poročila in s tem obdobje poročanja za tiste davčne zavezance, ki opravljajo dobave blaga in storitev znotraj Skupnosti. Davčni

zavezanec bo moral prijaviti transakcije znotraj Skupnosti v rekapitulacijskem poročilu za vsak koledarski mesec, rekapitulacijsko poročilo pa predložiti davčnemu organu najkasneje do 20. dne naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja. Ti davčni zavezanci bodo morali obračun DDV predložiti za koledarski mesec in v roku, ki je enak roku za predložitev rekapitulacijskega poročila. Uskladitev roka za predložitev rekapitulacijskega poročila z rokom za predložitev obračuna DDV je potrebna zaradi navzkrižne kontrole podatkov, ki jih mora davčni organ preko VIES-a poslati v druge države članice EU, in sicer v enem mesecu po koncu obdobja, na katerega se te informacije nanašajo.

S predlogom zakona se, poleg prenosa določb iz Direktive 2008/117/ES, uvajajo določeni dodatni ukrepi za boj proti davčnim goljufijam, in sicer:

1. Določitev tržne vrednosti kot davčne osnove v zvezi z dobavami, ki se opravijo med povezanimi osebami – 4. člen (nov 36.a člen)

Prvi ukrep se nanaša na določitev davčne osnove pri dobavah blaga ali storitev, ko med dobavitelji in prejemniki obstajajo tesne povezave (družinske ali druge tesne osebne vezi, upravne, lastniške, članske, finančne ali pravne vezi). Za te primere zakon predvideva, da je davčna osnova tržna vrednost opravljene transakcije, vendar le, če je za opravljeno dobavo določena vrednost, ki je:

- nižja od tržne vrednosti in naročnik nima pravice do celotnega odbitka DDV;
- nižja od tržne vrednosti in dobavitelj te dobave nima pravice do celotnega odbitka DDV ter za dobavo velja oprostitev;
- višja od tržne vrednosti in dobavitelj nima pravice do celotnega odbitka DDV.

Predlagan ukrep je v skladu s členom 72 Direktive Sveta 2006/112/ES, kjer je določena definicija tržne vrednosti opravljene dobave blaga in storitev in členom 80 Direktive Sveta 2006/112/ES, kjer je področje uporabe ukrepa ponovnega vrednotenja transakcije omejeno na primere, ko spreminjanje vrednosti dobave vodi do neposredne izgube DDV preko povečanega vračila ali zaradi znižanega neodbitnega DDV.

2. Vračilo DDV v posebnih primerih – 13. člen (nov 73.a člen) in 43. člen – prehodna določba

V posebnih primerih je predviden tudi instrument zavarovanja za zavarovanje izpolnitve obveznosti v postopku odločanja o vračilu DDV na podlagi obračuna DDV. Davčni organ lahko pred izvršitvijo vračila DDV na podlagi obračuna DDV, od davčnega zavezanca zahteva predložitev ustreznega zavarovanja za zavarovanje izpolnitve obveznosti, če dvomi v upravičenost zahtevka. S skrajšanjem roka za vračilo DDV od 60 oziroma 30 dni na 21 dni, davčni organ namreč ne bo mogel v vseh primerih opraviti ustreznega nadzora obračunov DDV. Gre za primere, ko davčni organ ugotovi, da je potrebno dejansko stanje v postopku odločanja o vračilu DDV dodatno raziskati. Na podlagi predložitve zavarovanja davčni organ vrne DDV na podlagi obračuna DDV, dejansko stanje pa dodatno razišče v postopku davčnega inšpekcijskega nadzora. Ukrep se bo nanašal na obračune DDV, ki se nanašajo na obdobja po 31. decembru 2009.

3. Uvedba mehanizma obrnjene davčne obveznosti v določenih sektorjih – 20. člen (nov 76.a člen)

Ukrep se nanaša na uvedbo t.i. »mehanizma obrnjene davčne obveznosti« v določenih sektorjih, po katerem bodo namesto dobaviteljev, DDV dolžni obračunati in plačati prejemniki dobav, ki bodo imeli hkrati tudi pravico do odbitka DDV.

Pravilo obrnjene davčne obveznosti se bo uporabljalo za:

- storitve v gradbenem sektorju;
- storitve najemanja osebja za opravljanje storitev v gradbenem sektorju;

- dobave zemljišč in zgradb, za katere je dobavitelj uporabil opcijo obdavčitve;
- dobave odpadkov, ostankov in rabljenih materialov, ki jih je mogoče reciklirati, skupaj z nekaterimi izdelki, ki izhajajo iz njihove obdelave, in storitvami obdelave.

Pri dobavah odpadkov in rabljenega materiala se ta ukrep lahko uporabi le v primerih, navedenih v novi Prilogi III a k zakonu.

Predlagan ukrep je v skladu s členom 199 Direktive Sveta 2006/112/ES in s Prilogo VI k navedeni direktivi, ki omogoča uporabo neobveznega mehanizma obrnjene davčne obveznosti v tistih gospodarskih sektorjih, za katere je ugotovljeno, da jih je še zlasti težko nadzirati (zaradi narave ali njihovega delovanja).

4. Sistem solidarne odgovornosti – 20. člen (nov 76.b člen)

S predlaganim zakonom se v zvezi z izpolnjevanjem obveznosti davčnih zavezancev uvaja institut solidarne odgovornosti, v skladu s katerim v določenih primerih za plačilo DDV poleg dobavitelja blaga oziroma storitev odgovarja tudi oseba, kateri je dobavljeno blago oziroma kateri je storitev opravljena.

V primerih ugotovitve tako imenovanih davčnih utaj tipa »davčni vrtiljak« je najučinkovitejša možnost za povračilo neplačanega DDV v proračun ta, da se odgovornost za izostalo davčno obveznost preusmeri iz primarnega davčnega zavezanca na ostale subjekte, ki so v shemi za izogibanje plačilu DDV sodelovali. To so subjekti, ki so uveljavljali odbitek vstopnega DDV na podlagi računov, prejetih s strani neplačujočih davčnih zavezancev oz. od »missing trader« podjetij. Davčni zavezanec, identificiran za namene DDV v Sloveniji, ki mu je bila opravljena dobava blaga oziroma storitev, bo odgovarjal za plačilo DDV, če bo iz okoliščin primera izhajalo, da je vedel oziroma bi moral vedeti, da z nakupom sodeluje pri transakciji, ki je del sheme za izogibanje plačilu DDV. Če bo v takšno shemo vključenih več davčnih zavezancev, se zaradi lažjega uveljavljanja terjatve iz naslova DDV, vzpostavlja sistem solidarne odgovornosti, ki pomeni, da bo lahko davčni organ celotno plačilo DDV zahteval od kateregakoli zavezanca, ki je v takšni shemi sodeloval.

Ker so lahko v sistem »davčnega vrtiljaka« vključeni tudi zavezanci, katerih poslovanje z davčnega vidika sicer ni problematično, jih lahko davčni organ ob ugotovitvi okoliščin, ki so sestavni del dejanskega stanja sheme, o takšnih okoliščinah obvesti. Namen takega obvestila je usmeriti pozornost davčnega zavezanca na tisti del poslovanja, pri katerem je prišlo do vključenosti v »davčni vrtiljak«. Hkrati je določeno, da se z dnem vročitve obvestila šteje, da je davčni zavezanec vedel, da z nakupom blaga oziroma storitev v določenem delu poslovanja, sodeluje pri transakciji, ki je del sheme. Če bo zavezanec kljub obvestilu nadaljeval s spornimi transakcijami, bo tako dokazovanje odgovornosti za davčni organ olajšano.

Predlagana rešitev je usklajena z 205. členom Direktive Sveta 2006/112/ES, kjer je določeno, da države članice lahko v določenih primerih določijo, da je poleg osebe, ki je dolžna plačati davek, še druga oseba solidarno odgovorna za plačilo DDV.

5. Rok plačila DDV in rok predložitve obračuna DDV na podlagi odločitve davčnega organa – 21. člen (77. člen) in 30. člen (nov 88.a člen)

S tem ukrepom bo lahko davčni organ v utemeljenih primerih odločil, da mora davčni zavezanec predložiti obračun DDV pred zakonsko določenim rokom za predložitev obračuna DDV in za davčno obdobje, ki je krajše od koledarskega meseca oziroma trimesečja. V tem primeru bo moral davčni zavezanec davek plačati v 8 dneh po poteku roka za predložitev obračuna DDV, kot bo določen s sklepom davčnega organa. Za preostanek davčnega

obdobja pa bo moral predložiti obračun DDV v roku, ki je sicer predpisan za predložitev obračuna DDV.

6. Zavarovanje izpolnitve davčne obveznosti – 22. člen (nov 77.a člen)

Z dopolnitvijo zakona se določajo posebni primeri, ko davčni organ lahko zahteva predložitev instrumenta zavarovanja za plačilo DDV. Predlog zakona predvideva dve takšni posebni situaciji. Prva situacija je povezana z obveznostjo predložitve instrumenta zavarovanja ob dodeljevanju identifikacijske številke za DDV davčnemu zavezancu oz. kadarkoli po dodelitvi identifikacijske številke za DDV, ko davčni organ utemeljeno pričakuje, da bo izpolnitev oziroma plačilo davčne obveznosti onemogočeno ali precej oteženo. Druga situacija pa se nanaša na posebne primere predložitve instrumenta zavarovanja v primeru pridobivanja motornih vozil iz drugih držav članic EU, če davčni organ pričakuje, da bo izpolnitev davčne obveznosti onemogočena oziroma precej otežena.

7. Odvzem identifikacijske številke za DDV – 25. člen (80. člen)

V primeru suma zlorabe identifikacijske številke za namene DDV, z namenom, da se drugemu davčnemu zavezancu neupravičeno omogoči odbitek DDV, je davčnemu organu omogočen hiter odvzem identifikacijske številke za DDV (»missing trader« podjetju) in s tem preprečitev nadaljevanja utaje DDV. Eden od ključnih elementov za delovanje davčnih goljufij tipa »davčni vrtiljak« je namreč identifikacijska številka za DDV, ki mora biti v primeru zaznave goljufije davčnemu zavezancu nemudoma odvzeta, zato je predvideno tudi, da pritožba zoper odvzem številke za DDV, ne bo zadržala izvršitve odločbe o prenehanju identifikacije za namene DDV. Ta odločba mora biti izvršljiva takoj po vročitvi, da se zavezanca izbriše iz sistema DDV.

8. Davčni zavezanci, ki prvič predlagajo obračun DDV – 29. člen (88. člen)

Zadnji ukrep v boju proti davčnim goljufijam nalaga davčnemu zavezancu, ki prvič predlaga obračun DDV, da k obračunu DDV predloži tudi seznam prejetih in izdanih računov, ki so bili podlaga za sestavo obračuna DDV. Za ta namen bo davčni zavezanec predložil strukturirani računalniški datoteki »IZPIS ODBITKA DDV« in »IZPIS OBRAČUNANEGA DDV.TXT«. Gre za izpise, ki so jih dolžni zagotoviti davčni zavezanci že na podlagi Pravilnika o vsebini, obliki in rokih za predložitev izpisa podatkov iz elektronsko vodenih poslovnih knjig in evidenc zavezanca za davek, zato predlagatelj ocenjuje, da ne gre za nesorazmerno dodatno obremenitev davčnih zavezancev. S tem ukrepom bo davčnim zavezancem oteženo predlaganje navideznih obračunov DDV, s katerimi zavajajo davčni organ in tako onemogočajo zgodnje odkritje davčnega zavezanca, ki je t.im. »missing trader«. Iz predloženih podatkov o prejetih in izdanih računih bo davčni organ pridobil osnovno informacijo o dejavnosti novoregistriranega davčnega zavezanca, kar je še posebej pomembno, ker so podatki o prijavljeni (registrirani) dejavnosti pogosto netočni. Predlagan ukrep bo davčnemu organu omogočil hitrejše odkrivanje t.im. »missing trader« družb, kjer je najbolj pomembno zgodnje odkritje takšne družbe, in s tem prekinitev goljufivega delovanja takih družb. Navedeni ukrep bo selektiven in sorazmeren z zastavljenim ciljem preprečevanja utaj DDV.

V zakon je vključenih tudi nekaj tehničnih popravkov.

Predvideno je, da bo zakon začel veljati 1. januarja 2009.

3. Ocena finančnih posledic za državni proračun in druga javna finančna sredstva

S predlaganimi spremembami zakona se uvajajo predvsem ukrepi, ki so namenjeni preprečevanju organiziranih davčnih utaj tipa »vrtiljak« in ukrepi za izboljšanje učinkovitosti izvajanja davčnega nadzora v tovrstnih primerih utaj. Zato navedene spremembe nimajo neposrednega finančnega učinka za proračun, ampak gre za posredno povečanje prilivov v proračun, zaradi učinka zmanjšanja bodočih izgub DDV pri organiziranih utajah DDV.

V tem smislu lahko govorimo o finančnih učinkih predlaganih sprememb samo z vidika ugotovljenih in dodatno obračunanih obveznosti iz naslova DDV v postopkih davčnega nadzora. Podatki o davčnem inšpekcijskem nadzoru v zadnjih letih kažejo, da je obseg utaj DDV in število davčnih zavezancev, ki zlorablajo identifikacijo za DDV v stalnem porastu.

V letu 2008 je bilo v vseh davčnih inšpekcijskih pregledih dodatno obračunanih 55 mio EUR, Opravljenih je bilo 3826 inšpekcijskih nadzorov obračunov DDV. Glede na podatke Davčne uprave RS se ocenjuje, da se z organiziranimi utajami DDV na letni ravni zataji najmanj 100 mio EUR.

Za izvajanje zakona ni potrebno zagotoviti dodatnih sredstev.

4. Prikaz ureditve v drugih pravnih sistemih in upoštevanje prava EU

S predlogom zakona se v slovenski pravni red prenašajo naslednje direktive:

- Direktiva Sveta 2008/8/EC z dne 12. februarja 2008 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede kraja opravljanja storitev v delu, ki mora biti uveljavljena s 1. januarjem 2010;
- Direktiva Sveta 2008/9/ES z dne 12. februarja 2008 o podrobnih pravilih za vračilo davka na dodano vrednost, opredeljenih v Direktivi 2006/112/ES, davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici vračila, ampak v drugi državi članici, in
- Direktiva Sveta 2008/117/ES z dne 16. decembra 2008 o spremembi Direktive Sveta 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost za boj proti davčnim goljufijam, povezanim s transakcijami znotraj Skupnosti.

Prenos navedenih direktiv v nacionalne pravne sisteme držav članic EU bo zagotovil, da med ureditvami posameznih članic ne bo vsebinskih razlik. Do zdaj še nobena država članica ni uskladila svoje zakonodaje z navedenimi direktivami.

V nadaljevanju je podan prikaz ureditve v drugih pravnih sistemih v zvezi z ukrepi, ki so jih sprejele posamezne države članice, za boj proti davčnim goljufijam.

Tržna vrednost kot davčna osnova

Na podlagi 80. člena Direktive Sveta 2006/112/ES lahko države članice določijo, da je davčna osnova enaka tržni vrednosti, če so dobave opravljene v primerih, ko med dobavitelji ali ponudniki in prejemniki obstajajo družinske ali druge tesne osebne, upravne, lastniške, članske ali pravne vezi. Pri tem so države članice omejene na primere, ki so izrecno navedeni v tem členu.

Združeno kraljestvo

Če davčni zavezanec opravi dobavo povezani osebi, ki ni upravičena do celotnega odbitka DDV, in je plačilo zanjo manjše kot znaša njena tržna vrednost, pooblaščen oseba davčnega organa lahko odloči, da je tržna vrednost tista, ki določa vrednost blaga. Po več kot treh letih od trenutka dobave pa takšne odločitve ni več mogoče sprejeti.

Belgija

Belgija v svoji zakonodaji določa, da je potrebno za davčno osnovo pri določenih transakcijah upoštevati tržno vrednost. Ta ukrep naj bi preprečil situacije, ko povezane osebe opravljajo obdavčene transakcije po ceni, ki je nižja od normalne vrednosti na trgu. Za ukrepanje pa je potrebno izpolnjevati veliko pogojev, med drugim tudi, da za prejemnika transakcije ni nujno, da ima pravico do odbitka celotnega DDV in da med vpletenimi stranmi pri zadevni transakciji obstaja določena povezava, kot je v primeru med zaposlenim in delodajalcem ali splošneje, če obstajajo družinske, ekonomske ali pravne povezave. Pravilo tržne vrednosti nujno ne vodi v revizijo davčne osnove, če je možno ceno za plačilo transakcije upravičiti s komercialnimi razlogi.

Danska

V primeru transakcij, ki niso opravljene po tržni vrednosti (npr. v primerih, ko imata stranki skupni interes, če ima ena stranka lastniški delež v podjetju druge stranke), je lahko davčna osnova ugotovljena s splošno prodajno ceno zadevnega blaga ali storitev, ali, če takšne cene ni, s kalkulacijo cene, ki vsebuje vse stroške in maržo, ki je praviloma sestavni del davčne osnove takega blaga ali storitve. Določbo se uporablja samo v primeru davčne goljufije.

Mehanizem obrnjene davčne obveznosti v določenih dejavnostih

Možnost uporabe mehanizma obrnjene davčne obveznosti, po katerem so, namesto dobavitelja, zavezanci za plačilo DDV prejemniki opravljenih dobav ali storitev, je predvidena v 199. členu Direktive Sveta 2006/112/ES. Uporaba tega mehanizma je omejena le na določene sektorje (gradbeništvo, dobava nepremičnin, predelava odpadkov).

Avstrija

V Avstriji se omenjeni mehanizem uporablja pri opravljanju gradbenih storitev, če je prejemnik storitev usposobljen za opravljanje gradbenih storitev (podizvajalec). Gradbena dela so storitve, ki se nanašajo na vzdrževanje, popravila, preoblikovanje ali rušenje stavb kot tudi delovna sila, če je vključena v gradbene storitve.

V skladu z avstrijsko zakonodajo lahko Zvezno Ministrstvo za finance izda ukrep o prenosu obveznosti plačila DDV na prejemnika pri dobavah rabljenega materiala, rabljenega materiala, ki ga kot takega ni mogoče ponovno uporabiti, ostankov, industrijskih in neindustrijskih odpadkov in drugega blaga v skladu z členom 199 direktive 112/06.

Švedska

Švedska uporablja ta ukrep v primeru opravljanja gradbenih storitev. Naročnik storitev mora poročati o obračunanem DDV od teh storitev v obračunu DDV, izvajalec storitev pa ne obračunava DDV na izdanih računih. Če naročnik storitev opravlja v celoti obdavčeno dejavnost, lahko izstopni DDV, ki ga izkaže v obračunu DDV kot obrnjeno davčno obveznost, odbije kot vstopni DDV v istem obračunu DDV.

Zavarovanje izpolnitve davčne obveznosti

Instituta zavarovanja izpolnitve davčne obveznosti Direktiva Sveta 2006/112/ES ne ureja in je prepuščeno državam članicam.

Združeno kraljestvo

Davčni organ lahko zahteva zavarovanje v primeru, ko lastnik podjetja v preteklosti ni plačeval DDV oziroma ni izpolnjeval svojih DDV obveznosti ali pa je bil preganjan ali kaznovan za DDV prekršek. Davčni organ lahko v tem primeru zahteva polog za zavarovanje, izračunan na podlagi ocene šest mesečne DDV obveznosti, kar je tudi pogoj da

lahko opravlja obdavčene dobave. Če pa se poslovanje nenehno odvija v verigi dobav, kjer se DDV ne plačuje, se zavarovanje ugotavlja v točkah, kjer podjetje ni uporabilo razumnih ukrepov, da bi se izognilo takšnim goljufivim dobavam.

Irska

Davčni organ lahko, kjer je to potrebno za zaščito prihodkov, zahteva od odgovorne osebe, kot pogoj za opravljanje obdavčene dobave blaga in opravljanje storitev, zavarovanje, in sicer v znesku ter na način in v obliki, kot organ sam določi, za namene plačila kateregakoli davka, ki je ali bo zapadel, in sicer od dneva, ko davčni organ v ta namen vroči pisno obvestilo odgovorni osebi. Odgovorna oseba se lahko v roku 21 dni od dneva vročitve pisnega obvestila v zvezi z zahtevanjem kakršnegakoli zavarovanja pritoži pristojnemu organu.

Ciper

Davčni organ lahko zahteva zavarovanje v primeru, ko lastnik podjetja v preteklosti ni plačeval DDV oz. ni izpolnjeval svojih DDV obveznosti ali pa je bil preganjan oz. kaznovan za DDV prekršek. V tem primeru davčni organ lahko zahteva garancijsko pismo, znesek katerega pa lahko izračuna po logični metodi. Zavarovanje se lahko zahteva tudi v primeru, če se domneva, da registracija osebe lahko vodi v izgubo javnih prihodkov.

Solidarna odgovornost

Na podlagi 205. člena Direktive Sveta 2006/112/ES lahko države članice določijo, da je namesto osebe, ki je dolžna plačati davek, druga oseba solidarno odgovorna za plačilo DDV.

Združeno kraljestvo

Solidarna odgovornost za plačilo DDV se uporablja le v primeru, če je davčni zavezanec ob dobavi vedel ali je imel razloge za utemeljen sum, da en del ali celoten DDV, ki ga je treba plačati v zvezi s to dobavo ali vso prejšnjo ali poznejšo dobavo tega blaga, ne bo plačan. Za te namene, se domneva, da je oseba imela razloge za utemeljen sum, če je bila cena, ki jo je plačala za zadevno blago manjše od najnižje cene, ki se jo lahko upravičeno pričakuje za plačilo tega blaga na trgu oziroma manjša od cene, plačane za enako blago ob eni izmed prejšnjih dobav.

Nizozemska

Solidarna odgovornost se uporablja kot sredstvo za ustavitev davčnega vrtiljaka. Vsako podjetje, ki sodeluje v prodajni verigi (in je prejemnik blaga, ki je posebej opredeljen v podzakonskem predpisu ministra za financ), je solidarno odgovorno za plačilo DDV, če ta ni plačan s strani dobavitelja v verigi. Pogoj za uporabo te določbe je, da oseba, ki mora po tej določbi plačati davek, ve ali bi morala vedeti, da DDV ne bo plačan oziroma ne bo plačan v celoti.

Avstrija

Po avstrijski zakonodaji je za plačilo DDV odgovoren kupec blaga oziroma naročnik storitve, če izdajatelj računa znesek DDV, ki ga je izkazal na računu, ni plačal ali je namenoma onemogočil, da bi bil davek plačan, kupec oziroma naročnik pa je bil o tem seznanjen ob sklenitvi pogodbenega razmerja. Če je v pogodbeno razmerje vključenih več davnih zavezancev, so odgovorni za plačilo kot skupni dolžniki.

5. Druge posledice zakona

Po veljavnih določbah se za kraj obdavčitve storitev, ki se opravijo davčnim zavezancem, uporablja kraj, kjer ima sedež izvajalec storitev in le za določene storitve kraj, kjer ima sedež naročnik storitev. Po predlogu bo za vse storitve, ki se opravijo davčnim zavezancem kraj obdavčitve kraj, kjer ima naročnik storitve svoj sedež. Na podlagi spremenjenega splošnega pravila se davčnemu zavezancu ne bo treba identificirati za namene DDV v drugi državi članici, če bo tam opravljal storitve za druge zavezance za DDV. Ukrep tako pomeni poenostavitev za davčne zavezance.

Za davčne zavezance predlagane spremembe načeloma ne pomenijo dodatnega bremena in stroškov, saj bo inštitut zavarovanja davčne obveznosti uveden le v izrednih primerih, zato bo ukrep sorazmeren s preprečevanjem davčnih utaj.

II. BESEDILO ČLENOV

1. člen

V Zakonu o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 117/2006, 52/07 in 33/09 -ZDDV-1A) se prvi odstavek 1. člena spremeni tako, da se glasi:

»(1) S tem zakonom se ureja sistem in uvaja obveznost plačevanja davka na dodano vrednost (v nadaljnjem besedilu: DDV) na ozemlju Republike Slovenije v skladu z:

- Direktivo Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L št. 347 z dne 11.12.2006, str. 1), zadnjič spremenjena z Direktivo Sveta 2009/47/ES z dne 5. maja 2009 o spremembah Direktive Sveta 2006/112/ES v zvezi z uporabo nižjih stopenj davka na dodano vrednost (UL L št. 116 z dne 9.5.2009, str. 18) – v nadaljnjem besedilu: Direktiva Sveta 2006/112/ES;
- Direktivo Sveta 2008/9/ES z dne 12. februarja 2008 o podrobnih pravilih za vračilo davka na dodano vrednost, opredeljenih v Direktivi 2006/112/ES, davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici vračila, ampak v drugi državi članici (UL L št. 44 z dne 20.2.2009, str. 23) in s
- Trinajsto direktivo Sveta 86/560/EGS z dne 17. novembra 1986 o usklajevanju zakonodaje držav članic glede prometnih davkov – Postopki vračila davka na dodano vrednost davčnim zavezancem, ki nimajo stalnega prebivališča ali sedeža na ozemlju Skupnosti (UL L št. 326 z dne 21.11. 1986, str. 40).«

V drugem odstavku se za besedilom »- v Helenski Republiki: 'A'Oo (gora Atos)« namesto pike postavi podpičje in dodata novi alineji, ki se glasita:

- »- v Republiki Finski: Ålanski otoki;
- v Združenem kraljestvu Velike Britanije in Severne Irske: Kanalski otoki.«

2. člen

V 3. podpoglavju IV. poglavja se 3.1. in 3.2. podnaslov ter 24. do 30. člen nadomestijo z novimi podnaslovi in novimi členi 24 do 30. e, ki se glasijo:

»3.1. Opredelitve

24. člen

(opredelitev davčnega zavezanca za namene uporabe pravil o kraju opravljanja storitev)

Za namene uporabe pravil o kraju opravljanja storitev, za davčnega zavezanca šteje:

- davčni zavezanec, ki opravlja tudi dejavnosti ali transakcije, ki v skladu s prvim odstavkom 3. člena tega zakona niso opredeljene kot obdavčljive dobave blaga ali storitev, in sicer za vse storitve, ki so mu bile opravljene;
- pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, je pa identificirana za namene DDV.

3.2. Splošna pravila

25. člen

(splošna pravila)

(1) Kraj opravljanja storitev, ki jih prejme davčni zavezanec, ki deluje kot tak, je kraj, kjer ima ta davčni zavezanec sedež svoje dejavnosti. Če pa so te storitve opravljene stalni poslovni enoti davčnega zavezanca, ki ni v kraju, v katerem ima sedež svoje dejavnosti, je kraj opravljanja teh storitev kraj, kjer ima ta davčni zavezanec stalno poslovno enoto. Če takega sedeža ali take stalne poslovne enote ni, je kraj opravljanja storitev kraj, kjer ima davčni zavezanec, ki prejme te storitve, stalno prebivališče ali kjer običajno prebiva.

(2) Kraj opravljanja storitev, ki jih prejme oseba, ki ni davčni zavezanec, je kraj, kjer ima izvajalec storitev sedež svoje dejavnosti. Če pa so te storitve opravljene iz stalne poslovne enote izvajalca, ki ni v kraju, v katerem ima izvajalec sedež svoje dejavnosti, je kraj opravljanja teh storitev kraj, kjer ima davčni zavezanec stalno poslovno enoto. Če takega sedeža ali take stalne poslovne enote ni, je kraj opravljanja storitev kraj, kjer ima izvajalec storitev stalno prebivališče ali kjer običajno prebiva.

3.3. Posebna pravila

26. člen (storitve posrednikov)

Kraj opravljanja storitev, ki jih osebi, ki ni davčni zavezanec, opravi posrednik, ki deluje v imenu in za račun druge osebe, je kraj, kjer je v skladu s tem zakonom opravljena glavna transakcija.

27. člen (storitve v zvezi z nepremičninami)

Kraj opravljanja storitev v zvezi z nepremičninami, vključno s storitvami strokovnjakov in nepremičninskih posrednikov, nastanitev v hotelih ali podobnih nastanitvenih obratih, vključno z nastanitvijo v počitniških domovih, počitniških kampih ali na prostorih, namenjenih kempiranju, dodeljevanjem pravic do uporabe nepremičnin in storitvami za pripravo in koordinacijo gradbenih del, kot so storitve arhitektov in podjetij, ki zagotavljajo nadzor na kraju samem, je kraj, v katerem se nepremičnina nahaja.

28. člen (opravljanje prevoza)

(1) Kraj opravljanja prevoza potnikov je kraj, kjer se opravlja prevoz, pri čemer se upošteva prevožena razdalja.

(2) Kraj opravljanja prevoza blaga, razen prevoza blaga znotraj Skupnosti, osebam, ki niso davčni zavezanci, je kraj, kjer se opravlja prevoz, pri čemer se upošteva prevožena razdalja.

(3) Kraj opravljanja prevoza blaga znotraj Skupnosti osebam, ki niso davčni zavezanci, je kraj začetka prevoza.

(4) »Prevoz blaga znotraj Skupnosti« pomeni prevoz blaga, pri katerem se kraj začetka prevoza in namembni kraj nahajata na ozemlju dveh različnih držav članic.

(5) »Kraj začetka prevoza« pomeni kraj, kjer se prevoz blaga dejansko začne, ne glede na prevoženo razdaljo do kraja, kjer se blago nahaja, »namembni kraj« pa je kraj, kjer se prevoz blaga dejansko konča.

(6) DDV se ne obračunava za tisti del prevoza blaga znotraj Skupnosti, ki se opravi osebam, ki niso davčni zavezanci in se nanaša na vodne poti, ki niso del ozemlja Skupnosti.

29. člen

(storitve s področja kulture, umetnosti, športa, znanosti, izobraževanja, zabavnih in podobnih prireditev, pomožne prevozne storitve ter cenitve in dela na premočninah)

(1) Kraj opravljanja storitev, vključno s pomožnimi, s področja kulture, umetnosti, športa, znanosti, izobraževanja, zabavnih in podobnih prireditev, kot so sejmi in razstave, vključno s storitvami organizatorjev teh dejavnosti, je kraj, kjer so te storitve dejansko opravljene.

(2) Kraj opravljanja pomožnih prevoznih storitev, kot so nakladanje, razkladanje, pretovarjanje in podobne dejavnosti ter cenitve in delo na premočninah, ki se opravijo osebam, ki niso davčni zavezanci, je kraj, kjer so te storitve dejansko opravljene.

30. člen

(restavracijske storitve in storitve cateringa)

Kraj opravljanja restavracijskih storitev in storitev cateringa, razen storitev, ki se dejansko opravijo na krovu ladij, zrakoplovov ali na vlakih med delom prevoza potnikov znotraj Skupnosti, je kraj, kjer se te storitve dejansko opravijo.

30. a člen

(restavracijske storitve in storitve cateringa za potrošnjo na krovu ladij, zrakoplovov ali na vlakih)

(1) Kraj opravljanja restavracijskih storitev in storitev cateringa, ki se dejansko opravijo na krovu ladij, zrakoplovov ali na vlakih med delom prevoza potnikov znotraj Skupnosti, je kraj, kjer se prevoz potnikov začne.

(2) Za namene prvega odstavka tega člena »del prevoza potnikov znotraj Skupnosti« pomeni del prevoza, ki se brez postanka zunaj Skupnosti opravi med krajem, v katerem se prevoz potnikov začne, in krajem, kjer se prevoz potnikov konča.

(3) »Kraj, v katerem se prevoz potnikov začne« je prvi kraj v Skupnosti, kjer lahko potniki vstopijo v prevozno sredstvo, tudi po postanku zunaj Skupnosti.

(4) »Kraj, v katerem se prevoz potnikov konča« je zadnji kraj v Skupnosti, kjer lahko potniki, ki so vstopili znotraj Skupnosti, izstopijo iz prevoznega sredstva, tudi pred postankom zunaj Skupnosti.

(5) V primeru povratnega potovanja se povratna pot šteje za ločen prevoz.

30. b člen

(najem prevoznih sredstev)

(1) Kraj dajanja prevoznega sredstva v kratkoročni najem je kraj, kjer je prevozno sredstvo dejansko dano na razpolago najemniku.

(2) Za namene prvega odstavka tega člena »kratkoročni« pomeni stalno posest ali uporabo prevoznega sredstva v obdobju, ki ni daljše od trideset dni, in v primeru plovil, v obdobju, ki ni daljše od devetdeset dni.

30. c člen

(elektronske storitve, ki jih opravi davčni zavezanec s sedežem zunaj Skupnosti osebam, ki niso davčni zavezanci)

(1) Kadar so elektronsko opravljene storitve, zlasti tiste iz Priloge I a tega zakona, opravljene osebam, ki niso davčni zavezanci in katerih sedež ali stalno oziroma običajno prebivališče je v državi članici, je kraj opravljanja teh storitev kraj, kjer je sedež osebe, ki ni davčni zavezanec ali njeno stalno oziroma običajno prebivališče, če te storitve opravi davčni zavezanec, katerega sedež dejavnosti ali stalna poslovna enota, iz katere opravlja storitev, je zunaj Skupnosti, ali če takega kraja ali poslovne enote ni, katerega stalno oziroma običajno prebivališče je zunaj Skupnosti (v nadaljnjem besedilu: davčni zavezanec, ki ima sedež zunaj Skupnosti).

(2) Kadar izvajalec storitve in naročnik komunicirata po elektronski pošti, to samo po sebi ne pomeni, da je opravljena storitev elektronsko opravljena storitev.

30. d člen

(opravljanje storitev osebam, ki niso davčni zavezanci in imajo sedež zunaj Skupnosti)

(1) Kraj opravljanja naslednjih storitev osebi, ki ni davčni zavezanec in ima sedež oziroma stalno prebivališče ali običajno prebiva zunaj Skupnosti, je kraj, kjer ima ta oseba sedež, stalno prebivališče ali kjer običajno prebiva:

- a) storitve prenosa in odstopa avtorskih pravic, patentov, licenc, blagovnih znamk in podobnih pravic;
- b) storitve oglaševanja;
- c) storitve svetovalcev, inženirjev, svetovalnih pisarn, odvetnikov, računovodij in druge podobne storitve ter obdelava podatkov in dajanja informacij;
- d) obveznosti v zvezi s prenehanjem ali opustitvijo, v celoti ali deloma, poslovne dejavnosti ali pravice iz tega člena;
- e) bančne, finančne in zavarovalne transakcije, vključno s pozavarovanjem, razen najema sefov;
- f) storitve posredovanja osebja;
- g) storitve dajanja premičnin v najem, razen vseh vrst prevoznih sredstev;
- h) storitve zagotavljanja dostopa do distribucijskih sistemov za zemeljski plin in električno energijo ter prevoz ali prenos po teh sistemih in opravljanje drugih, s tem neposredno povezanih storitev;
- i) storitve telekomunikacij;
- j) storitve radijskega in televizijskega oddajanja;
- k) elektronsko opravljene storitve, zlasti tiste iz Priloge I a tega zakona.

(2) Kadar izvajalec storitve in naročnik komunicirata po elektronski pošti, to samo po sebi ne pomeni, da je opravljena storitev elektronsko opravljena storitev v smislu k) točke prvega odstavka tega člena.

30. e člen

Če so storitve telekomunikacij ter storitve radijskega in televizijskega oddajanja iz točk i) in j) prvega odstavka 30. d člena tega zakona opravljene osebam, ki niso davčni zavezanci, imajo pa sedež ali stalno oziroma običajno prebivališče v Sloveniji, je kraj opravljanja storitev Slovenija, če te storitve opravi davčni zavezanec iz sedeža zunaj Skupnosti.«

3. člen

V 33. členu se v drugem odstavku na koncu doda naslednje besedilo: »Za storitve, za katere je DDV dolžan plačati prejemnik storitev v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona, in ki se neprekinjeno opravljajo v obdobju, daljšem od enega leta, ter za katere se v tem obdobju ne izdajajo računi ali izvršijo plačila, se šteje, da so končane ob izteku vsakega koledarskega leta, dokler storitve niso dokončane.«

4. člen

Za 36. členom se doda nov 36. a člen, ki se glasi:

»36. a člen (tržna vrednost)

(1) Pri dobavah blaga ali storitev, ki se opravijo med povezanimi osebami je, ne glede na 36. člen tega zakona, davčna osnova enaka tržni vrednosti, če je plačilo za dobavo:

- nižje od tržne vrednosti in naročnik nima pravice do celotnega odbitka DDV v skladu z 62., 63., 65., 66. in 74. členom tega zakona;
- nižje od tržne vrednosti in dobavitelj te dobave nima pravice do celotnega odbitka DDV v skladu z 62., 63., 65., 66. in 74. členom tega zakona ter za dobavo velja oprostitev po prvem odstavku 42. člena, 44. členu, in drugem odstavku 49. člena tega zakona;
- višje od tržne vrednosti in dobavitelj nima pravice do celotnega odbitka DDV v skladu z 62., 63., 65., 66. in 74. členom tega zakona.

(2) Za namene tega člena so povezane osebe, osebe iz petega odstavka 94. člena tega zakona.

(3) Tržna vrednost iz prvega odstavka pomeni celoten znesek, ki bi ga kupec ali naročnik v trenutku pridobitve blaga ali storitve pod pogoji lojalne konkurence moral plačati neodvisnemu dobavitelju ali izvajalcu za primerljivo dobavo blaga ali storitev na ozemlju Slovenije.

(4) Če primerljive dobave blaga ali storitev iz prejšnjega odstavka ni mogoče ugotoviti, pomeni tržna vrednost:

- v zvezi z blagom znesek, ki ni manjši od nabavne cene blaga ali podobnega blaga ali, če ni nabavne cene, od lastne cene, ki se določi v trenutku dobave;
- v zvezi s storitvami znesek, ki ni manjši od celotnih stroškov, ki jih mora davčni zavezanec plačati za opravljene storitve.«

5. člen

V prvem odstavku 43. člena besedilo »če jih opravijo davčni zavezanci, ki niso omenjeni v prvem odstavku 42. člena tega zakona« nadomesti z besedilom »če jih opravijo osebe, ki niso osebe javnega prava«.

6. člen

V 62. členu se črta drugi stavek.

7. člen

Tretji odstavek 63. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, in ni identificiran za namene DDV v Sloveniji, ima pravico do vračila DDV od blaga in storitev, nabavljenih v Sloveniji ali od uvoza blaga v Slovenijo, pod pogojem, da blago in storitve uporabi za:

- a) transakcije iz drugega odstavka tega člena;
- b) transakcije, za katere je plačnik DDV v skladu s 76. in 76. a členom tega zakona, izključno prejemnik.

Dodata se četrti in peti odstavek, ki se glasita:

»(4) Vračilo DDV davčnemu zavezancu, ki ima sedež v drugi državi članici, se opravi v skladu s členi 74. do 74. g tega zakona.

(5) Vračilo DDV davčnemu zavezancu, ki ima sedež zunaj Skupnosti, se opravi v skladu s členom 74. i tega zakona.«

8. člen

66. člen se spremeni tako, da se glasi:

»Davčni zavezanec ne sme odbiti DDV od:

- a) jaht in čolnov, namenjenih za šport in razvedrilo, goriv in maziv ter nadomestnih delov ter storitev, tesno povezanih s tem, razen od plovil, ki se uporabljajo za komercialni prevoz potnikov in blaga, dajanje v najem in zakup in za nadaljnjo prodajo;
- b) zrakoplovov, goriv in maziv ter nadomestnih delov ter storitev, tesno povezanih s tem, razen od zrakoplovov, ki se uporabljajo za komercialni prevoz potnikov in blaga, dajanje v najem in zakup in za nadaljnjo prodajo;
- c) osebnih avtomobilov ter motornih koles, goriv in maziv ter nadomestnih delov ter storitev tesno povezanih s tem, razen od vozil, ki se uporabljajo za komercialni prevoz potnikov in blaga, dajanje v najem in zakup in za nadaljnjo prodajo, vozil, ki se uporabljajo v avtošolah za izvajanje programa usposabljanja iz vožnje v skladu z veljavnimi predpisi ter kombiniranih vozil za opravljanje dejavnosti javnega linijskega in posebnega linijskega prevoza in osebnih specialnih vozil, prilagojenih izključno za prevoz pokojnikov;
- d) stroškov za reprezentanco (pri čemer se kot stroški za reprezentanco štejejo zgolj stroški za pogostitev in zabavo ob poslovnih in družabnih stikih);
- e) stroškov za prehrano (vključno s pijačo) ter stroškov za nastanitev, razen stroškov, ki so davčnemu zavezancu nastali pri dobavi hrane in pijače ter pri dobavi potovanja v okviru opravljanja njegove dejavnosti.«

9. člen

V prvem odstavku 67. člena se v f) točki za besedilom »76. člena« doda naslednje besedilo » ali 76. a členom«.

10. člen

V prvem odstavku 68. člena se črta beseda »bil«.

11. člen

V prvem odstavku 72. člena se za besedilom »od prejemnika blaga in storitev« doda besedilo »ter ga tudi plača v proračun, «.

12. člen

Za naslovom 2. podpoglavja »2. Vračilo DDV« v IX. poglavju se doda podnaslov, ki se glasi:

»2.1. Vračilo DDV na podlagi obračuna DDV«

13. člen

Za 73. členom se doda nov 73. a člen, ki se glasi:

»73. a člen
(vračilo DDV v posebnih primerih)

(1) V primeru dvoma o upravičenosti zahteve za vračilo DDV na podlagi obračuna DDV, lahko davčni organ pred izvršitvijo vračila DDV zahteva, da davčni zavezanec predloži ustrezen instrument zavarovanja za zavarovanje izpolnitve obveznosti v skladu z zakonom, ki ureja davčni postopek.

(2) Šteje se, da je predložen instrument zavarovanja ustrezen, če zagotavlja izpolnitev obveznosti v višini zahtevka za vračilo.

(3) Če davčni organ ugotovi, da zahteva za vračilo DDV ni bila upravičena, zavrne zahtevek za vračilo vnovči predloženo zavarovanje.

(4) Če davčni organ ugotovi, da je bila zahteva za vračilo DDV upravičena, nemudoma sprostí zavarovanje.

14. člen

Za novim 73. a členom se doda podnaslov, ki se glasi:

»2.2. Vračilo DDV davčnim zavezancem s sedežem v drugi državi članici

15. člen

74. člen se spremeni tako, da se glasi:

»74. člen
(pogoji za vračilo)

(1) Davčni zavezanec iz prvega in drugega odstavka 5. člena tega zakona, ki nima sedeža v Sloveniji ampak v drugi državi članici (v nadaljnjem besedilu: davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici), ima pravico do vračila DDV, zaračunanega za blago, ki so mu ga dobavili, ali za storitve, ki so jih zanj opravili drugi davčni zavezanci v Sloveniji, ali za uvoz blaga v Slovenijo, če izpolnjuje naslednje pogoje:

a) v obdobju vračila v Sloveniji ni imel sedeža svoje ekonomske dejavnosti ali stalne poslovne enote, iz katere so se opravljale poslovne transakcije, ali, če ni imel takšnega sedeža ali poslovne enote, svojega bivališča ali običajnega kraja bivanja;

b) v obdobju vračila ni dobavil nobenega blaga ali opravil storitev, za katere bi se lahko štelo, da je bilo dobavljeno ali so bile opravljene v Sloveniji, razen naslednjih transakcij:

- prevoznih storitev in s tem povezanih pomožnih storitev, ki so oproščene v skladu s 13. točko 50. člena, 52., 53. členom, točkami a), b), c) in d) prvega odstavka 54. člena, 55. členom ali 57. in 58. členom tega zakona;
- dobave blaga in opravljanje storitev prejemniku, ki je v skladu z 2., 3. in 4. točko prvega odstavka 76. člena in 76.a členom tega zakona dolžan plačati davek.

(2) Davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici ima pravico do vračila DDV, če se blago in storitve iz prvega odstavka tega člena uporabijo za naslednje transakcije:

- transakcije iz točk a) in b) drugega odstavka 63. člena tega zakona
- transakcije, katerih prejemnik je v skladu z 2., 3., in 4. točko prvega odstavka ter drugim odstavkom 76. člena in 76.a členom tega zakona, dolžan plačati DDV.

(3) Davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici ima pravico do vračila tistih zneskov DDV, za katere bi lahko davčni zavezanec s sedežem v Sloveniji uveljavljal odbitek DDV v skladu s tem zakonom.

(4) Davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici nima pravice do vračila:

- DDV, ki je bil v skladu s tem zakonom nepravilno zaračunan;
- DDV za dobavo blaga, ki je oproščena ali ki se lahko oprosti v skladu s 46. členom ali točko (b) prvega odstavka 52. člena tega zakona.

(5) Minister, pristojen za finance, določi davčni urad, ki je pristojen za obravnavanje zahtevkov. «

16. člen

Dodajo se novi 74. a do 74. g člani, ki se glasijo:

74. a člen

(omejitev pravice do vračila zaradi omejitve pravice do odbitka DDV v državi članici sedeža)

(1) Da je davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici upravičen do vračila DDV v Sloveniji, mora v državi članici, kjer ima sedež, opravljati transakcije, za katere ima pravico do odbitka DDV.

(2) Če davčni zavezanec v državi članici sedeža opravlja transakcije, za katere ima pravico do odbitka DDV in transakcije, za katere nima pravice do odbitka DDV, se v Sloveniji vrne le takšen delež DDV, ki se v skladu s pravili o odbitnem deležu v državi članici sedeža lahko pripiše transakcijam, za katere ima pravico do odbitka DDV.

74. b člen

(zahtevek za vračilo)

(1) »Zahtevek za vračilo« je zahtevek za vračilo DDV, ki je bil v Sloveniji zaračunan davčnemu zavezancu s sedežem v drugi državi članici, za blago, ki so mu ga dobavili, ali za

storitve, ki so jih zanj opravili drugi davčni zavezanci v Sloveniji, ali za uvoz blaga v Slovenijo.

(2) Davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici, uveljavlja vračilo DDV v Sloveniji tako, da zahtevek za vračilo DDV vložijo preko elektronskega portala v državi članici, v kateri je pridobil identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko, na podlagi katere zahteva vračilo (v nadaljnjem besedilu: vložnik).

(3) Vložnik mora v zahtevku navesti naslednje podatke:

- svoje ime in polni naslov;
- svoj elektronski naslov;
- opis svoje poslovne dejavnosti, za katero je pridobil blago in storitve;
- obdobje vračila, za katerega vloga zahtevek;
- izjavo, da v obdobju vračila ni opravil dobav blaga ali storitev, za katere bi se lahko štelo, da je bilo dobavljeno ali so bile opravljene v Sloveniji, z izjemo transakcij iz točke b) prvega odstavka 74. člena tega zakona;
- svojo identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko;
- podatke o bančnem računu, vključno s kodama IBAN in BIC.

(4) Za vsak račun ali uvozni dokument mora, poleg podatkov iz prvega odstavka tega člena, zahtevek vsebovati tudi:

- ime in polni naslov dobavitelja;
- identifikacijsko številko DDV dobavitelja, ki mu jo je dodelila Slovenija, razen pri uvozu;
- datum in številko računa ali uvoznega dokumenta;
- davčno osnovo in znesek DDV, izražen v eurih;
- znesek odbitnega DDV, izračunanega v skladu z drugim in tretjim odstavkom 74. člena in drugim odstavkom 74. a člena tega zakona, izražen v eurih;
- morebitni odbitni delež, izračunan v skladu s 74. a člena tega zakona izražen v odstotkih;
- vrsto pridobljenega blaga ali storitev, označeno z oznakami iz petega odstavka tega člena.

(5) Vrsta pridobljenega blaga in storitev se opiše z naslednjimi oznakami.

1 = gorivo

1.1 gorivo za tovorna vozila

1.2 gorivo za osebna vozila

1.3 gorivo za avtobuse

2 = najem prevoznega sredstva

2.1 = najem tovornega prevoznega sredstva

2.2 = najem osebnega prevoznega sredstva

3 = izdatki za prevozna sredstva (ki niso navedeni pod 1 in 2)

3.1 = izdatki za tovorna prevozna sredstva (ki niso navedeni pod 1 in 2)

3.2 = izdatki za osebna prevozna sredstva (ki niso navedeni pod 1 in 2)

4 = cestnine

4.1 cestnine za tovorna vozila

4.2 cestnine za osebna vozila

4.3 cestnina za avtobuse

5 = potni stroški, kot so stroški za taksi ali stroški javnega prevoza
6 = nastanitev
7 = hrana, pijača in restavracijske storitve
8 = vstopnine za sejme in razstave
9 = izdatki za luksuzne predmete, razvedrilo in zabavo;

10 = drugo
10.1 orodja
10.2 popravilo v garancijskem roku
10.3 udeležba na sejmih (uporaba razstavnega prostora)
10.4 pavšalno nadomestilo
10.5 storitve, povezane z izobraževanjem
10.6 dela na premičninah in nepremičninah
10.7 prevozne storitve

(6) Zahtevek mora vložnik vložiti v slovenskem jeziku, podatke pod oznako 10 zahtevka za vračilo, pa v slovenskem ali angleškem jeziku.

74. c člen
(popravek prvotnega odbitnega deleža)

(1) Vložnik mora popraviti znesek DDV, ki je predmet zahtevka ali ki je že povrnjen, če je po predložitvi zahtevka za vračilo popravil prvotni odbitni delež DDV. Popravek se vključi v zahtevek za vračilo v koledarskem letu, ki sledi koledarskemu letu, v katerem je bil DDV zaračunan, oziroma v poseben zahtevek, posredovan prek elektronskega portala v državi članici, kjer ima sedež, če vložnik v tem koledarskem letu ne vloži nobenega zahtevka za vračilo.

(2) Pristojni davčni urad upošteva popravek predhodnega zahtevka za vračilo iz prvega odstavka tega člena s povišanjem ali znižanjem vrnjenega zneska oziroma s samostojnim plačilom ali povračilom, če je bil vložen poseben zahtevek.

74. d člen
(obdobje vračila)

(1) »Obdobje vračila« je obdobje iz četrtega odstavka tega člena, za katerega se vloži zahtevek za vračilo.

(2) Zahtevek za vračilo se nanaša na:

a) nakupe blaga in storitev, za katere so bili v obdobju vračila izdani računi pod pogojem, da je obveznost obračuna DDV nastala pred ali ob izdaji računa, oziroma za katere je obveznost obračuna DDV nastala v obdobju vračila, pod pogojem, da je bil izdan račun pred nastankom obveznosti obračuna davka;

b) uvoz blaga v obdobju vračila;

c) račune ali uvozne listine, ki niso bili sestavni del prejšnjih zahtevkov za vračilo, in ki zadevajo transakcije, zaključene v zadevnem koledarskem letu.

(3) Zahtevek za vračilo, ki ga vložnik vloži v državi članici, v kateri je pridobil identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko, na podlagi katere zahteva vračilo, je treba državi članici vračila (R Slovenija) predložiti najpozneje do 30. septembra po poteku koledarskega leta, v katerem je bil DDV zaračunan. Zahtevek se šteje za predloženega, če je

vložnik v zahtevku navedel vse podatke iz tretjega, četrtega in petega odstavka 74. b člena tega zakona.

(4) Obdobje vračila ne sme biti krajše od treh mesecev koledarskega leta in ne daljše od koledarskega leta. Zahtevki se lahko nanašata tudi na obdobje, krajše od treh koledarskih mesecev, če to obdobje predstavlja preostanek koledarskega leta.

(5) Če se zahtevki nanašata na obdobje vračila, krajše od enega koledarskega leta in ne krajše od treh mesecev, znesek DDV, katerega vračilo se zahteva, ne sme biti nižji od 400 eurov. Če se zahtevki nanašata na obdobje koledarskega leta ali na preostanek koledarskega leta, znesek DDV, katerega vračilo se zahteva, ne sme biti nižji od 50 eurov.

74. e člen

(rok za odločitev o zahtevku in rok za vračilo DDV)

(1) Pristojni davčni urad v elektronski obliki nemudoma obvesti vložnika o datumu prejema zahtevka, ki ga je prejel od države članice njegovega sedeža. O zahtevku mora odločiti v roku štirih mesecev od prejema zahtevka.

(2) Če pristojni davčni urad presodi, da nima na voljo dovolj ustreznih informacij, na podlagi katerih bi se lahko odločil o zahtevku za vračilo, lahko v štirih mesecih od prejema zahtevka za vračilo, zahteva od vložnika ali od pristojnega organa države članice sedeža dodatne informacije v elektronski obliki. Če dodatne informacije zahteva od druge osebe, zahtevki posreduje v elektronski obliki le, če je ta naslovniku zahtevka na voljo. Če pristojni davčni urad utemeljeno dvomi o veljavnosti in pravilnosti določenega zahtevka za vračilo, lahko zahteva tudi predložitev izvornika ali kopije računa ali uvoznega dokumenta. Dodatne informacije mora naslovnik zahtevka po dodatnih informacijah pristojnemu davčnemu uradu zagotoviti v enem mesecu po prejemu zahtevka .

(3) Če pristojni davčni urad zahteva dodatne informacije v skladu s prejšnjim odstavkom, odloči o zahtevku za vračilo v dveh mesecih od datuma, ko je prejel zahtevane dodatne informacije oziroma v dveh mesecih od datuma, ko naslovnik zahtevka po dodatnih informacijah zahtevki prejme, če odgovora na svojo zahtevo ni prejel. Rok za odločitev glede celotnega zahtevka ali dela zahtevka iz drugega odstavka tega člena, je v vsakem primeru najmanj šest mesecev od datuma, ko pristojni davčni urad prejme zahtevki za vračilo.

(4) Če pristojni davčni urad, poleg informacij iz tretjega odstavka tega člena, zahteva še druge nadaljnje informacije, odloči o zahtevku za vračilo najkasneje v roku osem mesecev od prejema zahtevka.

(5) Če pristojni davčni urad zahtevku za vračilo ugoditi, se vračilo izvede najpozneje v 10 delovnih dneh po poteku roka iz prvega odstavka tega člena oziroma, če je zahteval dodatne informacije, po poteku rokov iz tretjega in četrtega odstavka tega člena. Znesek vračila se izvede na račun vložnika v Sloveniji ali, na zahtevo vložnika na njegove stroške na račun v drugo državo članico.

74. f člen

(vračilo DDV, pridobljeno z goljufijo)

(1) Če je bilo vračilo pridobljeno z goljufijo ali na kakšen drug nepošten način, pristojni davčni urad, brez poseganja v določbe o vzajemni pomoči za izterjavo DDV, nemudoma začne s postopkom povračila zneskov, ki so bili izplačani neupravičeno, vključno z morebitnimi denarnimi kaznimi, globo ali obrestmi.

(2) Če je bila naložena denarna kazen, globa ali obresti, in ta kazen, globa ali obresti niso bile plačane, pristojni davčni urad pri naslednjih vračilih vrne vložniku znesek DDV, zmanjšan za znesek denarne kazni, globe in zamudnimi obresti, ki tečejo od dneva vračila do dneva povračila neupravičeno plačanih zneskov.

74. g člen
(obresti za prepozno vračilo)

(1) Če se vračilo izvede po poteku roka iz petega odstavka 74. e člena tega zakona vložniku pripadajo obresti na znesek vračila.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena, vlagatelju ne pripadajo obresti, če v skladu z drugim in četrtem odstavkom 74. e člena tega zakona v predpisanem roku ne predloži dodatnih informacij.

(3) Obresti se obračunajo od dneva, ki sledi zadnjemu dnevu za plačilo, določenem v petem odstavku 74. e člena tega zakona do dneva, ko je bilo vračilo dejansko izvedeno.«

17. člen

Doda se podnaslov in nov 74. h člen, ki se glasita:

2.3. Vračilo DDV davčnim zavezancem s sedežem v Sloveniji v drugi državi članici

74. h člen
(uveljavljanje vračila DDV v drugi državi članici)

(1) Davčni zavezanec s sedežem v Sloveniji, ki ima pravico do vračila DDV v drugi državi članici, vloži zahtevek za vračilo pri pristojnem davčnem uradu v elektronski obliki.

(2) Zahtevek iz prejšnjega odstavka mora davčni zavezanec vložiti najpozneje do 30. septembra po poteku koledarskega leta, v katerem je bil DDV zaračunan. Zahtevek se šteje za vložena, če je davčni zavezanec v zahtevku navedel vse podatke, ki jih zahteva država članica vračila.

(3) Država članica vračila iz prejšnjega odstavka je država članica, v kateri je bil davčnemu zavezancu s sedežem v Sloveniji, zaračunan DDV za blago, ki so mu ga dobavili ali za storitve, ki so jih zanj opravili drugi davčni zavezanci v tej državi članici ali za uvoz blaga v to državo članico.

(4) Pristojni davčni urad po prejemu zahtevka za vračilo, vložniku nemudoma pošlje elektronsko potrdilo o prejemu zahtevka za vračilo.

(5) Pristojni davčni urad prejeti zahtevek za vračilo v elektronski obliki posreduje pristojnemu organu države članice vračila, razen če vložnik zahtevek v obdobju vračila:

- ni davčni zavezanec, identificiran za namene DDV v Sloveniji;
- dobavlja le blago ali opravlja le storitve, za katere v skladu s prvim odstavkom 42. člena, 44. členom in z drugim odstavkom 49. člena tega zakona velja oprostitev plačila DDV brez pravice do odbitka;
- uveljavlja oprostitev plačila DDV za male davčne zavezance v skladu s prvim odstavkom 94. člena tega zakona;

- uveljavlja le pravico do posebne ureditve za kmete iz drugega odstavka 94. člena, 95. in 96. člena tega zakona.

(6) O tem, da zahtevek za vračilo ne bo posredovan državi članici vračila v skladu s prejšnjim odstavkom, pristojni davčni urad v elektronski obliki obvesti vložnika zahtevka.«

18. člen

Doda se podnaslov in nov 74. i člen, ki se glasita:

2.4. Vračilo DDV davčnim zavezancem s sedežem v tretji državi

74. i člen (pogoji za vračilo)

(1) Davčni zavezanec, ki v Skupnosti nima sedeža svoje dejavnosti niti stalne poslovne enote, iz katere so opravljene poslovne transakcije, niti stalnega ali običajnega prebivališča (v nadaljnjem besedilu: davčni zavezanec s sedežem v tretji državi), ima ob pogojih, določenih s tem zakonom, pravico do vračila DDV, zaračunanega za blago ali storitve, ki so mu jih dobavili drugi davčni zavezanci na ozemlju Slovenije, ali zaračunanega ob uvozu blaga v Slovenijo.

(2) Davčni zavezanec s sedežem v tretji državi ima pravico do vračila DDV, če:

a) v predpisanem obdobju ni opravil dobav blaga oziroma storitev, za katere se šteje, da so bile opravljene v Sloveniji, razen:

- prevoznih in s prevozom povezanih storitev, za katere velja oprostitev v skladu s 13. točko 50. člena, 52. do 57. členom ali 58. členom tega zakona;
- storitev, od katerih mora v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. in 76. a člena tega zakona plačati DDV izključno oseba, kateri so bile storitve opravljene.

b) če se blago oziroma storitve iz prvega odstavka tega člena uporabljajo za namene:

- transakcij iz točke a) drugega odstavka 63. člena tega zakona;
- transakcij, ki so oproščene plačila DDV v skladu s 13. točko 50. člena, 52. do 57. členom ali 58. členom tega zakona;
- opravljanja storitev, od katerih mora v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. in 76. a člena tega zakona DDV plačati izključno oseba, kateri so bile storitve opravljene;

c) če so izpolnjeni drugi pogoji, določeni v tem zakonu, ki se nanašajo na pravico do odbitka DDV.

(3) Davčni zavezanec s sedežem v tretji državi nima pravice do vračila:

- DDV, ki je bil v skladu s tem zakonom nepravilno zaračunan;
- DDV za dobavo blaga, ki je oproščena ali ki se lahko oprosti v skladu s točko (b) prvega odstavka 52. člena tega zakona.

(4) Davčni zavezanec s sedežem v tretji državi ima pravico do vračila DDV, če:

- pri pristojnem davčnem uradu vloži zahtevek za vračilo DDV na predpisanem obrazcu najpozneje do 30. junija po poteku koledarskega leta, v katerem je bil DDV zaračunan;

- zahtevku predloži izvirnike računov oziroma overjenih natisnjenih elektronskih uvoznih carinskih deklaracij;
- predloži potrdilo pristojnega organa države, kjer ima sedež, da je zavezanec za DDV v tej državi, ki ne sme biti starejše od enega leta;
- s pisno izjavo potrdi, da v obdobju, za katero prosi za vračilo DDV, ni opravil dobave blaga oziroma storitev, ki bi se štela za dobavo, opravljeno v Sloveniji, razen opravljanja storitev iz točke a) drugega odstavka tega člena;
- se zaveže, da bo povrnil katerikoli neupravičeno pridobljen (vrnjen) znesek DDV.

(5) Davčni zavezanec s sedežem v tretji državi lahko predloži zahtevek za vračilo:

- za obdobje, ki je krajše od enega koledarskega leta in daljše od šestih mesecev, vendar mora znesek zahtevanega vračila presegati 400 eurov;
- za obdobje koledarskega leta ali na preostanek koledarskega leta. Ta zahtevek se lahko nanaša tudi na račune ali uvozne dokumente, ki niso bili sestavni del prejšnjih zahtevkov, in ki zadeva transakcije zaključene v tekočem koledarskem letu, vendar mora znesek zahtevanega vračila presegati 50 eurov.

(6) Vračilo DDV davčnim zavezancem s sedežem v tretji državi se prizna samo, če je zagotovljena vzajemnost.

(7) Davčni organ mora o zahtevku odločiti v osmih mesecih od vložitve zahtevka.

(8) Če pristojni davčni urad zahtevku za vračilo ugodí, se vračilo izvede najpozneje v 10 delovnih dneh po poteku roka iz prejšnjega odstavka na račun vložnika v Sloveniji ali, na zahtevo vložnika na njegove stroške na račun v tujino.

(9) Minister, pristojen za finance, predpiše obliko in vsebino zahtevka za vračilo in določi davčni urad, ki je pristojen za obravnavanje zahtevkov.«

19. člen

V prvem odstavku 76. člena se v 2. točki črta besedilo »in 23.«.

3. točka se spremeni tako, da se glasi:

»3. vsak davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, je pa identificirana za namene DDV, katerima se opravijo storitve iz prvega odstavka 25. člena tega zakona, če te storitve opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji.«

Doda se nova 8. točka, ki se glasi:

»8. vsak davčni zavezanec, identificiran za namene DDV, ki so mu opravljene dobave blaga ali storitev iz 76. a člena tega zakona.«

Dosedanja 8. točka postane 9. točka.

Doda se četrti odstavek, ki se glasi:

»(4) Za namene uporabe tega člena, 76. a in 76. b člena tega zakona se davčni zavezanec, ki ima stalno poslovno enoto v Sloveniji, šteje za davčnega zavezanca, ki v Sloveniji nima sedeža, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- a) davčni zavezanec opravlja obdavčljivo dobavo blaga ali storitev na ozemlju Slovenije;
- b) poslovna enota, ki jo ima davčni zavezanec na ozemlju Slovenije, ne sodeluje pri dobavi tega blaga ali opravljanju teh storitev.«

20. člen

Za 76. členom se doda nov 76. a člen in 76. b člen, ki se glasita:

»76. a člen (prejemniki blaga ali storitev kot plačniki DDV)

(1) DDV mora plačati davčni zavezanec, identificiran za namene DDV, kateremu se opravijo naslednje dobave:

- a) gradbena dela, vključno s popravili, čiščenjem, vzdrževanjem, rekonstrukcijo in rušenjem v zvezi z nepremičninami;
- b) posredovanje osebja, vključenega v dejavnosti iz prejšnje točke;
- c) dobava nepremičnin iz 7. in 8. točke 44. člena tega zakona, če se je dobavitelj odločil za obdavčenje v skladu s 45. členom tega zakona;
- d) dobava odpadkov, ostankov in rabljenega materiala ter storitev iz Priloge III a, ki je priloga tega zakona in njegov sestavni del.

76. b člen (solidarna odgovornost za plačilo DDV)

(1) Vsak davčni zavezanec, identificiran za namene DDV v Sloveniji, kateremu je bila opravljena dobava blaga ali storitev, je solidarno odgovoren za plačilo DDV, če iz objektivnih okoliščin izhaja, da je vedel oziroma bi moral vedeti, da z nakupom sodeluje pri transakcijah, ki so namenjene izogibanju plačila DDV.

(2) Če davčni organ ugotovi, da je dobava blaga ali storitev sestavni del transakcij, ki so namenjene izogibanju plačila DDV, lahko davčnega zavezanca, kateremu je opravljena dobava, obvesti o obstoju teh okoliščin in njegovi solidarni odgovornosti za plačilo DDV, če bo še naprej udeležen v takšnih transakcijah. Od dneva prejema obvestila davčnega organa se šteje, da je davčni zavezanec vedel, da z nakupom sodeluje pri transakcijah, ki so namenjene izogibanju plačila DDV.«

21. člen

Prvi odstavek 77. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Davčni zavezanec mora plačati DDV v državni proračun najpozneje v roku, v katerem mora predložiti obračun DDV iz 88. člena.«

Doda se nov drugi odstavek, ki se glasi:

»(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena mora davčni zavezanec v primerih iz tretjega odstavka 88. člena tega zakona, plačati DDV zadnji delovni dan naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja, v primerih iz 88. a člena tega zakona pa v 8 dneh po poteku roka za predložitev obračuna DDV.«

V drugem odstavku, ki postane tretji odstavek, se v a) točki za besedilom »prvega odstavka« postavi vejica in doda beseda »drugega«.

Dosedanji tretji do šesti odstavek postanejo četrti do sedmi odstavek.

22. člen

Za 77. členom se doda nov 77. a člen, ki se glasi:

»77. a člen

(posebni primeri predložitve instrumenta zavarovanja izpolnitve DDV)

(1) Davčni organ lahko od davčnega zavezanca, ki zahteva, da se mu dodeli identifikacijska številka za DDV oziroma kadar koli po dodelitvi te številke, zahteva predložitev instrumenta zavarovanja izpolnitve davčne obveznosti iz naslova DDV. Davčni organ lahko zahteva predložitev instrumenta zavarovanja največ za obdobje 12 mesecev. Če davčni zavezanec ne ravna v skladu s sklepom o zavarovanju, lahko davčni organ zavrne dodelitev identifikacijske številke za DDV oziroma če je ta številka že izdana, po uradni dolžnosti odloči o prenehanju identifikacije za namene DDV.

(2) Pritožba zoper odločbo iz prejšnjega odstavka ne zadrži njene izvršitve.

(3) Davčni organ lahko od davčnega zavezanca, ki opravi pridobitev prevoznega sredstva iz druge države članice, pred vpisom motornega vozila v evidenco davčnega organa, zahteva zavarovanje izpolnitve DDV iz naslova pridobitve prevoznega sredstva.«

23. člen

V drugem odstavku 78. člena se doda nova c) točka, ki se glasi:

»c) davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Sloveniji, če na ozemlju Slovenije opravlja le oproščene dobave blaga in storitev, od katerih se DDV ne sme odbiti.«

Doda se nov četrti odstavek, ki se glasi:

»(4) Ne glede na drugi odstavek tega člena, mora vsak davčni zavezanec, ki opravlja storitve, za katere mora v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena plačati DDV izključno prejemnik storitve in vsak davčni zavezanec, za katerega se na ozemlju Republike Slovenije opravijo storitve, za katere je v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena dolžan plačati DDV, predložiti pristojnemu davčnemu organu zahtevek za izdajo identifikacijske številke za namene DDV.«

Dosedanji četrti in peti odstavek postaneta peti in šesti odstavek .

24. člen

V prvem odstavku 79. člena se v a) točki za besedilom »76. člena« doda besedilo »in 76. a člena«.

V c) točki se namesto pike postavi podpičje in dodata novi d) in e) točki, ki se glasita:

»d) vsakega davčnega zavezanca, ki v Sloveniji prejme storitve, za katere je dolžan plačati DDV v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona;

e) vsakega davčnega zavezanca, ki ima sedež v Sloveniji in opravlja storitve na ozemlju druge države članice, za katere je plačnik DDV v skladu s 196. členom Direktive Sveta 2006/112 izključno prejemnik storitev.«

25. člen

V 80. členu se dodata drugi in tretji odstavek, ki se glasita:

»(2) Če davčni organ ugotovi, da obstaja sum zlorabe identifikacije za namene DDV oziroma, če ugotovi, da je davčni zavezanec identifikacijo za namene DDV uporabljal tako, da je drugim davčnim zavezancem neupravičeno omogočal odbitek DDV, lahko odloči o prenehanju identifikacije za namene DDV.

(3) Pritožba zoper odločbo o prenehanju identifikacije za namene DDV ne zadrži njene izvršitve.«

26. člen

V 82. členu se v 11., 13. in 14. točki besedilo »Šeste direktive Sveta 77/388/EGS« nadomesti z besedilom »Direktive Sveta 2006/112/ES«.

27. člen

V tretjem odstavku 83. člena se besedilo »Šeste direktive Sveta 77/388/EGS« nadomesti z besedilom »Direktive Sveta 2006/112/ES«.

28. člen

V drugem odstavku 87. člena se v b) in d) točki beseda »osmega« nadomesti z besedo »desetega«.

Za e) točko se namesto pike postavi podpičje in doda nova f) točka, ki se glasi:

»f) skupno vrednost opravljenih storitev, brez DDV iz prvega odstavka 25. člena tega zakona, za katere je nastala obveznost obračuna DDV v tem davčnem obdobju.«

29. člen

88. člen se spremeni, tako da se glasi:

»(1) Če ni s tem zakonom drugače določeno, mora davčni zavezanec obračun DDV predložiti davčnemu organu do zadnjega delovnega dne naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja.

(2) Davčni zavezanec mora predložiti obračun DDV ne glede na to, ali je za davčno obdobje, za katero predloži obračun, dolžan plačati DDV.

(3) Davčni zavezanec, ki opravlja transakcije znotraj Skupnosti, in je dolžan predložiti rekapitulacijsko poročilo iz 90. člena tega zakona, mora predložiti obračun DDV do 20. dne naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja.

(4) V roku iz prvega odstavka tega člena mora obračun DDV predložiti tudi:

a) oseba, ki mora v skladu z 2. do 4. točko prvega odstavka, drugim in tretjim odstavkom 76.člena tega zakona, plačati DDV namesto davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Sloveniji;

b) pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, in mora plačati DDV za pridobitve blaga znotraj Skupnosti iz 2. a) točke prvega odstavka 3. člena tega zakona

c) oseba, ki pridobi trošarinske izdelke znotraj Skupnosti iz 2. c) točke prvega odstavka 3. člena tega zakona.

(5) V primeru prenehanja identifikacije za namene DDV je davčni zavezanec dolžan predložiti obračun DDV do zadnjega delovnega dne naslednjega meseca po poteku meseca, v katerem je prenehala identifikacija za namene DDV.

(6) Davčni zavezanec, ki mu preneha status podjetnika ali zasebnika z dnem začetka postopka osebnega stečaja, mora predložiti obračun DDV na način in v roku iz drugega stavka sedmega odstavka tega člena.

(7) Davčni zavezanec nad katerim je bil začet postopek prisilne poravnave oziroma postopek likvidacije, mora predložiti obračun DDV davčnemu organu v 20 dneh po poteku davčnega obdobja. Davčni zavezanec, nad katerim je bil začet stečajni postopek, je dolžan predložiti obračun DDV davčnemu organu najpozneje v roku 60 dni po poteku davčnega obdobja.

(8) Ob končanju postopka likvidacije oziroma stečajnega postopka mora davčni zavezanec predložiti obračun DDV na dan poteka davčnega obdobja.

(9) V primeru smrti davčnega zavezanca se mora obračun DDV predložiti davčnemu organu v 60 dneh po smrti davčnega zavezanca.

(10) Davčni zavezanec, ki prvič predlaga obračun DDV, mora k obračunu predložiti tudi seznam prejetih in izdanih računov, ki so bili podlaga za sestavo obračuna DDV.

(11) Davčni zavezanec mora obračun DDV predložiti v elektronski obliki.«

30. člen

Za 88. členom se doda nov 88. a člen, ki se glasi:

»88. a člen
(rok predložitve obračuna DDV na podlagi odločitve davčnega organa)

(1) Davčni zavezanec mora predložiti obračun DDV za davčno obdobje in v roku, ki ga s sklepom določi davčni organ, če v inšpekcijskem nadzoru ugotovi, da obstaja utemeljen sum, da obračunani DDV od določene dobave ne bo plačan. Ta rok ne sme biti krajši od 2 dni (48 ur) od dneva, ko je davčni organ vročil sklep zavezancu.

(2) Pritožba zoper sklep iz prejšnjega odstavka ne zadrži njegove izvršitve.

(3) Davčni zavezanec, kateremu je davčni organ s sklepom iz prvega odstavka tega člena naložil krajše davčno obdobje, kot je določeno v 89. členu tega zakona, mora v roku iz prvega odstavka 88. člena tega zakona predložiti obračun DDV za preostanek davčnega obdobja.«

31. člen

89. člen se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Če ni s tem zakonom drugače določeno, je davčno obdobje koledarski mesec.

(2) Za davčnega zavezanca, ki je v preteklem koledarskem letu dosegel obdavčljiv promet blaga oziroma storitev v vrednosti do vključno 210.000 evrov, je davčno obdobje koledarsko trimesečje, razen če opravlja transakcije znotraj Skupnosti in je dolžan predložiti rekapitulacijsko poročilo iz 90. člena tega zakona.

(3) Za davčnega zavezanca, ki pridobi identifikacijsko številko za DDV, je ne glede na vrednost pričakovanega prometa, prvih 12 mesecev davčno obdobje koledarski mesec.

(4) Za davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Sloveniji ter za osebe iz četrtega odstavka 88. člena tega zakona, je davčno obdobje koledarski mesec.

(5) Za davčnega zavezanca, nad katerim se začne postopek prisilne poravnave, postopek likvidacije ali stečajni postopek, se davčno obdobje zaključi na dan pred začetkom postopka prisilne poravnave, postopka likvidacije ali stečajnega postopka.«

(6) Ob končanju postopka likvidacije se davčno obdobje zaključi na dan pred sprejetjem sklepa o razdelitvi premoženja oziroma na dan pred sprejetjem sklepa o končanju postopka prisilne likvidacije.

(7) Ob končanju stečajnega postopka se davčno obdobje zaključi na dan pred sprejetjem sklepa o končanju stečajnega postopka.

(8) V primeru smrti davčnega zavezanca se davčno obdobje zaključi z dnem smrti davčnega zavezanca. V primeru opravljanje dejavnosti po smrti davčnega zavezanca se davčno obdobje zaključi z dnem prenehanja opravljanja dejavnosti tega davčnega zavezanca.

(9) Promet blaga oziroma storitev iz drugega odstavka tega člena je promet, ki je izkazan v obračunu DDV za preteklo koledarsko leto.«

32. člen

Prvi odstavek 90. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Vsak davčni zavezanec, identificiran za DDV, mora davčnemu organu predložiti rekapitulacijsko poročilo o:

a) pridobiteljih blaga, identificiranih za DDV, katerim je dobavil blago pod pogoji iz 1. in 4. točke 46. člena tega zakona;

b) osebah, identificiranih za DDV, katerim je dobavil blago, ki mu je bilo dobavljeno na način pridobitve blaga znotraj Skupnosti v skladu s četrtem odstavkom 23. člena tega zakona;

c) davčnih zavezancih in pravnih osebah, ki niso davčni zavezanci, so pa identificirane za DDV, katerim je opravil storitve, ki niso storitve, ki bi bile oproščene plačila DDV v državi članici, kjer je transakcija obdavčljiva, in za katere je prejemnik storitev dolžan plačati DDV v skladu s 196. členom Direktive Sveta 2006/112.«

V drugem odstavku se a), b) in d) točke spremenijo tako, da se glasijo:

»a) identifikacijsko številko za DDV, pod katero je opravil dobavo blaga pod pogoji iz 1. točke 46. člena tega zakona, in pod katero je opravil obdavčljive storitve v skladu s prvim odstavkom 25. člena tega zakona;

b) identifikacijsko številko za DDV osebe, ki pridobiva blago ali prejema storitve v drugi državi članici, in pod katero ji je bilo blago dobavljeno oziroma so ji bile storitve opravljene;

d) za vsako osebo, ki pridobiva blago ali prejema storitve, skupno vrednost dobav blaga in skupno vrednost storitev, ki jih je opravil;«

Tretji odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Vrednost iz d) točke drugega odstavka tega člena se prijavi za koledarski mesec, v katerem je nastala obveznost obračuna DDV; vrednost iz f) točke drugega odstavka tega člena se prijavi za koledarski mesec, v katerem je pridobitelj obveščen o popravku.«

33. člen

V drugem odstavku 91. člena se besedilo »za koledarsko trimesečje« nadomesti z besedilom »za koledarski mesec«.

34. člen

92. člen se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Rekapitulacijsko poročilo se sestavi za vsak koledarski mesec.

(2) Poročilo iz prvega odstavka tega člena mora davčni zavezanec predložiti davčnemu organu do 20. dne naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja.

(3) Rekapitulacijsko poročilo davčni zavezanec predloži v elektronski obliki oziroma z elektronskim prenosom datoteke.«

35. člen

V 123. členu se v drugi alineji besedilo »prvega odstavka 29. člena« nadomesti z besedilom »prvega odstavka 30. d člena«

V četrti alineji se besedilo »v skladu s 30. členom« nadomesti z besedilom »v skladu s 30. c členom«.

36. člen

V drugem odstavku 132. člena se na koncu pete alineje namesto pike postavi podpičje in doda nova alineja, ki se glasi:

»- storitvah, za katere je prejemnik storitev dolžan plačati davek v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona.«

37. člen

139. člen se spremeni tako, da se glasi:

»Glede pravnih sredstev, obresti, in vseh vprašanj postopka, ki niso urejena s tem zakonom, se uporabljajo: zakon, ki ureja davčni postopek oziroma zakon, ki ureja upravni postopek, zakon, ki ureja davčno službo in zakon, ki ureja carinsko službo.«

38. člen

V prvem odstavku 140. člena se v 2. točki besedilo »v skladu s 36. oziroma 37. členom« nadomesti z besedilom »v skladu s 36., 36. a oziroma 37. členom«.

39. člen

V prvem odstavku 141. člena se v 8. točki besedilo v oklepaju »(87., 88. člen)« nadomesti z besedilom »(87., 88., 88. a člen)«.

40. člen

Za 141. členom se dodata nova 141. a in 141. b člen, ki se glasita:

»141. a člen

(izjema od prekrška pri predložitvi obračuna DDV na podlagi samoprijave)

Ne glede na kazenske določbe v tem zakonu se za prekršek ne kaznuje davčni zavezanec, ki je predložil obračun DDV oziroma plačal DDV na podlagi samoprijave.

141. b člen

(izjema od prekrška pri popravljanju davčne osnove v tekočem obračunu DDV zaradi popravka napake iz obračuna DDV za preteklo davčno obdobje)

Ne glede na kazenske določbe v tem zakonu se za prekršek ne kaznuje davčni zavezanec, ki popravke napak iz preteklih davčnih obdobj vključi v tekoči obračun DDV in od razlike v davku obračuna in plača zamudne obresti.«

41. člen

V Prilogi I se v 12. točki za besedilom »fitofarmaceutvska sredstva« postavi vejica in doda naslednje besedilo:

»biotična sredstva za varstvo rastlin«.

42. člen

Za Prilogo I se doda nova Priloga I a – OKVIRNI SEZNAM ELEKTRONSKO OPRAVLJENIH STORITEV IZ 30. c ČLENA IN k) TOČKE 30. d ČLENA ZAKONA.

PREHODNE DOLOČBE

43. člen

73. a člen zakona se uporablja za obračune DDV, ki se nanašajo na davčna obdobja po 31. decembru 2009.

44. člen

(1) Podpoglavji »2.2. Vračilo DDV davčnim zavezancem s sedežem v drugi državi članici« in »2.3. Vračilo DDV davčnim zavezancem s sedežem v Sloveniji v drugi državi članici« iz IX. poglavja, se uporabljata za zahtevke za vračilo DDV, ki so predloženi po 31. decembru 2009.

(2) Za zahtevke za vračilo DDV, predložene pred 1. januarjem 2010, se uporabljajo predpisi o DDV, veljavni na dan 31. decembra 2009.

KONČNA DOLOČBA

45. člen

Ta zakon začne veljati 1. januarja 2010.

PRILOGA I a

OKVIRNI SEZNAM ELEKTRONSKO OPRAVLJENIH STORITEV IZ 30. c ČLENA IN k) TOČKE 30. d. ČLENA ZAKONA

- (1) Spletna ponudba, spletno gostovanje, vzdrževanje programov in opreme na daljavo;
- (2) dobava programske opreme in njeno posodabljanje;
- (3) dobava slik, besedil in informacij, kot tudi dajanje baz podatkov na razpolago;
- (4) dobava glasbe, filmov in iger, vključno z igrami na srečo in loterijo, kot tudi predvajanj in prireditev s področij politike, kulture, umetnosti, športa, znanosti in zabave;
- (5) opravljanje poučevanja na daljavo.

PRILOGA III a

SEZNAM DOBAV ODPADKOV, OSTANKOV IN RABLJENEGA MATERIALA TER STORITEV, V ZVEZI S KATERIMI SO PLAČNIKI DDV PREJEMNIKI TEGA BLAGA ALI STORITEV

- (1) Dobava kovinskih in nekovinskih odpadkov, ostankov in rabljenega materiala, vključno s polizdelki od predelave, izdelave ali taljenja železnih in neželeznih kovin ter njihovih zlitin;
- (2) dobava železnih in neželeznih pol predelanih izdelkov ter s tem povezane storitve predelave;
- (3) dobava ostankov in drugega materiala, ki ga je mogoče reciklirati in vsebuje železne in neželezne kovine, njihove zlitine, žlindro, pepel, škajo in industrijske ostanke, ki vsebujejo kovine ali njihove zlitine, ter opravljanje storitev izbiranja, rezanja, ločevanja na dele in stiskanje za te izdelke;
- (4) dobava odpadkov iz železa in neželeznih kovin, kot tudi ostružkov, ostankov, odpadkov, rabljenega materiala in materiala, ki ga je mogoče reciklirati, ki vsebujejo odpadno steklo, steklo, papir, karton, lepenko, krpe, kosti, usnje, umetno usnje, pergament, surovo kožo z dlako ali brez nje, kite, tetive, motvoze, vrvi, konopce, kable, gumo in plastiko, ter s tem povezane storitve predelave;
- (5) dobava materiala, navedenega v tej prilogi, po predelavi v obliki čiščenja, loščenja, izbire, rezanja, drobljenja, stiskanja ali vlivanja v ingote;
- (6) dobava ostankov in odpadkov po obdelavi osnovnih materialov.

III. OBRAZLOŽITEV:

K 1. členu:

S tem členom se v prvem odstavku 1. člena zakona popravlja sklic na EU zakonodajo.

S spremembo drugega odstavka se prenašata d) in e) točki prvega odstavka 6. člena Direktive 2006/112/ES, ki iz obsega uporabe Direktive 2006/112/ES, kot tretja ozemlja, izvzemata Ålandske otoke v Republiki Finski in Kanalske otoke v Združenem kraljestvu Velike Britanije in Severne Irske.

K 2. členu:

S tem členom se 24. do 30. člen nadomeščajo z novimi členi 24 do 30. e, s katerimi se v zakon prenašajo tisti členi Direktive Sveta 2008/8/EC glede kraja opravljanja storitev, ki morajo biti uveljavljeni s 1. januarjem 2010.

24. člen določa, da je za namene uporabe pravil o kraju opravljanja storitev davčni zavezanec tudi davčni zavezanec, ki poleg obdavčljivih transakcij opravlja neobdavčljive transakcije in pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, je pa identificirana za namene DDV. Tak davčni zavezanec in pravna oseba sta davčna zavezanca za vse storitve, ki so jima bile opravljene.

25. člen določa splošna pravila glede določitve kraja opravljanja storitev. V prvem odstavku določa splošno pravilo v primerih opravljanja storitev davčnim zavezancem, v drugem odstavku pa v primerih opravljanja storitev osebam, ki niso davčni zavezanci. Če se storitev opravi davčnemu zavezancu, je po splošnem pravilu kraj opravljanja storitev kraj, kjer ima davčni zavezanec, kateremu se opravi storitev, sedež svoje dejavnosti, stalno poslovno enoto ali stalno prebivališče oziroma običajni kraj bivanja. Če pa se storitev opravi osebi, ki ni davčni zavezanec, je po splošnem pravilu kraj opravljanja storitev kraj, kjer ima izvajalec storitev sedež svoje dejavnosti, stalno poslovno enoto ali stalno prebivališče oziroma običajni kraj bivanja.

26. člen določa posebno pravilo glede določitve kraja opravljanja storitev, ki jih opravijo posredniki osebam, ki niso davčni zavezanci (s sedežem v Skupnosti ali pa s sedežem izven Skupnosti). V teh primerih je kraj opravljanja storitev kraj, kjer je opravljena glavna transakcija. Za določitev kraja opravljanja storitev posrednikov osebam, ki so davčni zavezanci pa se uporablja splošno pravilo - kraj kjer ima prejemnik storitve sedež.

27. člen določa kraj opravljanja storitev v zvezi z nepremičninami. Za te storitve je kraj opravljanja storitev kraj, v katerem se nepremičnina nahaja.

28. člen določa: kraj opravljanja prevoza potnikov; kraj opravljanja prevoza blaga osebam, ki niso davčni zavezanci, ter opredeljuje pojme prevoza blaga znotraj Skupnosti, kraj začetka prevoza in namembni kraj. Nadalje določa, da se v primeru opravljanja prevoza blaga znotraj Skupnosti, osebam, ki niso davčni zavezanci, in se nanaša na vodne poti, ki niso del ozemlja Skupnosti, DDV ne obračunava. Za kraj opravljanja vsega potniškega prevoza kot tudi prevoza blaga, razen prevoza blaga znotraj Skupnosti, osebam, ki niso davčni zavezanci se šteje kraj, kjer se prevoz dejansko opravi, s čimer se zagotovi, da obveznost obračuna DDV nastane v državi potrošnje. Pri določitvi kraja obdavčitve pri prevozu blaga davčnim zavezancem pa se upošteva splošno pravilo – kraj, kjer ima prejemnik storitve sedež.

29. člen določa izjemo od splošnega pravila, ki se nanaša na kulturne, športne, zabavne in podobne aktivnosti. Posebno pravilo se nanaša tako na davčne zavezance kot na osebe, ki niso davčni zavezanci. Pravilo ostaja nespremenjeno s tem, da je pojasnjeno, da so v to

pravilo vključeni tudi sejmi in razstave. Izrecna navedba sejmov in razstav zagotavlja, da so storitve povezane s temi dejavnostmi obdavčene po tem pravilu, in ne kot storitve v zvezi z nepremičninami.

Pri pomožnih prevoznih storitvah kot tudi pri cenitvah in delu na premičninah, pa se za kraj opravljanja teh storitev šteje kraj, kjer se te storitve dejansko opravljajo samo, če se opravljajo osebam, ki niso davčni zavezanci.

30. člen določa posebno pravilo glede določitve kraja opravljenih storitev za restavracijske storitve in storitve cateringa. Za tovrstne storitve je določeno, da je kraj opravljanja storitev kraj, kjer se te storitve dejansko opravijo. To pravilo se uporablja ne glede na status prejemnika.

Po sedanjem pravilu so te storitve obdavčene v kraju, kjer ima sedež izvajalec. V praksi bo novo pravilo vplivalo na kraj obdavčitve le v primeru, če bodo te storitve dejansko opravljene v državi članici, ki ni država članica, kjer ima izvajalec storitve svoj sedež.

30. a člen določa posebno pravilo glede določitve kraja opravljenih storitev za restavracijske storitve in storitve cateringa za potrošnja na krovu ladij, zrakoplovov in na vlakih med delom prevoza potnikov znotraj Skupnosti. Za tovrstne storitve je določeno, da je kraj opravljanja storitev kraj, kjer se prevoz potnikov začne. Opredeljeno je tudi, kaj pomeni del prevoza potnikov znotraj Skupnosti, določen je kraj začetka prevoza, kraj, kjer se prevoz potnikov konča ter, da se v primeru povratnega potovanja povratna pot šteje za ločen prevoz. To pravilo se uporablja ne glede na status prejemnika.

30. b člen določa posebno pravilo glede določitve kraja opravljenih storitev pri dajanju prevoznih sredstev v kratkoročni najem. V tem primeru je kraj opravljanja storitev kraj, kjer je prevozno sredstvo dano najemniku na razpolago. Opredeljeno je tudi, kaj pomeni kratkoročni najem, to je obdobje, ki ni daljše od 30 dni v primeru dajanja v najem prevoznega sredstva, oziroma 90 dni v primeru dajanja v najem plovil.

To pravilo se uporablja ne glede na status prejemnika.

30. c člen določa kraj opravljanja elektronskih storitev osebam, ki niso davčni zavezanci, če te storitve opravi davčni zavezanec, ki ima sedež zunaj Skupnosti. Pravilo ostaja enako kot je v sedanjem 30. členu zakona, in sicer je to kraj, kjer ima oseba, ki prejme te storitve sedež ali stalno ali običajno prebivališče.

30. d člen določa kraj opravljanja storitev, navedenih v tem členu, osebam, ki niso davčni zavezanci in imajo sedež ali stalno ali običajno prebivališče zunaj Skupnosti. V navedenih primerih je kraj opravljanja storitev kraj, kjer ima takšna oseba sedež ali stalno ali običajno prebivališče. Seznam storitev je podoben, kot je v sedanjem 29. členu zakona, razen storitev posrednikov.

Kadar se omenjene storitve opravijo osebam, ki imajo sedež v Skupnosti se glede kraja opravljanja storitev upošteva splošno pravilo, torej je obdavčeno v kraju, kjer ima sedež izvajalec storitev, če pa te storitve opravi dobavitelj, ki nima sedeža v Skupnosti, te storitve niso predmet DDV znotraj Skupnosti.

30. e člen določa, da je za storitve telekomunikacij in elektronsko opravljenih storitev osebam, ki niso davčni zavezanci, imajo pa sedež v Sloveniji, če te storitve opravi oseba, ki nima sedeža v Skupnosti, kraj obdavčitve Slovenija. Omenjena določa ne predstavlja spremembe glede na veljavno ureditev, saj je to sedaj urejeno v drugem odstavku 29. člena Pravilnika o izvajanju zakona o davku na dodano vrednost.

K 3. členu:

S tem členom se v 33. členu zakona dopolnjuje pravilo o nastanku obveznosti obračuna DDV za storitve, za katere je DDV dolžan plačati prejemnik storitev v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona, če izvajalec te storitve opravlja neprekinjeno v obdobju, daljšem od enega leta in, če za te storitve v tem obdobju ne izdaja računov ali ne prejema plačil. Prejemnik storitev mora v takih primerih obračunati DDV ob izteku koledarskega leta.

K 4. členu:

S tem členom se v zakon uvaja nov 36. a člen, ki za davčno osnovo določa tržno vrednost dobavljenega blaga ali opravljene storitve, če so te dobave opravljene osebam, ki so z dobaviteljem tesno povezane. Tržna vrednost se uporabi le, če so izpolnjeni predpisani pogoji, in sicer, če je bila zaradi takšne povezave za opravljeno dobavo določena vrednost, ki je:

- nižja od tržne vrednosti in naročnik nima pravice do celotnega odbitka DDV;
- nižja od tržne vrednosti in dobavitelj te dobave nima pravice do celotnega odbitka DDV ter za dobavo velja oprostitev po prvem odstavku 42. člena, 44. členu, in drugim odstavkom 49. člena zakona;
- višja od tržne vrednosti in dobavitelj nima pravice do celotnega odbitka DDV.

Za namene 36. a člena so povezane osebe, osebe iz petega odstavka 94. člena zakona.

V 36. a členu je podana tudi definicija tržne vrednosti opravljene dobave blaga ali storitev v primerih iz tega člena.

K 5. členu

S tem členom se besedilo 43. člena zakona usklajuje z besedilom 133. člena Direktive Sveta 2006/112/ES.

K 6. členu:

Ta člen črta drugi stavek 62. člena zakona. Določba ni potrebna, saj že iz 67. člena zakona izhaja, da mora davčni zavezanec za uveljavljanje pravice do odbitka imeti račun oziroma uvozni dokument. Odbitek lahko uveljavi v davčnem obdobju, v katerem izpolnjuje pogoje za uveljavljanje pravice do odbitka DDV iz 67. člena zakona.

K 7. členu:

S tem členom se spreminja in dopolnjuje 63. člen zakona v zvezi z novo ureditvijo vračila DDV davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v Sloveniji. Opredeljeno je, v katerih primerih ima davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici ali v tretji državi pravico do vračila DDV.

K 8. členu:

Ta člen redakcijsko popravlja besedilo 66. člena zakona.

K 9. členu:

Predlagana sprememba v 67. členu zakona je potrebna zaradi uvedbe novega 76. a člena zakona.

K 10. členu:

S tem členom se besedilo prvega odstavka 68. člena zakona usklajuje z besedilom 184. člena Direktive Sveta 2006/112/ES.

K 11. členu:

S tem členom se prvi odstavek 72. člena zakona dopolnjuje z določbo, ki omogoča popravek DDV na podlagi odločitve davčnega organa le v primeru, če bo dodatno obračunani DDV po odločbi tudi plačan v državni proračun, in bo zavezanec – prejemnik blaga oziroma naročnik razpolagal z dokazilom plačila DDV na ustrezne vplačilne račune za plačilo DDV.

K 12. členu:

S tem členom se dodaja nov podnaslov v 2. podpoglavju IX. poglavja zakona, ki se nanaša na vračilo DDV na podlagi obračuna DDV.

K 13. členu:

S tem členom se v zakon uvaja nov 73. a člen, ki omogoča davčnemu organu, da pred izvršitvijo vračila DDV na podlagi obračuna DDV, od davčnega zavezanca zahteva predložitev ustreznega zavarovanja za zavarovanje izpolnitve obveznosti, če dvomi v upravičenost zahtevka.

K 14. členu:

S tem členom se dodaja nov podnaslov v 2. podpoglavju IX. poglavja zakona, ki se nanaša na vračilo DDV davčnim zavezancem s sedežem v drugi državi članici.

K 15. členu:

Ta člen spreminja 74. člen zakona. V prvem odstavku so določeni pogoji, ki jih mora izpolnjevati davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici, da pridobi pravico do vračila DDV v Sloveniji. Osnovni pogoji, ki jih mora izpolnjevati so, da nima sedeža v Sloveniji ter da v Sloveniji ne opravlja transakcij, za katere bi se štelo, da so opravljene v Sloveniji razen prevoznih storitev, ki so oproščene plačila DDV in tistih dobav blaga in storitev, za katere je v skladu z 2., 3. in 4. točko prvega odstavka ter drugim odstavkom 76. člena in 76. a členom, prejemnik dolžan plačati davek.

V drugem odstavku je opredeljeno za katere transakcije je davčni zavezanec upravičen do vračila in se ne razlikuje bistveno od sedanjega besedila drugega in tretjega odstavka 74. člena ZDDV-1 (besedila člena 2 Direktive 79/1072/EGS).

Ta člen nadalje določa, da ima davčni zavezanec pravico do vračila DDV samo v takšnem obsegu, kot ima davčni zavezanec v Sloveniji pravico do odbitka DDV. Uporabljajo se predpisi o odbitkih in zlasti izključitve od pravice do odbitka, kot veljajo v državi članici, kjer je bilo blago oziroma storitve pridobljene, torej v Sloveniji.

Ta člen določa tudi, da so iz pravice do vračila DDV izključene transakcije, ki so oproščene ali, ki bi bile lahko oproščene v skladu s 46. členom in točko (b) prvega odstavka 52. člena ZDDV-1, in primeri, ko je znesek DDV nepravilno zaračunan.

K 16. členu:

S tem členom se uvajajo novi 74. a do 74. g člani, s katerimi se v zakon prenašajo člani Direktive Sveta 2008/9/ES glede vračila DDV.

74. a člen določa da mora davčni zavezanec opravljati obdavčljive transakcije v državi članici sedeža, da je lahko upravičen do vračila DDV v Sloveniji. Če davčni zavezanec opravlja obdavčljive in oproščene transakcije, je upravičen le do delnega vračila DDV.

74. b člen opredeljuje zahtevek za vračilo DDV, ki ga mora davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici predložiti preko elektronskega portala, ki ga vzpostavi država članica sedeža.

Nadalje določa, katere podatke mora zagotoviti davčni zavezanec v zahtevku za vračilo ter nalaga, da mora davčni zavezanec opisati vrsto pridobljenega blaga in storitev. Pri opisu pridobljenega blaga, za katerega se zahteva vračilo DDV so predpisane dodatne elektronske kode, ki so potrebne, da se natančno določijo omejitve glede pravice do odbitka DDV, ki veljajo v Sloveniji.

Vložniku ni potrebno predložiti originalnih računov oziroma uvoznih dokumentov. Na zahtevku pa mora biti opisana vložnikova poslovna dejavnost.

Zahtevek za vračilo mora biti izpolnjen v slovenskem jeziku, razen pri opisu pridobljenega blaga pod oznako 10, kjer je lahko izpolnjen tudi v angleškem jeziku.

74. c člen določa, da mora davčni zavezanec popraviti zahtevek za vračilo v primeru spremembe odbitnega deleža.

V kolikor se v državi članici sedeža odbitni delež vlagatelja spremeni, mora vložnik popraviti znesek DDV za vračilo oziroma znesek DDV, ki je že bil povrnjen. Popravek lahko naredi v zahtevku, ki ga poda v koledarskem letu, ki sledi obdobju vračila oziroma v posebnem zahtevku, če v tem koledarskem letu ne vloži nobenega zahtevka za vračilo.

74. d člen določa obdobje vračila in najnižji znesek vračila DDV, ki se lahko zahteva za posamezna obdobja vračila.

Obdobje vračila ne more biti daljše od koledarskega leta oziroma krajše od treh mesecev razen, če obdobje vračila predstavlja preostanek koledarskega leta, ko je obdobje lahko krajše od treh mesecev.

Zneski DDV, ki so predmet vračila ne smejo biti nižji od 400 evrov, če gre za obdobje koledarskega leta oziroma obdobje, ki je daljše od treh mesecev, oziroma ne nižji od 50 evrov, če se obdobje vračila nanaša na preostanek koledarskega leta.

Zahtevek za vračilo se mora nanašati na nakupe blaga in storitev, ki so bili zaračunani v obdobju vračila in na uvoz blaga v obdobju vračila. Zahtevek za vračilo se lahko nanaša na račune in uvozne listine, ki niso pokriti s prejšnjimi zahtevki za vračilo in se nanašajo na transakcije, ki se zaključijo v predhodnem koledarskem letu.

74. e člen določa pristojnosti davčnega organa v zvezi z zahtevki za vračilo DDV, rok za odločitve o zahtevku in rok za vračilo DDV.

Pristojni davčni urad mora po elektronski poti nemudoma obvestiti vložnika o datumu prejema zahtevka. O svoji odločitvi – odobritvi ali zavrnitvi zahtevka – ga mora obvestiti v štirih mesecih. V istem obdobju lahko od vložnika ali od drugih oseb zahteva dodatne informacije, kolikor nima dovolj informacij za odločitve.

Odgovor oziroma dodatne informacije mora prejeti v roku enega mesec od dneva, ko je naslovnik prejel zahtevo po teh dodatnih informacijah. Pristojni davčni urad mora obvestiti vložnika o svoji odločitvi v dveh mesecih od prejema dodatnih zelenih informacij oziroma, če ni prejel teh informacij, v dveh mesecih od dneva, ko naslovnik prejme zahtevo po dodatnih informacijah.

74. f člen določa postopanje pristojnega davčnega urada, če je bilo vračilo pridobljeno z goljufijo. V tem primeru davčni urad nemudoma začne s postopkom izterjave zneskov, ki so bili neupravičeno izplačani. Če je bila naložena denarna kazen ali obresti in ta kazen in obresti niso bile plačane, pa pristojni davčni urad vložniku začasno odloži vsa nadaljnja vračila do višine neplačanega zneska

74. g člen določa, da vložniku zahtevka za vračilo DDV pripadajo obresti, če pristojni davčni urad ne spoštuje predpisanih rokov za vračilo. Vložniku pripadajo obresti na znesek vračila po obrestni meri, določeni za zamudne obresti v zakonu, ki ureja davčni postopek.

K 17. členu:

S tem členom se dodaja nov podnaslov v 2. podpoglavju IX. poglavja zakona, ki se nanaša na vračilo DDV davčnim zavezancem s sedežem v Sloveniji, in uvaja nov 74. h člen.

V 74. h členu je določen postopek uveljavljanja vračila DDV v drugi državi članici, za davčnega zavezanca s sedežem v Sloveniji. Popoln zahtevk mora vložiti pri pristojnemu davčnemu uradu, ki mora nemudoma elektronsko potrditi prejem vloge, do 30. septembra koledarskega leta, ki sledi obdobju vračila.

Pristojni davčni urad prejeti zahtevk za vračilo posreduje pristojnemu organu v vsako državo članico vračila, s čimer potrjuje, da je vložnik zahtevka davčni zavezanec, identificiran za namene DDV, in da je identifikacijska številka davčnega zavezanca veljavna za obdobje vračila. Ta postopek nadomešča predložitev papirnega dokaza – certifikata, da je vložnik davčni zavezanec, kot je izhajalo iz do sedaj veljavne ureditve.

Določeno je tudi, v katerih primerih pristojni davčni urad zahtevka za vračilo ne posreduje državi članici vračila, o čemer mora elektronsko obvestiti vložnika.

K 18. členu:

S tem členom se dodaja nov podnaslov v 2. podpoglavju IX. poglavja zakona, ki se nanaša na vračilo DDV davčnim zavezancem s sedežem v tretji državi, in uvaja nov 74. i člen.

V 74. i členu je urejen postopek vračila DDV davčnim zavezancem, ki imajo sedež v tretji državi.

Zahtevk za vračilo mora vložiti do 30. junija naslednjega leta, v katerem je bil DDV obračunan. Zahtevku mora priložiti mora izvornike računov, potrdilo, da je zavezanec za DDV v državi, kjer ima sedež, potrditi mora, da v obdobju vračila ni opravil dobav blaga ali storitev v Sloveniji ter, da bo v primeru neupravičenega vračila DDV le tega vrnil.

Nadalje so določena obdobja za katero lahko zahtevk za vračilo vloži, in sicer je to za obdobje, krajše od enega koledarskega leta in daljše od šestih mesecev. V tem primeru mora biti znesek zahtevanega vračila večji od 400 evrov. V kolikor zahteva vračilo za obdobje koledarskega leta oziroma preostanek koledarskega leta, pa mora znesek zahtevanega vračila presegati 50 evrov.

V šestem odstavku je podan dodaten pogoj za uveljavljanje vračila, in sicer mora biti med Slovenijo in državo iz katere izhaja davčni zavezanec, ki uveljavlja vračilo, vzpostavljena vzajemnost.

K 19. členu:

S tem členom se v 76. členu zakona črta sklicevanje na 23. člen. Gre za redakcijski popravek in uskladitev 2. točke prvega odstavka 76. člena s 195. členom Direktive Sveta 2006/112/ES.

Dodana je nova 8. točka, potrebna zaradi uskladitve z novim 76. a členom zakona in četrti odstavek, ki prenaša člen 2 (6) Direktive Sveta 2008/8/ES.

K 20. členu:

S tem členom se v zakon uvaja nov 76. a člen in 76. b člen.

76. a člen za določene transakcije določa, da je plačnik DDV prejemnik blaga ali storitev, in ne dobavitelj blaga. Prejemniki bodo tako morali obračunati DDV za naslednje dobave blaga ali storitev, ki jim jih bodo opravili drugi davčni zavezanci:

- gradbena dela, vključno s popravili, čiščenjem, vzdrževanjem, rekonstrukcijo in rušenjem;
- posredovanje osebja, vključenega v dejavnosti iz prejšnje točke;
- dobava nepremičnin iz 7. in 8. točke 44. člena tega zakona, če se je dobavitelj odločil za obdavčenje v skladu s 45. členom tega zakona;
- dobava odpadkov, ostankov in rabljenega materiala ter storitev iz Priloge III a k zakonu.

S 76. b členom se v zvezi z izpolnjevanjem obveznosti davčnih zavezancev uvaja institut solidarne odgovornosti, v skladu s katerim v določenih primerih za plačilo DDV poleg dobavitelja blaga oziroma storitev odgovarja tudi oseba, kateri je dobavljeno blago oziroma kateri je storitev opravljena.

Davčni zavezanec, identificiran za namene DDV v Sloveniji, ki mu je bila opravljena dobava blaga oziroma storitev, bo odgovarjal za plačilo DDV, če bo iz okoliščin primera izhajalo, da je vedel oziroma bi moral vedeti, da z nakupom sodeluje pri transakciji, ki je del sheme za izogibanje plačilu DDV. Če bo v takšno shemo vključenih več davčnih zavezancev, se zaradi lažjega uveljavljanja terjatve iz naslova DDV, vzpostavlja sistem solidarne odgovornosti, ki pomeni, da bo lahko davčni organ celotno plačilo DDV zahteval od kateregakoli zavezanca, ki je v takšni shemi sodeloval.

K 21. členu:

V tem členu je predlagana sprememba prvega odstavka 77. člena zakona zaradi različnih rokov za predložitev obračuna DDV po 88. členu zakona, in zaradi predlaganega novega 88. a člena zakona.

V tem členu je nadalje predlagan popravek 77. člena glede sklicevanja na 76. člen zakona, po kateri mora v predpisanem roku plačati DDV tudi davčni zastopnik.

K 22. členu:

S tem členom se v zakon uvaja nov 77. a člen, ki določa posebne primere, ko davčni organ lahko zahteva predložitev instrumenta zavarovanja za plačilo DDV in pravne posledice nepredložitve instrumenta zavarovanja. Predlog zakona predvideva situacije, ki so povezane z obveznostjo predložitve instrumenta zavarovanja ob dodeljevanju identifikacijske številke za DDV davčnemu zavezancu oziroma kadarkoli po dodelitvi identifikacijske številke za DDV. Poseben primer predložitve instrumenta zavarovanja je predviden tudi pri pridobivanju prevoznih sredstev iz drugih držav članic EU. Gre za primere, za katere davčni organ v postopkih nadzora ugotavlja, da so pogosto povezani z zlorabami pri plačevanju DDV.

K 23. členu:

S tem členom se dopolnjuje drugi odstavek 78. člena tako, da davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Sloveniji, in opravljajo zgolj oproščene dobave blaga in storitev v zvezi s katerimi nimajo pravice do odbitka DDV, davčnemu organu niso dolžni predložiti zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV. Navedena dopolnitev je usklajena z veljavno določbo a) točke prvega odstavka 79. člena po kateri mora davčni organ identificirati samo tiste davčne zavezance, ki opravljajo dobave, od katerih se DDV lahko odbija.

Na podlagi novega drugega odstavka, morajo davčni zavezanci, ki opravijo ali prejmejo storitve, pri katerih je plačnik DDV prejemnik storitev, predložiti zahtevek za identifikacijo.

K 24. členu:

S tem členom se v prvi odstavek 79. člena zakona dodajata novi d) in e) točki. Na podlagi nove d) točke mora davčni organ identificirati vsakega davčnega zavezanca, ki v Sloveniji prejme storitve, za katere je dolžan plačati DDV v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona, na podlagi nove e) točke pa vsakega davčnega zavezanca, ki ima sedež v Sloveniji in opravlja storitve na ozemlju druge države članice, za katere je plačnik DDV v skladu s 196. členom Direktive Sveta 2006/112 izključno prejemnik storitev.

K 25. členu:

S tem členom se v 80. člen zakona uvaja dodaten ukrep v boju zoper goljufije in je namenjen predvsem preprečevanju nadaljevanja že ugotovljenih utaj s tem, da omogoča hiter odvzem identifikacijske številke za DDV. Davčni zavezanec identifikacijsko številko za DDV zlorablja na primer tako, da izdaja račune, ki drugim zavezancem omogočajo odbitek DDV, pri čemer pa dejansko ne opravlja neodvisne ekonomske dejavnosti – izdajanje t.im. »fiktivnih računov«.

Dodaja se tudi določba, na podlagi katere pritožba davčnega zavezanca na odločbo o prenehanju identifikacije za namene DDV, ne bo zadržala njene izvršitve.

K 26. členu:

Sprememba 82. člena zakona je prilagojena spremembam v 1. členu predloga zakona glede novega sklica na EU zakonodajo.

K 27. členu:

Predlagana sprememba 83. člena zakona je prilagojena spremembam v 1. členu predloga zakona glede novega sklica na EU zakonodajo.

K 28. členu:

S spremembo 87. člena je opravljen redakcijski popravek v zvezi s sklicevanjem na 20. člen veljavnega zakona, ki pomeni uskladitev z 251. členom Direktive Sveta 2006/112/ES.

Z novo f) točko bo moral davčni zavezanec v obračunu DDV ločeno izkazati skupno vrednost opravljenih storitev, za katere je nastala obveznost obračuna DDV v drugi državi članici. Določba je potrebna zaradi preverjanja podatkov v rekapitulacijskem poročilu.

K 29. členu:

S tem členom se spreminja 88. člen zakona, v katerem so določeni roki za predložitev obračuna DDV. Načeloma mora davčni zavezanec predložiti obračun DDV do zadnjega delovnega dne naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja. Obračun mora predložiti ne glede na to, ali je za davčno obdobje dolžan plačati DDV. Te določbe se v primerjavi z veljavnim členom ne spreminjajo.

Določen je krajši rok za predložitev obračuna DDV v primerih, ko davčni zavezanec opravlja dobave znotraj Skupnosti, v zvezi s katerimi je dolžan predložiti rekapitulacijsko poročilo – do dvajsetega dne naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja. Uskladitev rokov je potrebna zaradi kontrole podatkov, ki jih mora davčni organ preko VIES-a poslati v druge države članice EU, in sicer v enem mesecu po koncu obdobja, na katerega se te informacije nanašajo.

Na novo je vključena obveznost predložitve obračuna za primer začetka prisilne poravnave v roku 20 dni po poteku davčnega obdobja, kot je že določeno za primer likvidacijskega ali stečajnega postopka. Za primer stečajnega postopka se rok za predložitev obračuna DDV podaljšuje iz 20 na 60 dni. 59. člen zakona o finančnem poslovanju, postopkih zaradi insolventnosti in prisilnem prenehanju – ZFPPIPP (Uradni list RS, št. 126/07) namreč določa, da je rok za prijavo terjatev v stečajno maso tri mesece, zato je primerno, da se podaljša tudi rok za oddajo obračuna DDV.

Glede na novo ureditev osebnega stečaja v ZFPPIPP, ko z začetkom osebnega stečaja nad podjetnikom ali zasebnikom, stečajnemu dolžniku preneha status podjetnika ali zasebnika, je v zakonu določeno, da ti davčni zavezanci predložijo obračun DDV na način in v roku, kot je predlagan za stečajne postopke nad pravnimi osebami.

Zakon ne omogoča več predlaganja obračuna DDV drugače kot v elektronski obliki, to je prek sistema eDavki.

K 30. členu:

S tem členom se uvaja nov 88. a člen, na podlagi katerega bo lahko davčni organ v utemeljenih primerih odločil, da mora davčni zavezanec predložiti obračun DDV pred rokom, določenim v prvem odstavku 88. člena zakona in za davčno obdobje, ki je krajše od davčnega obdobja, ki je določen v prvem odstavku 89. člena tega zakona. Natančneje je pojasnjeno še, da mora davčni zavezanec za preostanek davčnega obdobja predložiti obračun DDV v roku, ki je sicer predpisan za predložitev obračuna DDV.

K 31. členu:

S tem členom se spreminja 89. člen zakona, ki opredeljuje davčno obdobje. Načeloma je davčno obdobje koledarski mesec, razen v določenih, specifičnih situacijah. Za davčnega zavezanca, ki opravlja transakcije znotraj Skupnosti, za katere je dolžan predložiti rekapitulacijsko poročilo, je davčno obdobje koledarski mesec in pomeni uskladitev z obdobjem poročanja iz 92. člena zakona. Za davčnega zavezanca, ki šele začne opravljati dejavnost, je davčno obdobje v prvih 12 mesecih od pridobitve identifikacijske številke za

DDV koledarski mesec. Tako je za vse davčne zavezance, ki pridobijo identifikacijsko številko za DDV, prvih 12 mesecev po pridobitvi številke, davčno obdobje koledarski mesec, četudi morebiti davčni zavezanec že pred pridobitvijo identifikacijske številke opravlja obdavčljivo dejavnost.

S tem členom je nadalje opredeljeno, kdaj se davčno obdobje zaključi v primerih postopka prisilne poravnave, postopka likvidacije in stečajnega postopka ter za primer smrti davčnega zavezanca.

K 32. členu:

S spremembo 90. člena zakona se uvaja obveznost za davčnega zavezanca, da v rekapitulacijskem poročilu poleg dobav blaga, poroča tudi o storitvah, ki jih je opravil osebam, identificiranim za DDV v drugi državi članici, in za katere so te osebe plačniki DDV kot prejemniki storitev.

V rekapitulacijskem poročilu, mora davčni zavezanec poleg skupne vrednosti opravljenih dobav blaga, izkazati tudi skupno vrednost opravljenih storitev.

Predlagana sprememba v tretjem odstavku 90. člena zakona je potrebna zaradi uskladitve s spremenjenim rokom za predložitev rekapitulacijskega poročila v 92. členu zakona.

K 33. členu:

S tem členom se spreminja 91. člen zakona zaradi uskladitve s spremenjenim rokom za predložitev rekapitulacijskega poročila v 92. členu zakona.

K 34. členu:

S tem členom se spreminja 92. člen zakona, ki določa obdobje poročanja in rok za predložitev rekapitulacijskega poročila. Davčni zavezanec mora prijaviti transakcije znotraj Skupnosti v rekapitulacijskem poročilu za vsak koledarski mesec, rekapitulacijsko poročilo pa predložiti davčnemu organu najkasneje do 20. dne naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja. Določeno je še, da mora rekapitulacijsko poročilo predložiti izključno na elektronski način.

K 35. členu:

S tem členom se v 123. členu zakona popravlja sklicevanje na člene.

K 36. členu:

S tem členom se v 132. členu zakona dodaja nova alineja, ki določa, da se posebna ureditev po plačani realizaciji ne sme uporabiti v primeru storitev, za katere je prejemnik storitev dolžan plačati DDV, saj se za nastanek obveznosti obračuna DDV za te storitve uporabljajo splošna pravila obračunavanja DDV.

K 37. členu:

Spremenjeni 139. člen na novo določa (napotuje), da se v zvezi z obrestmi uporablja zakon, ki ureja davčni postopek, ter vključuje subsidiarno uporabo zakona, ki ureja upravni postopek za primere, ki niso urejeni z ZDDV oziroma zakonom, ki ureja davčni postopek.

K 38. členu:

S tem členom je v 140. členu predvidena sankcija za kršitev novega 36. a člena zakona.

K 39. členu:

S tem členom je v 141. členu predvidena sankcija za kršitev novega 88. a člena zakona.

K 40. členu:

S tem členom se uvajata nova 141. a in 141. b člen. Na podlagi 141. a člena davčni zavezanec ne bo kaznovan za prekršek, če bo predložil obračun DDV na podlagi samoprijave, na podlagi 41. b člena pa ne bo kaznovan za prekršek, če bo v tekočem obračunu DDV popravil napake iz obračunov v preteklih davčnih obdobjih.

K 41. členu:

S predlagano spremembo se v obseg uporabe nižje stopnje DDV dodatno vključijo biotična sredstva, ki se v skladu s predpisi o fitofarmaceutskih sredstvih ne uvrščajo na seznam fitofarmaceutskih sredstev, so pa prav tako namenjeni za varstvo rastlin v kmetijstvu in gozdarstvu.

Po veljavni določbi 12. točke Priloge I k zakonu se nižja stopnja DDV lahko uporablja za živali za pitanje, semena, sadike, gnojila, fitofarmaceutska sredstva ter storitve, ki so namenjene izključno uporabi v kmetijstvu, gozdarstvu in ribištvu.

Nižjo stopnjo za navedeno blago in storitve omogoča 11. točka Priloge III Direktive Sveta 2006/112/ES, ki določa, da se nižja stopnja lahko uporabi za dobave blaga in opravljanje storitev, ki so običajno namenjene za uporabo v kmetijski proizvodnji, razen opreme kot so kmetijski stroji ali objekti.

K 42. členu:

S tem členom je opravljen prenos člena 2(12) Direktive 2008/8/ES.

K 43. členu:

S tem členom se uvaja prehodna določba za izvajanje 73. a člena zakona, ki nalaga predložitev ustreznega instrumenta zavarovanja v primerih, ko davčni organ upravičeno dvomi o upravičenosti zahtevka za vračilo DDV na podlagi obračuna DDV. Ukrep se bo uporabljal za davčna obdobja po 31. decembru 2009, ko se bo začel uporabljati krajši rok za vračilo DDV.

K 44. členu:

S tem členom se uvaja prehodna določba za izvajanje vračila DDV davčnim zavezancem s sedežem v drugi državi članici. Nova pravila se nanašajo na zahtevke za vračilo, predložene po 31. decembru 2009, medtem ko se bodo za zahtevke za vračilo, predložene pred tem datumom, uporabljale sedaj veljavne določbe ZDDV-1 (74. člen) in Pravilnika o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost (114., 115. in 116. člen).

K 45. členu:

Ta člen določa začetek veljavnosti in uporabe zakona.

IV. BESEDILO ČLENOV, KI SE SPREMINJAJO:

1. člen (vsebina zakona)

(1) S tem zakonom se ureja sistem in uvaja obveznost plačevanja davka na dodano vrednost (v nadaljnjem besedilu: DDV) na ozemlju Republike Slovenije v skladu s Šesto direktivo Sveta 77/388/EGS z dne 17. maja 1977 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih – Skupni sistem davka na dodano vrednost: enotna osnova za odmero (UL L št. 145 z dne 13. 6. 1977, str. 1), zadnjič spremenjena z Direktivo Sveta 2005/92/ES z dne 12. decembra 2005 o spremembi Direktive 77/388/EGS glede obdobja, v katerem se uporablja najnižja splošna stopnja DDV (UL L št. 345 z dne 28.12.2005, str. 19) – v nadaljnjem besedilu: Šesta direktiva Sveta 77/388/EGS.

(2) Pojmi, uporabljeni v tem zakonu, imajo naslednji pomen:

- »ozemlje Slovenije« je ozemlje pod suverenostjo Republike Slovenije, vključno z zračnim prostorom in morskimi območji, nad katerimi ima Republika Slovenija suverenost ali jurisdikcijo v skladu z notranjim in mednarodnim pravom,
- »ozemlje države članice«, »država članica« in »Skupnost« je ozemlje držav članic in ozemlje Skupnosti, ki je kot tako definirano v predpisih Evropskih skupnosti,
- »tretja država« je katerokoli drugo ozemlje, razen ozemlja Slovenije in ozemlja drugih držav članic oziroma Skupnosti,
- »tretje ozemlje« je del državnega ozemlja države članice, ki pa ne tvori sestavnega dela »ozemlja države članice« v smislu druge alinee tega odstavka, in sicer:
 - v Zvezni Republiki Nemčiji: otok Heligoland, ozemlje Büsingen;
 - v Kraljevini Španiji: Ceuta, Melilla, Kanarsko otočje;
 - v Italijanski republiki: Livigno, Campione d'Italia, italijanske vode Luganskega jezera;
 - v Francoski republiki: čezmorski departmaji;
 - v Helenski republiki: 'A'Oo (gora Atos).

(3) Po tem zakonu se:

- transakcije v ali iz Kneževine Monako obravnavajo kot transakcije v oziroma iz Francoske republike,
- transakcije na ali z otoka Man obravnavajo kot transakcije v oziroma iz Združenega kraljestva Velike Britanije in Severne Irske in
 - transakcije v ali iz suverenih con Združenega kraljestva Akrotiri in Dhekelia obravnavajo kot transakcije v oziroma iz Cipra.

24. člen

(splošno pravilo)

Za kraj, kjer je bila opravljena storitev, se šteje kraj, kjer ima davčni zavezanec, ki opravi storitev, sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto, iz katere je opravljena storitev, oziroma če takega kraja ni, kraj, kjer ima stalno prebivališče ali običajno prebiva.

3.2. Posebna pravila

25. člen

(storitve posrednikov)

(1) Kraj opravljanja storitev, ki jih opravi posrednik, ki deluje v imenu in za račun druge osebe, razen tistih iz osmega odstavka 27. člena, tretjega odstavka 28. člena in prvega

odstavka 29. člena tega zakona, je kraj, kjer je opravljena glavna transakcija.

(2) Če je naročnik storitev, ki jih opravi posrednik, identificiran za DDV v državi članici, ki ni tista, na ozemlju katere se opravi ta transakcija, se ne glede na prvi odstavek tega člena šteje, da je kraj opravljanja storitev na ozemlju države članice, ki je naročniku izdala identifikacijsko številko za DDV, pod katero mu je bila storitev opravljena.

26. člen

(storitve, povezane z nepremičninami)

Kraj opravljanja storitev, neposredno povezanih z nepremičninami, vključno s storitvami, kot so posredovanje nepremičnin, cenitev nepremičnin ter storitve za pripravo in koordinacijo gradbenih del, kot so storitve arhitektov in pooblaščenih nadzornikov, je kraj, kjer se nepremičnina nahaja.

27. člen

(opravljanje prevoza)

(1) Kraj opravljanja prevoza, razen prevoza blaga znotraj Skupnosti, je kraj, kjer se opravi prevoz, pri čemer se upošteva prevožena razdalja.

(2) Kraj opravljanja prevoza blaga znotraj Skupnosti je kraj začetka prevoza.

(3) Če se prevoz blaga znotraj Skupnosti opravi za naročnika, identificiranega za DDV v državi članici, ki ni država članica, v kateri se prevoz začne, se ne glede na drugi odstavek tega člena šteje, da je kraj opravljanja prevoza na ozemlju države članice, ki je naročniku izdala identifikacijsko številko za DDV, pod katero mu je bila storitev opravljena.

(4) »Prevoz blaga znotraj Skupnosti« pomeni prevoz blaga, pri katerem sta kraj začetka prevoza in namembni kraj na ozemlju dveh različnih držav članic.

(5) »Kraj začetka prevoza« pomeni kraj, v katerem se prevoz blaga dejansko začne.

(6) »Namembni kraj« pomeni kraj, kjer se prevoz blaga dejansko konča.

(7) Prevoz blaga, pri katerem sta kraj začetka prevoza in namembni kraj na ozemlju iste države članice, se obravnava kot prevoz blaga znotraj Skupnosti, če je tak prevoz neposredno povezan s prevozom blaga, pri katerem sta kraj začetka prevoza in namembni kraj na ozemlju dveh različnih držav članic.

(8) Kraj opravljanja storitev, ki jih opravi posrednik, ki deluje v imenu in za račun druge osebe, kadar posreduje pri prevozu blaga znotraj Skupnosti, je kraj začetka prevoza. Če pa je naročnik storitev, ki jih opravi posrednik, identificiran za DDV v državi članici, ki ni država članica začetka prevoza, se šteje, da je kraj opravljanja storitev na ozemlju države članice, ki je naročniku izdala identifikacijsko številko za DDV, pod katero mu je bila storitev opravljena.

28. člen

(kulturne in podobne storitve, pomožne prevozne storitve ali storitve v zvezi s premičninami)

(1) Kraj opravljanja naslednjih storitev je kraj, kjer so storitve dejansko opravljene:

a) storitve s področja kulture, umetnosti, znanosti, izobraževanja, športa, zabavnih in podobnih prireditev, vključno z dejavnostmi organizatorjev teh storitev;

b) pomožne prevozne storitve, kot so nakladanje, razkladanje, pretovarjanje in podobne dejavnosti;

c) cenitev premičnin ali delo na premičninah.

(2) Ne glede na b) točko prvega odstavka tega člena se šteje, da je kraj opravljanja pomožnih storitev pri prevozu blaga znotraj Skupnosti, opravljenih za naročnika, identificiranega za DDV v državi članici, ki ni država članica, na ozemlju katere so storitve dejansko opravljene, na ozemlju države članice, ki je naročniku izdala identifikacijsko

številko za DDV, pod katero mu je bila storitev opravljena.

(3) Kraj opravljanja storitev, ki jih opravi posrednik, ki deluje v imenu in za račun druge osebe, kadar posreduje pri opravljanju pomožnih storitev pri prevozu blaga znotraj Skupnosti, je kraj, kjer se pomožne storitve dejansko opravijo. Če pa je naročnik, za katerega opravi storitve posrednik, identificiran za DDV v državi članici, ki ni država članica, na ozemlju katere se pomožne storitve dejansko opravijo, se šteje, da je kraj opravljene storitve posrednika na ozemlju države članice, ki je naročniku izdala identifikacijsko številko za DDV, pod katero mu je bila storitev opravljena.

(4) Ne glede na c) točko prvega odstavka tega člena se šteje, da je kraj opravljanja storitev pri cenitvah ali delu na premočninah, ki se opravijo za naročnika, identificiranega za DDV v državi članici, ki ni država članica, na ozemlju katere so storitve dejansko opravljene, na ozemlju države članice, ki je naročniku izdala identifikacijsko številko za DDV, pod katero mu je bila storitev opravljena, vendar le, če se blago odpošlje ali odpelje iz države članice, v kateri so bile storitve dejansko opravljene.

29. člen

(druge storitve)

(1) Če se:

- a) storitve prenosa in odstopa avtorskih pravic, patentov, licenc, blagovnih znamk in podobnih pravic;
- b) storitve oglaševanja;
- c) storitve svetovalcev, inženirjev, svetovalnih pisarn, odvetnikov in notarjev, revizorjev in računovodij, tolmačev, prevajalcev in podobne storitve ter obdelava podatkov in dajanje informacij;
- d) storitve v zvezi s prenehanjem ali opustitvijo poslovne dejavnosti;
- e) bančne, finančne in zavarovalne transakcije, vključno s pozavarovanjem, razen najema sefov;
- f) storitve posredovanja osebja;
- g) storitve dajanja premočnin v najem, razen vseh vrst prevoznih sredstev;
- h) storitve zagotavljanja dostopa do distribucijskih sistemov za zemeljski plin in električno energijo ter prevoz ali prenos po teh sistemih ter opravljanje drugih, s tem neposredno povezanih storitev;
- i) storitve telekomunikacij;
- j) storitve radijskega in televizijskega oddajanja;
- k) elektronsko opravljene storitve;
- l) storitve posrednikov, ki delujejo v imenu in za račun drugih oseb, kadar za svojega naročnika posredujejo storitve iz tega odstavka, opravijo za naročnika s sedežem zunaj Skupnosti ali za davčnega zavezanca s sedežem v drugi državi članici, je kraj opravljanja storitev kraj, kjer ima naročnik sedež svoje dejavnosti ali ima stalno poslovno enoto, za katero je storitev opravljena, oziroma če takega kraja ni, kraj, kjer ima stalno prebivališče ali običajno prebiva.

(2) Kadar izvajalec storitve in naročnik komunicirata po elektronski pošti, to samo po sebi ne pomeni, da je storitev opravljena elektronsko v smislu točke k) prvega odstavka tega člena.

(3) Storitve telekomunikacij iz točke i) prvega odstavka tega člena so vsak prenos, oddajanje ali sprejemanje znakov, signalov, pisane besede, slike, zvoka ali sporočil po žičnih, radijskih, optičnih ali drugih elektromagnetnih sistemih, vključno s prenosom pravice do uporabe sredstev za tak prenos, oddajanje ali sprejemanje. Telekomunikacije vključujejo tudi priključitev na globalno informacijsko mrežo.

(4) Minister, pristojen za finance, lahko z namenom izogibanja dvojnemu obdavčevanju, neobdavčevanju ali izkrivljanju konkurence določi, da se pri storitvah iz prvega odstavka tega člena in pri dajanju prevoznih sredstev v najem, za kraj opravljene storitve šteje kraj, kjer se storitev dejansko uporabi in uživa.

30. člen

(elektronske storitve, ki jih opravi davčni zavezanec s sedežem zunaj Skupnosti, osebam, ki niso davčni zavezanci)

Kadar so storitve iz točke k) prvega odstavka 29. člena tega zakona opravljene za osebe, ki niso davčni zavezanci in katerih sedež ali stalno oziroma običajno prebivališče je v državi članici, se za kraj opravljanja teh storitev šteje kraj, kjer je sedež osebe, ki ni davčni zavezanec, ali njeno stalno ali običajno prebivališče, če te storitve opravi davčni zavezanec, čigar sedež dejavnosti ali stalna poslovna enota, iz katere opravi storitev, je zunaj Skupnosti, ali čigar stalno ali običajno prebivališče je zunaj Skupnosti, kadar takega kraja dejavnosti ali take poslovne enote ni.

33. člen

(dobave blaga ali storitev)

(1) Obdavčljivi dogodek in s tem obveznost obračuna DDV nastane, ko je blago dobavljeno ali so storitve opravljene.

(2) Če se za dobave blaga, razen iz točke b) drugega odstavka 6. člena tega zakona, in opravljanje storitev izdajajo zaporedni računi ali se izvršijo zaporedna plačila, se šteje, da so opravljene v trenutku, ko poteče obdobje, na katero se taki računi ali plačila nanašajo, vendar to obdobje ne sme biti daljše od enega leta.

(3) Če je plačilo izvršeno, preden je blago dobavljeno ali preden so storitve opravljene, nastane obveznost obračuna DDV na dan prejema plačila in od prejetega zneska plačila.

(4) Če račun ni izdan, blago pa je bilo dobavljeno oziroma storitev opravljena, se DDV obračuna najpozneje zadnji dan davčnega obdobja, v katerem je nastal obdavčljivi dogodek.

(5) Pri dobavi blaga oziroma storitev po 7., 8. in 15. členu tega zakona nastane obveznost obračuna DDV v davčnem obdobju, v katerem je nastal obdavčljivi dogodek.

(6) Za dobave blaga, opravljene v drugo državo članico pod pogoji iz 46. člena tega zakona in za prenos blaga, ki ga opravi davčni zavezanec za namene svojega podjetja v drugo državo članico z oprostitvijo DDV, nastane obveznost obračuna DDV 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

(7) Ne glede na šesti odstavek tega člena, obveznost obračuna DDV nastane, ko je izdan račun, če je ta račun izdan pred 15. dnem v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

43. člen

(oprostitve za določene dejavnosti v javnem interesu, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki niso navedeni v 42. členu tega zakona)

(1) Dobave blaga in storitev, za katere je oprostitvev DDV določena v 1., 6., 7., 8., 11., 12. in 13. točki prvega odstavka 42. člena tega zakona, so oproščene plačila DDV tudi, če jih opravijo davčni zavezanci, ki niso omenjeni v prvem odstavku 42. člena tega zakona, če je v vsakem posameznem primeru dobave izpolnjen eden ali več naslednjih pogojev:

- njihov cilj ni doseganje dobička, če pa dobiček vseeno dosežejo, ga ne smejo razdeliti, temveč ga morajo nameniti za nadaljnje opravljanje ali izboljšanje storitev;
- jih upravljajo in vodijo večinoma prostovoljci, ki sami ali preko drugih oseb niso posredno ali neposredno udeleženi v rezultatih teh dejavnosti;
- zaračunavajo cene, ki jih odobrijo pristojni organi, ali cene, ki niso višje od takšnih odobrenih cen, ali za storitve, za katere ni potrebna odobritev cen, cene, ki so nižje, kot jih

za podobne storitve zaračunavajo davčni zavezanci, ki obračunavajo DDV;

– ni verjetno, da oprostitev DDV za te storitve izkrivlja konkurenco, na primer postavlja v slabši položaj davčne zavezance, ki obračunavajo DDV.

(2) Osebe iz prvega odstavka tega člena lahko uveljavljajo oprostitev plačila DDV po tem členu na podlagi predhodne prigrisnitve davčnemu organu.

62. člen

(nastanek pravice do odbitka DDV)

Pravica do odbitka DDV nastane v trenutku, ko nastane obveznost obračuna DDV. Davčni zavezanec sme odbiti DDV ne prej kot v davčnem obdobju, v katerem je prejel račune za njemu opravljeno dobavo blaga ali storitev oziroma carinske deklaracije za uvoženo blago.

63. člen

(obseg pravice)

(1) Davčni zavezanec ima pravico, da od DDV, ki ga je dolžan plačati, odbije DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal pri nabavah blaga oziroma storitev, če je to blago oziroma storitve uporabil oziroma jih bo uporabil za namene svojih obdavčenih transakcij, in sicer:

a) DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal v Sloveniji za blago ali storitve, ki mu jih je ali mu jih bo dobavil drug davčni zavezanec;

b) DDV, ki ga je dolžan plačati za transakcije, ki se obravnavajo kot dobave blaga ali storitev v skladu s točko a) 8. člena tega zakona;

c) DDV, ki ga je dolžan plačati za pridobitve blaga znotraj Skupnosti v skladu z 2. a) točko prvega odstavka 3. člena tega zakona;

d) DDV, ki ga je dolžan plačati za transakcije, ki se obravnavajo kot pridobitve blaga znotraj Skupnosti v skladu z 12. in 13. členom tega zakona;

e) DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal v Sloveniji v zvezi z uvozom blaga.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena, ima davčni zavezanec tudi pravico do odbitka DDV, če se blago in storitve uporabijo za namene:

a) transakcij, ki jih je v zvezi z dejavnostjo iz drugega odstavka 5. člena tega zakona opravil zunaj Slovenije, če bi bil upravičen do odbitka DDV, če bi bile opravljene v Sloveniji;

b) transakcij, ki so oproščene DDV v skladu s 46. ali 49. členom, 13. točko 50. člena ter 52. do vključno 58. členom tega zakona;

c) transakcij, ki so oproščene v skladu s točkami 1 in 4 (a) do (e) 44. člena tega zakona, če ima naročnik sedež zunaj Skupnosti ali če so te transakcije neposredno povezane z blagom, namenjenim za izvoz iz Skupnosti.

(3) Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji in ni identificiran za namene DDV v Sloveniji, uveljavlja pravico do odbitka DDV preko instituta vračila DDV, če so izpolnjeni pogoji iz 74. člena tega zakona.

66. člen

(omejitev pravice do odbitka)

Davčni zavezanec ne sme odbiti vstopnega DDV od:

a) jaht in čolnov, namenjenih za šport in razvedrilo, zasebnih zrakoplovov, osebnih avtomobilov ter motornih koles, goriv in maziv ter nadomestnih delov ter storitev, tesno povezanih s tem, razen od plovil oziroma od vozil, ki se uporabljajo za opravljanje dejavnosti prevozov s taksiji, dajanja v najem in zakup in za nadaljnjo prodajo, vozil, ki se uporabljajo v avtošolah za izvajanje programa usposabljanja iz vožnje v skladu z veljavnimi predpisi ter kombiniranih vozil za opravljanje dejavnosti javnega linijskega in posebnega linijskega

prevoza in osebnih specialnih vozil, prilagojenih izključno za prevoz pokojnikov;

b) stroškov za reprezentanco (pri čemer se kot stroški za reprezentanco štejejo zgolj stroški za pogostitev in zabavo ob poslovnih ali družabnih stikih), stroškov za prehrano (vključno s pijačo) ter stroškov za nastanitev.

67. člen

(uveljavljanje pravice do odbitka)

(1) Za uveljavljanje pravice do odbitka DDV mora davčni zavezanec izpolnjevati naslednje pogoje:

a) za odbitke v skladu s točko a) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi z dobavo blaga ali storitev, mora imeti račun, izdan v skladu z 81. do 84. členom tega zakona;

b) za odbitke v skladu s točko b) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi s transakcijami, ki se obravnavajo kot dobava blaga ali storitev, mora izpolnjevati formalnosti, ki jih predpiše minister, pristojen za finance;

c) za odbitke v skladu s točko c) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi s pridobitvami blaga znotraj Skupnosti, v obračunu DDV iz 87. člena tega zakona mora navesti vse podatke, ki so potrebni za izračun zneska DDV, ki ga je dolžan plačati za svoje pridobitve, in imeti račun, izdan v skladu z 81. do 84. členom tega zakona;

d) za odbitke v skladu s točko d) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi s transakcijami, ki se obravnavajo kot pridobitve blaga znotraj Skupnosti, mora izpolnjevati formalnosti, ki jih predpiše minister, pristojen za finance;

e) za odbitke v skladu s točko e) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi z uvozom blaga, mora imeti uvozni dokument, na katerem je naveden kot prejemnik ali uvoznik in na katerem je naveden znesek DDV, ki ga je dolžan plačati oziroma omogoča izračun tega zneska;

f) če je dolžan plačati DDV kot naročnik ali kupec v skladu z 2., 3. in 4. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona, mora izpolnjevati formalnosti, ki jih predpiše minister, pristojen za finance.

(2) Davčni zavezanec opravi odbitek tako, da od skupnega zneska DDV, ki ga dolguje za dano davčno obdobje, odšteje skupni znesek DDV, za katerega je v istem obdobju nastala pravica do odbitka, ki se lahko uveljavlja v skladu s prvim odstavkom tega člena. Če davčni zavezanec ne opravi odbitka DDV v tem davčnem obdobju, lahko odbije ta znesek DDV kadarkoli po tem davčnem obdobju, vendar ne pozneje kot v zadnjem davčnem obdobju koledarskega leta, ki sledi letu, v katerem je pridobil pravico do odbitka DDV.

(3) Davčni zavezanec iz tretjega odstavka 96. člena tega zakona lahko odbije znesek pavšalnega nadomestila v davčnem obdobju, v katerem je pavšalno nadomestilo plačal.

(4) Če davčni zavezanec prejme račun, na katerem je izkazan DDV od osebe, ki ga po tem zakonu ne sme izkazati, ne sme odbiti izkazanega DDV, ne glede na to, ali nepooblaščen oseba ta DDV plača.

(5) Če davčni zavezanec prejme račun, na katerem je izkazan višji znesek DDV, kot bi moral biti po zakonu, ne sme odbiti tega višjega zneska, ne glede na to, da je bil DDV plačan.

68. člen

(popravek odbitka DDV)

(1) Davčni zavezanec mora prvotni odbitek popraviti, če je bil odbitek višji ali nižji od odbitka, do katerega je bil davčni zavezanec upravičen.

(2) Popravek mora davčni zavezanec opraviti, če se po opravljenem obračunu spremenijo dejavniki, ki so bili uporabljeni pri določitvi zneska za odbitek, kot na primer odpovedi nakupov in znižanja cen.

(3) Ne glede na drugi odstavek tega člena, davčni zavezanec ne popravi prvotnega odbitka v primeru uradno dokazanega uničenja ali izgube ter v primeru dajanja daril manjših vrednosti ali dajanja vzorcev iz 7. člena tega zakona.

72. člen

(popravek odbitka DDV na podlagi odločitve davčnega in carinskega organa)

(1) Če se na podlagi odločitve davčnega organa spremeni (poveča) znesek DDV, ki ga je davčni zavezanec obračunal pri dobavi blaga in storitev, in ta davčni zavezanec prejme znesek DDV, ki je bil premalo obračunan, od prejemnika blaga in storitev, lahko prejemnik blaga in storitev popravi odbitek DDV za nastalo razliko v davčnem obdobju, v katerem je ta znesek DDV plačal davčnemu zavezancu, ki mu je blago in storitve dobavil, in če razpolaga z dokazilom o plačilu tega DDV.

(2) Če se spremeni znesek DDV, obračunan pri uvozu blaga, ki ga je davčni zavezanec upošteval kot odbitek vstopnega DDV, se na podlagi carinskega dokumenta ali odločbe carinskega organa lahko popravi odbitek vstopnega DDV za nastalo razliko.

74. člen

(Vračilo DDV davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v Sloveniji)

(1) Davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža svoje dejavnosti, niti stalne poslovne enote, iz katere se opravljajo poslovne transakcije, niti stalnega ali običajnega prebivališča (v nadaljevanju: davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji), ima ob pogojih, določenih s tem zakonom, pravico do vračila DDV, zaračunanega za blago ali storitve, ki so mu jih dobavili drugi davčni zavezanci na ozemlju Slovenije, ali zaračunanega ob uvozu blaga v Slovenijo.

(2) Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, ima pravico do vračila DDV, če:

a) v predpisanem obdobju ni opravil dobav blaga oziroma storitev, za katere se šteje, da so bile opravljene v Sloveniji, razen:

– prevoznih in s prevozom povezanih storitev, za katere velja oprostitev v skladu s 13. točko 50. člena, 52. do 57. členom ali 58. členom tega zakona;

– storitev, od katerih mora v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona, DDV plačati izključno oseba, kateri so bile storitve opravljene;

b) se blago oziroma storitve iz prvega odstavka tega člena uporabljajo za namene:

– transakcij iz točke a) drugega odstavka 63. člena tega zakona;

– transakcij, ki so oproščene plačila DDV v skladu s 13. točko 50. člena, 52. do 57. členom ali 58. členom tega zakona;

– opravljanja storitev, od katerih mora v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona DDV plačati izključno oseba, kateri so bile storitve opravljene;

c) so izpolnjeni drugi pogoji, določeni v tem zakonu, ki se nanašajo na pravico do odbitka DDV.

(3) Ta člen se ne uporablja za dobave blaga in storitev, ki so oproščene DDV po b) točki prvega odstavka 52. člena tega zakona.

(4) Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, je upravičen do vračila DDV, če:

1. pri pristojnem davčnem uradu vloži zahtevek za vračilo DDV na predpisanem obrazcu najpozneje v šestih mesecih po poteku koledarskega leta, v katerem je bil DDV obračunan;

2. zahtevku predloži izvirnike računov oziroma uvoznih dokumentov;

3. predloži potrdilo pristojnega organa države, kjer ima sedež, da je zavezanec za DDV v tej državi, ki ne sme biti starejše od enega leta;

4. s pisno izjavo potrdi, da v obdobju, za katero prosi za vračilo DDV, ni opravil dobave blaga oziroma storitev, ki bi se štela za dobavo, opravljeno v Sloveniji, razen opravljanja storitev iz točke a) drugega odstavka tega člena;

5. se zaveže, da bo povrnil katerikoli neupravičeno pridobljen (vrnjen) znesek DDV.

(5) Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, lahko predloži zahtevek za vračilo:

1. za obdobje, ki ni krajše od šestih mesecev oziroma ni daljše od enega koledarskega leta, vendar zahtevani znesek za vračilo ne sme biti nižji od 200 eurov;

2. za obdobje krajše od šestih mesecev, če to obdobje predstavlja preostanek koledarskega leta. Ta zahtevek se lahko nanaša tudi na račune ali uvozne dokumente, ki niso bili sestavni del prejšnjih zahtevkov in ki zadevajo transakcije, zaključene v tekočem koledarskem letu, vendar zahtevani znesek za vračilo ne sme biti nižji od 25 eurov.

(6) Vračilo DDV davčnim zavezancem s sedežem zunaj Skupnosti se prizna samo, če je zagotovljena vzajemnost.

(7) Minister, pristojen za finance, predpiše obliko in vsebino zahtevka za vračilo, določi davčni urad, ki je pristojen za obravnavanje zahtevkov, ter rok, v katerem mora davčni organ odločiti o zahtevku in vrniti DDV, če so izpolnjeni pogoji za vračilo.

76. člen

(osebe, ki morajo plačati DDV)

(1) DDV mora plačati:

1. vsak davčni zavezanec, ki opravi obdavčljivo dobavo blaga ali storitev, razen v primerih, v katerih je v skladu s tem členom, DDV dolžna plačati druga oseba;

2. vsaka oseba, identificirana za DDV v Sloveniji, kateri je dobavljeno blago pod pogoji iz 22. in 23. člena tega zakona, če to dobavo opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji;

3. vsak davčni zavezanec, kateremu je opravljena storitev iz 29. člena tega zakona ali vsaka oseba, identificirana za DDV v Sloveniji, kateri se opravijo storitve iz 25. člena, drugega, tretjega in osmega odstavka 27. člena in drugega do vključno četrtega odstavka 28. člena tega zakona, če te storitve opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji;

4. oseba, kateri se opravi dobava blaga, če so izpolnjeni naslednji pogoji:
- obdavčljiva transakcija je dobava blaga, opravljena pod pogoji iz drugega odstavka 48. člena tega zakona,
- oseba, kateri se opravi dobava, je drug davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, ki sta identificirana za DDV v Sloveniji in
- račun, ki ga izda davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, je izdan v skladu s tem zakonom.

5. vsaka oseba, ki opravi obdavčljivo pridobitev blaga znotraj Skupnosti;

6. pri uvozu blaga carinski dolžnik, določen v skladu s carinskimi predpisi oziroma prejemnik blaga;

7. oseba, ki povzroči, da se za blago zaključijo postopki ali možnosti iz 57. in 58. člena tega zakona,

8. vsaka oseba, ki na računu izkaže DDV.

(2) Če je v skladu s 1. do 5. točko prvega odstavka tega člena, plačnik DDV davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža, lahko ta davčni zavezanec imenuje davčnega zastopnika kot osebo, ki mora plačati DDV.

(3) Če davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža, ne plača DDV v skladu s prvim odstavkom tega člena, plača DDV prejemnik blaga oziroma storitev.

77. člen

(plačilo DDV v državni proračun)

- (1) Davčni zavezanec mora plačati DDV v državni proračun najkasneje zadnji delovni dan naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja.
- (2) V roku iz prvega odstavka tega člena, mora plačati DDV tudi:
- a) vsaka oseba iz 2. do 4. točke prvega odstavka in tretjega odstavka 76. člena tega zakona;
 - b) pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, za pridobitve blaga znotraj Skupnosti iz 2. a) točke prvega odstavka 3. člena tega zakona;
- (3) V roku iz prvega odstavka tega člena mora plačati DDV tudi :
- oseba, ki je identificirana za namene DDV in pridobi novo prevozno sredstvo znotraj Skupnosti iz 2. b) točke prvega odstavka 3. člena tega zakona;
 - oseba, ki pridobi trošarinske izdelke znotraj Skupnosti iz 2. c) točke prvega odstavka 3. člena tega zakona;
- (4) Oseba, ki ni identificirana za namene DDV, in pridobi novo prevozno sredstvo, plača DDV na podlagi odločbe davčnega organa.
- (5) Pri uvozu blaga se DDV plačuje, kot da bi bil uvozna dajatev, razen v primerih, ko davčni zavezanec na podlagi dovoljenja davčnega organa izkaže obveznost iz naslova DDV od uvoza v obračunu DDV.
- (6) Davčni organ lahko izda dovoljenje iz prejšnjega odstavka davčnemu zavezancu, ki v skladu s carinskimi predpisi vloga carinske deklaracije v drugi državi članici, za blago, ki se nahaja v Sloveniji.

78. člen

(obveznost prijavljanja)

- (1) Vsaka oseba mora davčnemu organu prijaviti kdaj začne opravljati dejavnost kot davčni zavezanec, in pristojnemu davčnemu uradu predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV. Davčni zavezanec mora davčnemu organu prijaviti tudi vsakršno spremembo v zvezi z dejavnostjo in prenehanje opravljanja dejavnosti.
- (2) Obveznost predložitve zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV iz prejšnjega odstavka se ne nanaša na:
- a) davčnega zavezanca iz prvega odstavka 94. člena tega zakona, ki utemeljeno pričakuje, da v obdobju 12 mesecev ne bo dosegel oziroma presegel prometa v znesku 25.000 eurov;
 - b) davčnega zavezanca iz drugega odstavka 94. člena tega zakona.
- (3) Ne glede na prvi odstavek tega člena, mora vsak davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec in opravlja pridobitve blaga znotraj Skupnosti, ki v skladu z a) in d) točko prvega odstavka 4. člena tega zakona niso predmet DDV, davčnemu organu prijaviti, da take pridobitve opravlja, če pogoji iz navedenega člena, ki določajo, da te transakcije niso predmet DDV, niso več izpolnjeni, in pristojnemu davčnemu uradu predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV.
- (4) Davčni organ lahko davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, dovoli ali od njiju zahteva, da predložita prijavo oziroma zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV v elektronski obliki prek elektronskih sredstev.
- (5) Vsebinsko in obliko zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV predpiše minister, pristojen za finance.

79. člen

(identifikacijska številka za DDV)

- (1) Davčni organ mora s posamično identifikacijsko številko za DDV identificirati naslednje osebe:
- a) vsakega davčnega zavezanca, razen davčnih zavezancev iz tretjega odstavka 5. člena

tega zakona, ki na ozemlju Slovenije opravlja dobave blaga ali storitev, od katerih se DDV lahko odbije, razen davčnega zavezanca, ki dobavlja blago ali opravlja storitve, za katere je, v skladu z 2. do 4. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona, plačnik DDV izključno kupec oziroma naročnik ali oseba, kateri je blago ali so storitve namenjene;

b) vsakega davčnega zavezanca ali pravno osebo, ki ni davčni zavezanec, ki opravi pridobitev blaga, ki je predmet DDV v skladu z 2. točko prvega odstavka 3. člena tega zakona, in vsakega davčnega zavezanca ali pravno osebo, ki ni davčni zavezanec, ki se v skladu s tretjim odstavkom 4. člena tega zakona odloči, da so njegove pridobitve znotraj Skupnosti predmet DDV;

c) vsakega davčnega zavezanca, ki na ozemlju Slovenije opravi pridobitev blaga znotraj Skupnosti za namene transakcij v zvezi z dejavnostmi iz drugega odstavka 5. člena tega zakona, ki jih je opravil zunaj ozemlja Slovenije.

(2) Identifikacijska številka za DDV je davčna številka s predpono SI.

80. člen

(prenehanje identifikacije za namene DDV)

O prenehanju identifikacije za namene DDV davčni organ odloči po prejemu zahtevka davčnega zavezanca ali pravne osebe, ki ni davčni zavezanec, za prenehanje identifikacije za namene DDV oziroma po uradni dolžnosti, če ugotovi, da ne obstajajo več razlogi za identifikacijo za namene DDV.

82. člen

(obvezni podatki na računu)

Davčni zavezanec, ki izda račun v skladu z 81. členom tega zakona, mora na računu navesti naslednje podatke:

1. datum izdaje računa;
2. zaporedno številko, ki omogoča identifikacijo računa;
3. identifikacijsko številko za DDV, pod katero je davčni zavezanec dobavil blago ali storitev;
4. identifikacijsko številko za DDV kupca oziroma naročnika, pod katero je kupec ali naročnik prejel dobavo blaga ali storitev, za katero je dolžan plačati DDV, ali je prejel dobavo blaga v skladu s 46. členom tega zakona;
5. ime in naslov davčnega zavezanca in njegovega kupca ali naročnika;
6. količino in vrsto dobavljenega blaga oziroma obseg in vrsto opravljenih storitev;
7. datum, ko je bila opravljena dobava blaga, ali datum, ko je bila storitev opravljena oziroma končana, ali datum, ko je bilo opravljeno predplačilo iz 4. in 5. točke prvega odstavka 81. člena tega zakona, če se ta datum lahko določi in je različen od datuma izdaje računa;
8. davčno osnovo, od katere se obračuna DDV po posamezni stopnji oziroma na katero se nanaša oprostitev, ceno na enoto brez DDV ter kakršnakoli znižanja cen in popuste, ki niso vključeni v ceno na enoto;
9. stopnjo DDV;
10. znesek DDV, razen v primerih, kjer se uporablja posebna ureditev, za katero ta zakon ta podatek izključuje;
11. v primeru oprostitve DDV ali, če je plačnik DDV kupec ali naročnik, veljavno določbo Šeste direktive Sveta 77/388/EGS ali ustrezní člen tega zakona ali drugo sklicevanje, ki kaže na to, da je dobava blaga ali storitev oproščena DDV ali predmet obrnjene davčne obveznosti;

12. v primeru dobave novega prevoznega sredstva, opravljene v skladu s pogoji iz 1. in 2. točke 46. člena tega zakona, značilnosti, kot so opredeljene v tretjem odstavku 3. člena tega zakona;

13. v primeru uporabe posebne ureditve za potovalne agencije, sklicevanje na veljavno določbo Šeste direktive Sveta 77/388/EGS ali ustrezní člen tega zakona ali drugo sklicevanje, ki kaže na to, da je bila uporabljena posebna ureditev;

14. v primeru uporabe ene od posebnih ureditev za rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke ali starine, sklicevanje na veljavno določbo Šeste Direktive Sveta 77/388/EGS ali ustrezní člen tega zakona ali drugo sklicevanje, ki kaže na to, da je bila uporabljena posebna ureditev;

15. če je oseba, ki je dolžna plačati DDV davčni zastopnik za namene drugega odstavka 76. člena tega zakona, identifikacijsko številko za DDV davčnega zastopnika, skupaj z njegovim imenom in naslovom.

83. člen (poenostavljeni računi)

(1) Davčni zavezanec, ki izda račun za opravljeno dobavo blaga ali storitev na ozemlju Slovenije in izda račun v skladu s 6. točko prvega odstavka 81. člena tega zakona, mora na računu navesti naslednje podatke:

1. datum izdaje;
2. zaporedno številko, ki omogoča identifikacijo računa;
3. ime in naslov davčnega zavezanca in identifikacijsko številko za DDV, pod katero je opravil dobavo blaga ali storitev;
4. količino in vrsto dobavljenega blaga oziroma obseg in vrsto opravljenih storitev;
5. prodajno vrednost blaga oziroma storitve z vključenim DDV ter
6. znesek vračunanega DDV.

(2) Če davčni zavezanec opravlja dobavo blaga ali storitev po različnih davčnih stopnjah, mora prodajno vrednost z vključenim DDV izkazati ločeno po davčnih stopnjah in izkazati ločeno tudi vrednost DDV.

(3) Če davčni zavezanec opravi dobavo blaga oziroma storitev, za katero je predpisana oprostitvev plačila DDV, se mora na računu sklicevati na veljavno določbo Šeste direktive Sveta 77/388/EGS, ustrezní člen tega zakona ali drug sklic, ki kaže na to, da je dobava blaga ali storitev oproščena plačila DDV.

(4) Ne glede na prvi odstavek tega člena, lahko prejemnik blaga oziroma storitev, ki ni zavezanec za DDV, zahteva, da mu davčni zavezanec izda račun v skladu z 82. členom tega zakona, če prejemnik potrebuje tak račun zaradi uveljavljanja ugodnosti v skladu s tem zakonom (na primer po 54. členu tega zakona).

87. člen (vsebina obračuna)

(1) Vsak davčni zavezanec mora davčnemu organu predložiti obračun DDV, ki mora vsebovati vse podatke, potrebne za izračun davka, za katerega je nastala obveznost obračuna, in za odbitke, kakor tudi skupno vrednost transakcij v zvezi z obračunanim davkom in opravljenimi odbitki in vrednost vseh oproščenih transakcij.

(2) Poleg podatkov iz prvega odstavka tega člena, mora davčni zavezanec v obračun DDV za posamično davčno obdobje, izkazati še naslednje podatke:

- a) skupno vrednost dobav blaga, brez DDV, iz 46. člena tega zakona, za katere ja nastala obveznost obračuna DDV v tem davčnem obdobju;
- b) skupno vrednost dobav blaga, brez DDV, iz tretjega, četrtega in osmega odstavka 20. člena tega zakona, opravljenih na ozemlju druge države članice, za katere ja nastala obveznost obračuna DDV v tem davčnem obdobju, če se blago odpošlje ali odpelje iz Slovenije;

- c) skupno vrednost pridobitev blaga znotraj Skupnosti ali transakcij, ki se tako obravnavajo, brez DDV, iz 12. in 13. člena tega zakona, ki so bile opravljene v Sloveniji, in za katere je v tem davčnem obdobju nastala obveznost obračuna DDV;
- d) skupno vrednost dobav blaga, brez DDV, iz tretjega, četrtega in osmega odstavka 20. člena tega zakona, ki so bile opravljene v Sloveniji, in za katere je v tem davčnem obdobju nastala obveznost obračuna DDV, če se blago odpošlje ali odpelje iz druge države članice;
- e) skupno vrednost dobav blaga, brez DDV, opravljenih v Sloveniji, za katere je plačnik DDV davčni zavezanec v skladu s 4. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona, in za katere je nastala obveznost obračuna DDV, v tem davčnem obdobju.

88. člen

(predložitev obračuna DDV)

- (1) Obračun DDV mora davčni zavezanec predložiti davčnemu organu do zadnjega delovnega dne naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja.
- (2) Davčni zavezanec mora predložiti obračun DDV ne glede na to, ali je za davčno obdobje, za katero predloži obračun, dolžan plačati DDV.
- (3) Obračun DDV mora predložiti tudi:
 - a) oseba, ki mora v skladu z 2. do 4. točko prvega odstavka, drugim in tretjim odstavkom 76. člena tega zakona, plačati DDV namesto davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Sloveniji;
 - b) pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, in mora plačati DDV za pridobitve blaga znotraj Skupnosti iz 2. a) točke prvega odstavka 3. člena tega zakona;
 - c) oseba, ki je identificirana za namene DDV in pridobi novo prevozno sredstvo znotraj Skupnosti iz 2. b) točke prvega odstavka 3. člena tega zakona;
 - d) oseba, ki pridobi trošarinske izdelke znotraj Skupnosti iz 2. c) točke prvega odstavka 3. člena tega zakona.
- (4) V primeru prenehanja identifikacije za namene DDV je davčni zavezanec dolžan predložiti obračun do zadnjega delovnega dne naslednjega meseca po poteku meseca, v katerem je prenehala identifikacija za namene DDV.
- (5) Davčni zavezanec, nad katerim se začne likvidacijski ali stečajni postopek, je dolžan predložiti obračun v 20 dneh od dneva začetka likvidacijskega ali stečajnega postopka. Ob zaključku likvidacijskega ali stečajnega postopka pa je davčni zavezanec dolžan predložiti obračun do zadnjega delovnega dne naslednjega meseca po poteku meseca, v katerem je izdan sklep o zaključku likvidacijskega ali stečajnega postopka.
- (6) Obračun DDV lahko davčni zavezanec predloži tudi v elektronski obliki po elektronskih sredstvih.
- (7) Obliko in vsebino davčnih obračunov predpiše minister, pristojen za finance.

89. člen

(davčno obdobje)

- (1) Davčno obdobje je koledarski mesec, v primerih iz drugega odstavka tega člena pa koledarsko trimesečje.
- (2) Za davčnega zavezanca, ki je v preteklem koledarskem letu dosegel obdavčljiv promet blaga oziroma storitev v vrednosti do vključno 210.000 eurov je davčno obdobje koledarsko trimesečje.
- (3) Za davčnega zavezanca, ki šele začne opravljati obdavčljivo dejavnost, je, ne glede na vrednost pričakovanega prometa, prvih 12 mesecev davčno obdobje koledarski mesec.
- (4) Za davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Sloveniji ter za osebe iz tretjega odstavka 88. člena tega zakona je davčno obdobje koledarski mesec.
- (5) Za davčnega zavezanca, nad katerim se začne likvidacijski ali stečajni postopek, se

davčno obdobje zaključi z dnem začetka likvidacijskega ali stečajnega postopka. Ob zaključku likvidacijskega ali stečajnega postopka se davčno obdobje zaključi z datumom sklepa o zaključku likvidacijskega ali stečajnega postopka.

(6) Davčni zavezanec, na katerega se nanaša tretji odstavek 73. člena tega zakona in ki izpolnjuje pogoje za obračunavanje DDV v trimesečnem davčnem obdobju, se lahko odloči za obračunavanje DDV v enomesečnem davčnem obdobju. V tem primeru mora pisno obvestiti pristojni davčni organ v roku 15 dni pred prehodom na mesečni obračun DDV. Obdobje obračunavanja DDV po tem odstavku ne sme biti krajše od 12 mesecev.

(7) Promet blaga oziroma storitev iz drugega odstavka tega člena je promet, ki je izkazan v obračunu DDV za preteklo koledarsko leto.

6. Rekapitulacijsko poročilo

90. člen

(obveznost predložitve rekapitulacijskega poročila)

(1) Vsak davčni zavezanec, identificiran za DDV, mora davčnemu organu predložiti rekapitulacijsko poročilo o osebah, identificiranih za DDV, katerim je dobavil blago pod pogoji iz 1. in 4. točke 46. člena tega zakona, in osebah, identificiranih za DDV, katerim je dobavil blago, ki mu je bilo dobavljeno na način pridobitve blaga znotraj Skupnosti v skladu s četrtem odstavkom 23. člena tega zakona.

(2) V rekapitulacijskem poročilu mora davčni zavezanec navesti naslednje podatke:

a) identifikacijsko številko za DDV, pod katero je opravil dobave blaga pod pogoji iz 1. točke 46. člena tega zakona;

b) številko, pod katero je oseba, ki pridobiva blago, identificirana za DDV v drugi državi članici in pod katero ji je bilo blago dobavljeno;

c) identifikacijsko številko za DDV, pod katero je opravil prenos blaga iz 4. točke 46. člena tega zakona v drugo državo članico, in številko, pod katero je identificiran v tej drugi državi članici, v kateri se je odpošiljanje ali prevoz blaga končal;

d) za vsako osebo, ki pridobiva blago, skupno vrednost dobav blaga, ki jih je opravil;

e) za dobave, ki vključujejo prenos blaga v drugo državo članico iz 4. točke 46. člena tega zakona, skupno vrednost teh dobav, določeno v skladu s četrtem odstavkom 36. člena tega zakona;

f) vrednost popravkov, opravljenih na podlagi drugega in tretjega odstavka 39. člena tega zakona.

(3) Vrednost iz točke d) drugega odstavka tega člena se prijavi za koledarsko trimesečje, v katerem je nastala obveznost obračuna DDV; vrednost iz točke f) drugega odstavka tega člena se prijavi za koledarsko trimesečje, v katerem je bila oseba, ki je blago pridobila, obveščena o popravku.

91. člen

(posebni podatki v rekapitulacijskem poročilu)

(1) Pri pridobitvah blaga znotraj Skupnosti iz četrtega odstavka 23. člena tega zakona mora davčni zavezanec v rekapitulacijskem poročilu jasno izkazati naslednje podatke:

a) številko, pod katero je identificiran za DDV v Sloveniji in pod katero je opravil pridobitev in nadaljnjo dobavo blaga;

b) številko, pod katero je identificirana oseba, kateri je opravil nadaljnjo dobavo v drugi državi članici;

c) za vsako osebo, kateri je bila opravljena nadaljnja dobava, skupno vrednost, brez DDV, opravljenih dobav blaga v drugi državi članici.

(2) Vrednost iz c) točke prvega odstavka tega člena se prijavi za koledarsko trimesečje, v katerem je nastala obveznost obračuna DDV.

92. člen

(obdobje poročanja in predložitev rekapitulacijskega poročila)

(1) Rekapitulacijsko poročilo se sestavi za vsako koledarsko trimesečje.

(2) Poročilo iz prvega odstavka tega člena mora davčni zavezanec predložiti davčnemu organu do 10. dne drugega meseca, ki sledi koledarskemu trimesečju.

(3) Rekapitulacijsko poročilo lahko davčni zavezanec predloži tudi v elektronski obliki po elektronskih sredstvih.

(4) Vsebino in obliko rekapitulacijskega poročila predpiše minister, pristojen za finance

123. člen

(definicije)

Po tej ureditvi imajo naslednji izrazi naslednji pomen:

– »davčni zavezanec, ki nima sedeža,« je davčni zavezanec, ki nima niti sedeža niti stalne poslovne enote znotraj Skupnosti in ki ni kakorkoli drugače zavezan k identifikaciji za namene DDV;

– »elektronske storitve« in »elektronsko opravljene storitve« so storitve iz točke k) prvega odstavka 29. člena tega zakona;

– »država članica za identifikacijo« je država članica, ki jo davčni zavezanec, ki nima sedeža, izbere kot državo, v kateri bo prijavil, kdaj se njegova dejavnost, ki jo znotraj Skupnosti opravlja kot davčni zavezanec po določbah te ureditve, začne;

– »država članica potrošnje« je država članica, v kateri se šteje, da so bile elektronske storitve v skladu s 30. členom tega zakona opravljene;

– »poseben obračun DDV« je poročilo, ki vsebuje informacije, potrebne za ugotovitev zneska davka, ki pripada posamezni državi članici potrošnje.

132. člen

(izključitve iz posebne ureditve po plačani realizaciji)

(1) Iz obračunavanja DDV po posebni ureditvi po plačani realizaciji so izključene naslednje transakcije: uvoz in izvoz blaga, pridobitve blaga znotraj Skupnosti in dobave blaga znotraj Skupnosti.

(2) Posebna ureditev po plačani realizaciji se tudi ne uporablja pri:

– pogodbah o finančnem najemu (leasing), pri katerem je opravljen prenos lastninske pravice s plačilom zadnjega obroka;

– pogodbah o prodaji oziroma nakupu blaga s pridržkom lastninske pravice;

– transakcijah na podlagi kreditne ali posojilne pogodbe;

– dobavah blaga oziroma storitev, kjer je izdan račun z obračunanim DDV, in zneska, izkazanega na računu, ni treba plačati v obdobju, ki presega 6 mesecev od datuma izdaje računa;

– dobavah blaga oziroma storitev, v zvezi s katerim je račun izdan, preden je bilo blago dobavljeno oziroma storitev opravljena.

140. člen

(davčni prekrški)

(1) Z globo od 1.200 do 41.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če:

1. DDV ne obračuna takrat, ko nastane obveznost v skladu s 33., 34. oziroma 131. členom tega zakona;
2. DDV ne obračuna od davčne osnove v skladu s 36. oziroma 37. členom tega zakona;
3. na računu ne izkaže predpisanih podatkov (82. in 83. člen);
4. ne obračuna ali nepravilno obračuna DDV za predpisano davčno obdobje (89., 134. in 135. člen);
5. na računih izkazuje DDV (110. in 116. člen);
6. davčnemu organu ne sporoči, kdaj se njegova dejavnost, ki jo opravlja kot davčni zavezanec, začne, spremeni ali preneha (prvi odstavek 125. člena);
7. ne predloži oziroma ne predloži v predpisanem roku posebnega obračuna DDV za elektronsko opravljene storitve oziroma v obračunu ne izkaže predpisanih podatkov (127. člen);
8. ne predloži obračuna in ne plača DDV od elektronsko dobavljenih storitev v predpisanem roku in na predpisan način (127. in 128. člen);
9. davčnemu organu ne poroča o izdanih in neplačanih računih oziroma popisa neplačanih računov ne predloži v zahtevanem roku (drugi odstavek 136. člena).

(2) Z globo od 200 do 4.100 eurov se kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena.

(3) Oseba iz petega odstavka 95. člena tega zakona se kaznuje za prekršek z globo od 200 do 1.200 eurov, če ne sestavi obračuna pavšalnega nadomestila in ga ne predloži davčnemu organu v predpisanem roku.

141. člen

(hujši davčni prekrški)

(1) Z globo od 2.000 do 125.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če:

1. nepravilno obračuna znesek DDV, ki ga sme odbiti (63. do 72. člen);
2. ne plača oziroma ne plača v predpisanem roku DDV (77. člen);
3. pri davčnem organu ne izpolni obveznosti v zvezi s prijavo, spremembo ali prenehanjem dejavnosti kot davčnega zavezanca oziroma pristojnemu davčnemu uradu ne predloži zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV (78. člen);
4. davčnemu organu ne prijavi, da pridobiva blago znotraj Skupnosti (tretji odstavek 78. člena);
5. ne zagotovi, da je izdan račun (81. člen);
6. v svojem knjigovodstvu ne zagotovi podatkov iz 85. člena tega zakona oziroma jih ne zagotovi za predpisano obdobje;
7. ne hrani poslovnih knjig in druge dokumentacije v predpisanem roku (86. in 136. člen);
8. ne predloži oziroma ne predloži v predpisanem roku obračuna DDV oziroma v obračunu ne izkaže predpisanih podatkov (87., 88. člen);

9. ne predloži davčnemu organu rekapitulacijskega poročila o dobavah blaga znotraj Skupnosti (prvi odstavek 90. člena) oziroma ga ne predloži za predpisano obdobje (tretji odstavek 90. člena in drugi odstavek 91. člena);

10. v rekapitulacijskem poročilu ne izkaže predpisanih podatkov (drugi odstavek 90. člena in prvi odstavek 91. člena);

11. obračunava DDV, na računih izkazuje DDV ter odbija DDV v nasprotju s 94. členom tega zakona;

12. zato, da bi neupravičeno začel uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji, davčnemu organu predloži napačne ali nepopolne podatke o izpolnjevanju pogojev iz 133. člena;

13. kljub temu da ne izpolnjuje pogojev za uporabo posebne ureditve po plačani realizaciji, obračunava DDV na podlagi prejetih plačil (131. člen);

14. začne uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji pred začetkom davčnega obdobja, ki ga je navedel v obvestilu davčnemu organu, oziroma uporablja omenjeno ureditev tudi potem, ko ne izpolnjuje več pogojev za njeno uporabo (134. člen);

15. ne vodi evidenc o transakcijah z investicijskim zlatom oziroma ne zagotavlja hranjenja dokumentacije v predpisanem roku (122. člen);

16. ne vodi evidence o transakcijah v okviru posebne ureditve za davčne zavezance, ki nimajo sedeža in opravljajo elektronske storitve, oziroma je ta evidenca nepopolna ali nenatančna (130. člen);

17. ne zagotavlja hranjenja evidence o elektronsko opravljenih storitvah v predpisanem roku hranjenja (130. člen).

(2) Z globo od 200 do 4.100 eurov se kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena.

146. člen

(natančnejši predpisi)

(1) Za razvrstitev izdelkov po tem zakonu se uporablja kombinirana nomenklatura carinske tarife, za razvrstitev dejavnosti pa standardna klasifikacija dejavnosti.

(2) Podrobnejše predpise o izvajanju tega zakona, vključno z natančnejšimi kriteriji in načini uveljavljanja oprostitev DDV, izda minister, pristojen za finance.

PRILOGA I

SEZNAM DOBAV BLAGA IN STORITEV, ZA KATERE SE UPORABLJA NIŽJA STOPNJA DDV

- (1) Hrana (vključno s pijačo, razen alkoholnih pijač) za ljudi in živali; žive živali, semena, rastline in primesi, ki so (običajno) namenjene za pripravo hrane; izdelki, ki se (običajno) uporabljajo kot dodatki k hrani ali kot njen nadomestek; priprava jedi;
- (2) dobava vode;

- (3) zdravila, ki se uporabljajo za zdravljenje in preprečevanje bolezni v humani in veterinarski medicini, vključno z izdelki za nadzorovanje rojstev in z izdelki za higiensko zaščito;
- (4) medicinske oprema, pripomočki in druga sredstva, ki so namenjena za lajšanje ali zdravljenje okvare ali invalidnosti in so namenjena izključno za osebno uporabo, vključno z njihovim vzdrževanjem;
- (5) prevoz oseb in njihove osebne prtljage;
- (6) knjige (vključno z brošurami, letaki in podobnim tiskanim materialom, otroškimi slikanicami ter otroškimi knjigami za risanje in barvanje, tiskanimi notami ter notnimi rokopisi, zemljevidi ter hidrografskimi in podobnimi kartami), časopisi in periodične publikacije (vključno s knjižnično izposajo teh gradiv, če le-ta ni oproščena plačila DDV v skladu z 42. členom tega zakona), razen tistih, ki v celoti ali v večini vključujejo reklamne vsebine;
- (7) vstopnine za razstave, gledališča, muzeje, za ogled naravnih znamenitosti, kinematografske in glasbene prireditve, cirkuse, sejme, zabaviščne parke, živalske vrtove in podobne kulturne prireditve ter športne prireditve;
- (8) avtorske pravice književnikov in skladateljev ter storitve izvajalskih umetnikov;
- (9) uvoz umetniških predmetov, zbirk in starin iz 2., 3. in 4. točke prvega odstavka 101. člena tega zakona;
- (10) umetniški predmeti iz 2. točke prvega odstavka 101. člena tega zakona, če jih proda:
 - avtor ali njegovi zakoniti oziroma pravni nasledniki ali
 - davčni zavezanec, ki ni preprodajalec, če prodajo opravi priložnostno, in če je te predmete uvozil sam ali so mu jih prodali avtorji ali njegovi zakoniti oziroma pravni nasledniki, ali če je imel pri nabavi pravico do popolnega odbitka vstopnega DDV;
- (11) stanovanja, stanovanjski in drugi objekti, namenjeni za trajno bivanje, ter deli teh objektov, če so del socialne politike, vključno z gradnjo, obnovo in popravili le-teh;
- (12) živali za pitanje, semena, sadike, gnojila, fitofarmaceutvska sredstva ter storitve, ki so namenjene izključno uporabi v kmetijstvu, gozdarstvu in ribištvu;
- (13) dajanje nastanitvenih zmogljivosti v najem v hotelih in podobnih nastanitvenih obratih, vključno z nastanitvenimi zmogljivostmi v domovih in drugih nastanitvenih obratih ter oddajanje prostorov za šotore, prikolice in podobne premične objekte;
- (14) uporaba športnih objektov;
- (15) storitve pokopa in upepelitve, skupaj s prometom blaga, ki je neposredno povezan s pokopom ali upepelitvijo in ga opravi izvajalec pogrebnih storitev;
- (16) storitve javne higiene.